

பாண் டியன் பரிசு

புரட்சிக் கவிஞர்
பாரதிதாசன்

செந்தமிழ் நிலையம்
ராமச்சந்திரபுரம் புதுக்கோட்டை தனியரசு

மூன்றாம் பதிப்பு 1947
முழு உரிமை, செந்தமிழ் நிலையத்தாருக்கே

விலை ரூ 3—8—0

விழப்பனை உரிமை
பாரி நிலையம்
59 பிராடவே, சென்னை

மதராஸ் ரிப்பன பிரஸ், ராமச்சந்திரபுரம்

கவிஞர் சொல்லுகிறார் :

உரைநடையால் எழுதுவதினும், கவிதையால், குறைந்த சொற்களால் ஒன்றைச் சொல்லி முடித்து விடலாம்

“ பல சொல்லக காழுவா மனற மாசறற
சில சொல்லல தேற்ற தவா ”

என்றா வளளுவா

முதலில் உரைநடையால் இக்கதையை ஆக்கினேன், மிகப் பெருஞ்சுவடியாதல்கூடும் எனத்தோன்றவே, ஏற்ககுறைய நானூறு எண் சீர் விருத்தங்களால் எழுதி முடித்தேன்

தொடக்கப் படிப்பினரும் புரிந்து கொண்டார்கள ஐசு செய்யுளின் பொருளை - எனின் அதுதான் எனக்கு மகிழ்ச்சி யூட்டுவது !

எளிய நடை “ ஒன்றாலேயே ” தமிழன் மேன்மையைத் - தமிழின் பயனைத் தமிழாக்கு ஆக்கமுடிபும என்பது என அசைக்க முடியாத நம்பிக்கை

என நூலகளை முறையே நல்ல முறையில் அச்சிட்டு வெளியிடடு வரும் செந்தமிழ் நிலையம் உடையாரா என் தோழர்கள்,

எஸ் சுபையா, எம் அழகப்பன் இருவாக்கும் பரிசை வெளியிட்டதற்காக ஒரு முறை நன்றி கூறுகிறேன்

வாழிய செந்தமிழ் நிலையம் !

—பாரதிதாசன்

இவர்கள் யார் ?

வேலவை

கதைத் தலைவன

அன்னம்

கதைத் தலைவி

வீரபபன

வேலனின் தந்தை ; திருடர் தலைவன் ,

ஆத்தாக்கிழனி

வீரபபன் மனைவி

கதிரைவேல

அன்னத்தின் தந்தை ,

கதிராநாட்டரசன

கண்ணாக்கினியாள

கதிரா நாட்டரசி

வேழமன்னன்

வேழ நாட்டரசன

நரிக் கண்ணன்

அன்னத்தின் தாய்மாமன் ,

வேழநாட்டுப் படைத்தலைவன்

பொன்னப்பன்

ஷையான மகன்

சீனி

கணக்காயன , வேலனின் ஆசிரியன்

நீலன்

கதிராநாட்டமைச்சன் மகன்

நீலி

நீலனின் காதலி ; அன்னத்தின் தோழி

பாண்டியன் பரிசு

இயல் 1

கதிரா நாட்டை நோக்கி வேழநாட்டுப்படை.

கோமிகுதத கதிராநாட்டின மேலே, அந்தத
திறலமிகுதத வேழநாடு பப்படைகள்,
போர்தொடுக்கப் பாயந்தனவாம கடலைப் போலே!
பொன்னொளியைப் பாயச்சுகின்ற தோப்படைகள்,
காரமிகுததார போலையா னைப்படைகள்,
கழுததுமயிர ஆடுகுதி ரைப்படைகள்,
நோமிகுதத வில, வேல, வாள தூக்கி வந்த
நெடியகா லாட்படைகள் இவைகள் யாவும்,

மண்ணதிர விரைந்தனவாம! முரசு, “ வெற்றி
வாயக ” என முழங்கினவாம! சங்கும ம, மற்றும்
பண்ணதிரும் கருவிபலப் பலவும் கூடிப்
பாரதிரச் செய்தனவாம! கொடியின் கூட்டம்
விண்ணதிரப் பறந்தனவாம! ஆயுதங்கள்
விழியதிர மினனினவாம! படைத்தலைவா,
கண்ணதிரும் கனலசிறதிப் படைநடத்தக்
கழறுமொழி ஒவ்வொன்றும் அதிரவேட டேயாம!

பாண்டியன் பரிசு

கந்திர்நாட்டின் நெடுங்கோட்டை மதிலின் மீது
கைகாட்டி “வாபகையே” என அழைக்கும்
புதுமைபோல கொடிபறக்கக் கண்டார அனனோர் !
“போவீர்கள் விரைவாகப் பகைவா கோட்டை
அதோபாரீர்” என உரைத்தாரா, படைத்த லைவர் ;
ஆம்என்று குதித்தாராகள மறவ ரெல்லாம் ;
அதிருமநடை யாறபுழுதி விண்ணில ஏற
ஆபபாட்டப் போபபாட்டுப் பாடிச் சென்றா !

இயல் 2

கதிர்நாட்டின வேவு பாரப்போர்
பகைப்படை வநுவதைப் பாரத்தாராகள்!

அழகியஅக் கதிர்நாட்டுக் கோகா தததில்
அவவேழப படைநெருங்கும காட்சி தன்னை,
விழிஇமைததல இல்லாமல வேவு பாரப்போர்
விண்ணுயர்ந்த மதிலினமேல நின்று பாரத்தாரா
மொழிஅதிரத்தார பறைஅதிர்த்தார “வேழ நாட்டான்
முழுப்படையும எழுப்பிவந்தான” என்று தங்கள்
பழியற்ற தாய்நாட்டார அறியச் செய்தார
கதிர்நாட்டின படைமறவா கொதித்தெழுந்தார

அமைதிசூழ கொண்டிருந்த கதிர்நா டந்தோ
அலறிற்று! முதியோர்க்கு கலங்கி ஞாக்கள்!
தமக்காக அன்றித், தம கணவா மகக்கள்
தமைஎண்ணி மகளிரெலாம நடுங்கி ஞாக்கள்
“நமக்குரிய நாட்டினிலே பகைவா காலகள்
நாட்டுவதை நாமஒப்ப லாமோ” என்று
சிமிழக்காத விழியினராய வாளைத் தூக்கிச்
சினத்தோடு வெளிப்போந்தார் இளைஞர் எல்லாம்.

இயல் 3

சதிராடு கூடத்தில் அரசன, அரசி!

கதிராநாட்டின கதிரைவேல மன்னன தானும்,
காதலமனை யாம கண்ணுக கினியாள தானும்,
சதிராடு கூடத்தில் தவிச மாநது
தமிழ்ப்பூவால இசைப்பாக்கள புனைநதி ருந்தாரா
“அதிராபடைகள் கூட்டிவந்தான வேழ நாட்டான
அதோஒருகா தத்தில்” என்றான் படைத்த லைவன்!
“எதிராததான வேழமன்னன்? நரிககண் ணனதான
எமைநோக்கிப் படைநடத்த ஒப்பி னான?”

எனகண்ணுக் கினியாளே, அன்பே, உன்றன்
எழிலஅண்ணன் நரிககண்ணன், வேழ நாட்டில
வனமையுறு படைத்தலைவ னாயி ருந்தும்
வேழர்படை வருவதை, ஏன் எனனிடத்தில்
முன்னமே சொல்லவில்லை? வேழ நாட்டான
முழுதுமநமை ஆதரிப்ப தாக அன்றோ
சொன்னான்? இந் நாட்டினிலே நம் படைகள்
தோதிலலா திருக்கையிலே நமை திராததாரா!

இந்நாட்டை உன அண்ணன் பெறநி னேததான் !
 எனபடையின தளாநிலையை, அவனை யல்லால
 பினவரும் அறியாரே ! உடனபி றநதான
 பெருமபகைவன எனககு ! நெடு வைய மீதில
 என ஆவி போனறவளநீ ! என்ன செயவேன !
 எனவெற்றி உனதுனபம அன்றோ பெண்ணே
 மன்னவனநான ! எனைநமபி வாழு கின்ற
 மககடகோ எனகடமை ஆற்ற வேண்டும ”

என்றுபல வாறுரைதது நின்றான் ! அங்கே
 எதிரினிலே அரசனது கட்ட னைககு
 நின்றிருநதான படைததலைவன. அமைச்சன் நின்றான் !
 நெடுவிழியிற கனலசிந்த அரசி சொலவாள :
 முனஒருநாள என அண்ணன் இங்கு வந்தான
 ஏதேதோ மொழிநதிட்டான, என்னி டததில !
 அன்னவற்றின் பொருள இநநாள அறிய லானேன்.
 அழகியன திருநாட்டை அவன் பறிகக

திட்டமிட்டான ! மணவாளா உன்றன் ஆணை !
 திருநாட்டின் மீதானை ! இநநாட் டினகண்
 மட்டற்ற மகிழ்ச்சிபுடன் வாழுகின்ற
 மககளமேல எனக்குள்ள அனபின் ஆணை !
 விட்டேனா அன்னவனை ! அண்ணன் அல்லன் !
 விரைவினிலே போககளத்தை அடைவேன; எந்த
 வட்டததில அவனுண்டோ அங்கன னேனை
 மாயத்திடுவேன அல்லதுநான அவனால மாயவேன் !

பாண்டியன் பரிசு

என் அண்ணன் இந்நாட்டில் நுழைவ தாயின்
என் உயிரில் நுழைந்ததன்பின நுழைக ! நானே
அன்னவனின் உயிர்குடிதத பின்னரே இவ்
அரண்மனையில் அகததூய்மை நிரமபப் பெற்றே
என்கால்வைப் பேன்உறுதி என்றாள் ; ஓடி
எதிரில்உறு படைவீடு சென்று மீண்டே
என் அண்ணன் எங்குள்ளான அங்கே செல்க
என்றாள் ; தேர் ஏறினாள் , எரியும கண்ணாள் !

தூணையாக ஒருபடையும அவளின் தேரைத
தொடாந்ததுதன் நிழலபோலே ! கதிரை வேலன்
தணல்சிந்தும விழியாலே நாறபு றததும்
தமிழமறவா தமைவவித தெற்குக் கோட்டை
மணிவாயில தனையடைந்தான சிங்கத தைப்போல !
மன்னவனதான பெற்றெடுத்த அன்னம எனபாள்,
அணிமலர்ச்சோ லைவிட்டே அரண்மனைக்குள்
அடிவைத்தாள் , நொடிப்போதில நிலைமை கண்டாள்

இயல் 4

கதிரைவேல முன்னன மகள அன்னம திகைத்தாள்..

கோடடைவா யிறபுறத்தே வாள்அ திராபபும்,
குதிரைகளின குளம்படியின ஒலியும், யானைக
கூட்டத்தின மோதுதலும், தோஅ திராபபும்,
கொலையுண்ணும மறவாவிழும ஒலியும் நனகு
கேட்டிருந்தாள் இளமங்கை வளனைக் காதில !
கிளியுதடு கனலசிறதும், துடிககும், அஞ்சும் !
வாடபோரை விருமபுமஅவள தமிழ் நெஞ்சம் !
வகையறியா அவள இளமை மறுதது நிறகும்

என ஆததா எனசெயவேன என்றாள் மங்கை !
எதிராநின்ற அக்கிழவி இயமபு கினாள்
' உனமாமன படைகூட்டி வந்தான பெண்ணே
உனபெற்றோர் வாள் தூக்கி ஒடி யுள்ளாள்.
இந்நிலையில் இறக்கைமுனைக காத அன்னம்
ஏனபறகக நினைக்கின்றாய்? முடிவு காண்போம் !
கன்னலினசா றேஇங்ரு வந்தமா வாய,
கைப்புறத்தில வா ' என்று சென்ற னைத்தாள்

இயல் 5

கடுமீ போர

வடக்கிருந்த வாயிலிலே கதிரை வேலன
வந்தெதிராதத பெருமபடைமேற படையை ஏவி
அடுத்ததுநின்ற வேழமன்னன வாள்வீச சூகக்ள
அத்தனைகூழ விடைகூறித் தனவீச சூககூழ
கொடுத்தவிடை பெற்றபடி இருந்தான ! சாவு
கொற்றவாகள இருவாபால மாறி மாறி
நொடிக்குநொடி நெருங்கிற்று ! வெற்றி மங்கை
நூறுமுறை ஏமாந்தாள ஆனேத தேடி !

கனலநிகாதத வேழவனின் பெருமப டைமேல
கதிரைவேல மன்னவனின் மறவா சிலலோர
சினங்கொண்டு பாயந்தாராகள. வேழ நாட்டுத்
திறலமறவா நூற்றுவாக்குக் கதிராநாட டாராகள
தனியொருவன விழுக்காடு தோள்கொடுத்த
தனித்ததுநின்றா கோட்டைகளு பகைபு காமல !
பனைமரங்களை இடிவீழ்க கிழிந்தது வீழ்ம
பானமைபோல இருதிறத்தும் மறவா வீழ்ந்தாரா.

எனசெய்வாரா கதிர்நாட்டாரா? வேழ வர்க்கோ
 இருமபடைகள் அணைகடந்த வெள்ளத் தைப்போல
 பின்னுதவி செய்தனமேல வந்தது வந்தது!
 கதிர்நாட்டாரா பெருந்தோளும் கூர்மை வாளும்
 முன்னிலுமபன மடங்குவிரைந தனஎன றுலும்
 முனைநடுங்கப் போராடும் கதிரை வேலன
 இநநிலைமை தனையுணர்நது வேழன் தனனைத்
 தனிப்படுத்த எண்ணினான். இறங்கி னானகீழ்.

ஏறிவந்தான வேழத்தான கோட்டைக் குள்ளே
 இருவேந்தா தனியிடத்தில் போர்பு ரிந்தாரா!
 சீறினஅங் கிருவாள்கள், மோத லாலே
 செம்பொரிகள் எழுந்தனமேல! வெற்றி தோல்வி
 கூறிடவும் வழியின்றி வலமஇ டம்போய்க்
 குறிப்பொன்றும் தவறாமல் சுழன்று, வாளை
 மாறிப்பின் வாங்குங்கால பலகை தூக்கி
 வாடபோருக கிலக்கியத்தை நல்கும் போதில்!

இயல் 6

கண்ணுககினியாள அண்ணனைத் தேடினாள்.

“அண்ணனளங்கே! அனபிலலாக் கொடிய நெங்கே
ஆடசியினை யேவிருமபி உடனபி றந்த
பெண்ணுனை வருசிக்க எண்ணி வந்து
பிழைசுமந்த நரிக்கண்ணன வாள சுமந்து
கண்ணென்திரில வாராளை” என்று கூறிக்
கடிவாளம ஒருகையில், பகைவா பெற்ற
புண்ணினிலே குளித்தெழுந்த வாளோரா கையில்,
புதுமைசெய, ஒருகுதிரை மீதி லேறி

பகைபபடையின உட்புகுந்து தேடிக், கண்ணிற
பட்டவரின உடலசாயத்தே, புறங்கள் எட்டும,
நகைபபாலே நெருப்பாக்கிப், புருவம் ஏற்றி,
நாறபுறத்து வாயிலையும சுற்றி வந்தாள்!
மிகப்பெரிய குதிரைமேல கரிய ஆடை
மேறபோர்த்து முகமுடி அணிந்தே ஓர் ஆள்
புகப்பார்த்தான் வடக்கிருந்த வாயில நோக்கிப்!
“போ”என்றாள். பறந்ததுதன் குதிரை அங்கே!

இயல் 7

வேழமணனனோடு போர புரிந்திருந்த கதிரைவேல
மணனனைப் பின்னிநுநது கொன்றன நரிககண்ணன.

போரசெயது கொண்டிருந்த கதிரை வேலன
பொத்தென, வீழந தான. அவனின் முதுகின் மீதில
ஓரட்டி பாயந்ததுபோயக்! கருந்தி ரைககுள்
உடலமறைத்ததுக கொண்டிருந்த நரிககண் ணன், தன,
போமறைக்க எண்ணியே தானஅ ணிரந்த
பெருந்திரையை, முகமுடித துணியை, அங்கு
நோதினற தனஆளை அணியச் செயது
நெடிதுபோய அரண்மனையில் நின்றி ருந்தான

நின்றிருந்த நரிககண்ணன, உடன்பி றந்த
நேரிழையாள வருமவழியில் விழியை வைத்தாள;
“அன்றிருந்த எனகருத்தில பாதி தீர்த்தேன;
அவள ஒழிந்தால, முககாலுமதீரும்; பின்னும
அன்னத்தைக கொன்றொழித்தால முழுதும தீரும்,
அதன்பிறகன் ரோஇந்த நாட்டின் ஆட்சி,
என்றெனறும எனகையில் நிலைத்து நிற்கும?”
எனநினைத்தான் தினையேனும மானம இல்லான்

இயல் 8

கண்ணுக கீனியாள டுன்னன இறந்தது கண்டாள்.

கொலைவாளும கையுடைய அரசி வந்தாள்,
கொண்டவனைப் பிணமாகக் கண்டாள். ஆங்கே
நிலைகலங்கி நின்றிட்டாள். “வீழ்ந்த தோனின்
நெடுமேனி! வீழ்ந்ததோ கதிராநா டுநநாள்!
இலைநீதான என அறிந்தால அஞ்சி வாடும
இநநாட்டு மக்களை, யார தேற்று வராகள்?
கலைந்ததுவோ எனகாதல ஒவி யந்தான!”
எனக்கூறிக், கட்டழகன உடலை அள்ளி

அணைத்திட்டாள்! மலாககையால கன்னம் உச்சி
அணிமார்பு தடவினாள்! ராடடி யாலே
தணலபோலும் புண்பட்ட முதுகு கண்டாள்
தலைகுனிந்தாள், அப்பிணத்தை நிலத்திற் போட்டாள்!
இணைபிரியா மானமதும் எமமை விட்டே
ஏகிறேரு ஐயகோ! முதுகு காட்டத்
துணிந்ததுவோ தமிழாநின் தமிழ் நெஞ்சம்!
தூயநின் மூதாதை, எனமு தாதை,

அணைவருள்ளும் எவரேனும் பகைவன் வாளை
 அருமாராபில முனதோளில் ஏற்ற தின்றித
 திணையளவும திரும்பிப்பின முதுகில ஏற்ற
 சேதியினை இவவையம கேட்ட துண்டோ?
 எனக்கூவித திருமபுங்கால, எதிரில நின்ற
 இளவேழ நாட்டரசன், இரக்க மிஞ்ச,
 “பனைவிளக்கே, நின் துணைவன கதிரை வேலன
 வாடபோரை என்னோடு நிகழ்ததுங் காலை

முகமறைதத ஒருதீயன எவனோ பின்னே
 முடுகிவநது நடுமுதுகில எறிநதான ரட்டி!
 கிலைகததேனநான்! சாயநதானஅம மறவோர மன்னன்!
 திகழிமய மலைபோலும் அவனகொண டுள்ள
 புகழுகெனன? உனகுடிககு வாயதத மானம
 போனதெனப புலமபுவதும் எனன? பெண்ணே
 அகததுனபம நீங்கிஇரு! செலக உனறன
 ஆரணமனைக்கே” எனறுரைததான சென்றாள் பெண்ணாள்

இயல் 9

அரண்மனைகளுள் படை புநதது.

அன்னததை ஆததாகிழிவி காததாள்.

வேழவனின் படைவீரா அரண்மனைக்குள்
விரிநீர்போய மடைதோறும் பாயவதைப்போல
சூழலுற்றா, பொன்னிருப்புச் சாலைக் குளஞ்
தொகுநெறக ளஞ்சியததும் எவவிடததும்!
ஏழுடுக்கும படைவீரா கைப்பறறுங்கால
இருநதஆத தாககிழிவி உளமபதைததுக
கீழைவழி நிலவறையால அன்னநதனைக்
கிளியேநதல போலேந்தி வெளியிற செனருள்.

நிலவறையால வெளிப்புறத்தில சென்ற ஆததா
நீங்கியபின் கதவுதனைச் சாதத விலலை.
சிலாகண்டார காணாத கதவு தனைசை!
சிலாபுகுந்தார! சிலாஉள்ளே செல்ல லாரா.
சிலாநெடிது சென்றுமே அரண்மனைக்குள்
திறலகொண்ட வேழநாட் பூப்படைகள்
அலைவதைக்கண் டையோளன றுரைதது மீண்டார்.
ஆயினுமசிற சிலாஇருந்தார! நரிக்கண் ணன்தான்,

எபபுறததும் திரிகினருன ஓஅ ஹைக்குள்
 எதிரபாதத ஒருபேழை தனனைக் கண்டான;
 அப்படியே தூக்கினை, அடுத்தி ருந்த
 ஆளஒருவ னிடந்தந்தான, இதனை என்றன
 குப்பனெனும் தேரோட்டி இடமசோ என்று
 கொடுத்தனுப்பித, தானினைத்த சூழ்ச்சி தனனை
 அப்போதே தொடங்கினை, பொய்பபால வாழ்வான் !
 அரசிக்கு நல்லவனாத தனனைக் காட்ட

அரசாதமைக் குடிகளெலாம் காணு கின்ற
 அழகியதோர் கூடத்தில் கீழ்க்கி டந்தது
 சரசரெனப் புரண்டபடி “எனக்கேன வாழ வு ?
 சாககாடே வாராயோ ? உடனபி றந்தாள
 அரசியென வாழுகின்றாள எனஇ ருந்தேன
 அததீயன வேழத்தான கதிராநா டாளும
 பெருமைகொள்ளன மைத்துனனைக் கொலைபு ரிந்தது
 பிடுங்கினை நாட்டையும”என றழுதி ருந்தான

இயல் 10

கண்ணுககினியாள வந்தாள.

நரிககண்ணன வஞ்சடி பேசினாள்.

வாள்தொங்க, வாள்பெற்ற வலகைக தொங்க,
வலலியிடை துவள,மேல நல்ல தோள்கள
ஆட,எடுத தூனறுமஅடி 'இடறக், கண்ணில்
அழகிழநது குழல்சரிநது வீழ, மங்கை
“நாடிழநதேன நலமிழந்தேன கண்ணில வைத்து,
நாளுமஎனைக் காததுவந்த துணைஇ ழநது
வாடுகினறேன” எனக்கதறி நெஞ்சம சோர,
வந்தாள்அண் ணனபுரளும் கூடந தன்னில

“மைததுனனை நானிழநதேன தங்கை யே!என்
மன்னன்னைத தள்ளிவிட்டான, அதுபோ கட்டும்,
செத்தானை இனிக்காண முடிவ துண்டோ,
திருநாட்டை நீஇழநது, துணைஇ ழநது,
கைததூண்டிற் சிறுமீனாய்க் கலங்கு கின்ற
காட்சியினை நான்காண நோந்த தேயோ!
வைத்திருந்தான் படைததலைவ னாக என்னை,
மைததுனனை இகழ்ந்துரைத்தால பொறுப்பே னோநான் ?

கதிராநாட்டைப் பிடிப்பதென வேழன் சொன்னான் ;
 கடிந்துரைத்தேன் ; மறுநொடியில் அமைச்ச னுக்குப்
 புதுதலைமை தந்தேபின படையெழுப்பிப்,
 பொன்னான கதிர்நாட்டின மேல்விடுததான் ;
 எதிர்பாராப் படைஎடுப்பை அறியீர் அன்றோ ;
 இதைக்கூற இங்குவந்தேன் ; வருவ தற்குள
 சிதைத்தானே கதிராநாட்டின் உரிமை தனனைத்
 தீர்த்தானே மைததுனனை, ' அன்பு வேந்தை !

உயிர்போன்றாய் ! உடன்பிறப்பே என்றன் ஆவி
 உடலைவிட்டுப் போவதுமெய் ! வைய கததில்
 துயர்தாங்க அடடியில்லை ; எனைஇ கழநது
 சொல்லுமோர் சொல்லையுநான பொறுப்ப துண்டோ ;
 முயலபோன்றன நரிக்கண்ணன என்ற லுந்தன்,
 முதலான தங்கையவள வாழக்கைப பட்ட
 வயவேந்தன் கதிராநாட்டான, நரிக்கண் ணற்கு
 மைததுனன் என றுரைத்தபெரு மைபோ யிற்றே !”

இயல் 11

நரிககண்ணன வஞ்சடி பேசுகையில, இவனிடமி
கரிய உடை பெற்ற ஆள வந்தான். அவள
அவனை எதிராகிறுள அவன, மனனனைக
கொன்றவன இவனை என்று நரிககண்ணனைக
காட்டி விடுகிறான். அதற்குள் நரிககண்ணன
அரசியைக் கொன்றான்.

என உரைத்தான், துடித்தழுதான், பேலும பேசசை
எடுக்கையிலே, கரியஉடை போர்த்த ஓர் ஆள,
“இனிஎன்ன செய்வ” தென நரியைக் கேட்டே
எதிர்வந்தான் அவளகண்டாள வானைத் தூக்கிப்
“புனையுந்தாரா மனனனினபின் புறத்தில ராட்டி
புகுத்தியவன் நீதானா” என்றாள் “இல்லை
எனக்கிருந்த கரியஉடை இவனே தந்தாரா
நாயுமுன்னே மனனவாமேல ஈட்டி எய்தாரா”

என்றுரைத்தான்! அந்நொடியில் நரிககண் ணனதான்.
இடையினிலே பறைத்திருந்த வாளெடுத்தது
கின்றிருந்த உடன்பிறப்பை, அரசி தனனை
கிலத்தினிலே விழுமாறு வெட்டிச் சாயத்தே
“ஒன்றுக்கும அஞ்சாத என்னை இநநாள
உயிராநடுங்க வைத்தவளை ஒழித்தேன்” என்று
கின்றபெரு முச்சுவிட்டான்! எங்கே அந்த
நேரிழையாள அன்னமஎன உள்ளே சென்றான்

இயல் 12

நரிககண்ணன அன்னததைத் தேடி உளளே
செல்ல அங்கிருந்த ஆள நடந்ததைத் தன வேழ
நாட்டு மன்னனிடம் சென்று கூறினான். மன்னன்
வியப்பறுகினான்.

கரியஉடை போரத்தவந்த காலாள் சென்று
கண்டவற்றை அரசனிடம் நன்று சொன்னான் !
பெருவாளால், தனக்கையால் உடன்பி றந்த
பெண்ணைக் கொன்றான் என்று மன்னன்
உருகினான் மக்களிடம் மகனாய வாழ
ஒண்ணாத கொடுவிலங்கை இந்நாள மட்டும
தெரியாதேன் வைத்திருந்தேன் அரண்மனைக்குள் !
தீருவதென நாள இந்தப் பழிதான் என்றான்.

அரசனிது கூறுங்கால அங்கி ருந்த
அழிவொன்றே தொழிலான மறவா தாமும
இரக்கமுற லானாகள் ! நரைத்த தாடி,
இளைத்தஉடல், களைத்தவிழிக், கிழவன், “வேந்தே
கரிப்பினறேல இனிப்பருமை யாரே காண்பாரா?
காயினறேல கனியருமை யாரே காண்பாரா?
நரிககண்ணா இலைஎனிலநும அருமை தனனை
நானிலந்தான் அறிந்திடுமோ நவிலக” என்றான்.

இயல் 13

அன்னததைக காணாது திரியுடி நரிககண்ணன
எதிரில தேரோட்டியான துபபன வந்தான.

அன்னததை அரணமனையில் காண வில்லை !
ஆததாவைக் காணவில்லை ! நரிக்கண் ணனதான
என்னததைச் செயவதென ஏங்கி நின்றான !
எதிரினிலே தேரோட்டும குபபன வந்தான !
பொன்னான பேழையினைப் பெற்றாயோ ? என
புகழுக்கும ஆட்சிக்கும ஆணி வேரை
உன்னிடத்தில் தந்துள்ளேன , அதனைக் காப்பாய்,
ஒருத்தரிடம் சொல்லாதே என்று ரைத்தான

நானறியேன் பேழையினை என்றான குபபன !
நடுங்கினான் நரிக்கண்ணன ! “ ஐயோ ஐயோ
போனதோ ! இங்கிருந்த ஆளி டத்தில்
போயிதனைக் குபபனிடம் கொடுஎன றேனே,
ஊனமிலா நமமறவா போலே அன்றோ
உடையுடுதது நின்றிருந்தான , ஏயத்தான் போலும் !
ஏனிந்தப் பிழைசெயதென ? எனவாழ வுக்கே
இடையூறு சூழாதேனே ” எனதது டத்தே

அன்னத்தின் ஆவியினை அகற்ற வேண்டும ;
ஆவிநிகா பேழையினை அடைதல் வேண்டும ,
என்னுமொரு கருததோடும் அரண்மனைக்குள்
இடமிருந்த ஓர் தவிசில சென்றுட் காரந்தான !
மன்னவனை ஏமாற்றிக் கதிராநாட டாட்சி
வாங்குவதில் சிறிதேனும் தொலை யிலலை,
அன்னத்தை ஆததாவைத் தேட வேண்டும,
அருமபேழை வேண்டுமெனப் பெருந்துன புறமுன.

இயல் 14

அவன எதிர வேழநாட்டு மன்னன் வநுகிறான்.
அவனிடமி தொடங்குகிறான் பொய்முட்டைகளை
நரிககண்ணன்.

ஆததாவை, அன்னத்தைப, பேழை தனனை,
அடையாளப் படிஎங்கும் படையா ளாகள
பேயத்தேட வகைசெய்து கொண்டு ருந்த
பொல்லாத நரியானின் எதிரில், மன்னன்
கோததான முததுலவு மாபி னேடு
குன்றுநடை கொண்டதுபோல சென்று நின்றான் !
சாயத்தானே நரிக்கண்ணன் மன்ன வனபால
சரசரெனச் சொற்பெருகை, எழுந்த நின்றே

நாளுமளனைக காப்பாற்றி ஆளாககிப் பின்
நாற்படைக்கும தலைவனென ஏறப்டுத்திக்
கோளுமபொய் சூதுமிலான என உணர்ந்து
கொண்டு,பெருந தொண்டெல்லாம் எனக்கே தந்து
நீளிஎனும் மன்னனைநான போரில் வென்ற
நினைவாகப் பரிசீந்த கணியே உன்றன்
தோளை இகழந தாளிவள , என வாளால வெட்டித்
தொடுகழற்குக் காணிகை இட்டேன காண்க

“ வஞ்சகத்தால் கதிரைவேல் மன்னன் தன்னை
மறவேந்தே நீகொனருய ” என்று தீய
நெஞ்சத்தால் நினைத்தாளே ! “நினதோள், மானம
நீதததோள் ” என்றாளே ! ஐயோ, அன்னாள்,
கொஞ்சத்தால் மாண்டாளே, நாள டைவில
கொடுவாளால் சிறிதுசிறி தாய றுததுக்
கெஞ்சத்தான் வைத்தேனா ! உனபால் அனபு
கெட்டேனே கெட்டேனே கெட்டேன ஐயா.

“ உடன்பிறந்தேன ” என்றுரைத்தாள் ஆமாம என்றேன் !
“ உன்னரசை இந்நொடியில் சூழ்ச்சி யாலே
மடியுமவகை செயதுவிடு , முடியும உன்னால் !
மன்னவனைப் பழிவாங்கி விட்டே இந்தக்
கடலநிகாதத கதிரா நாட்டை ஆள் ” என றுள்ளன
காதுபெற்ற துன்பத்தை என்ன சொல்வேன !
கொடியாளின் உடன்பிறந்த பழியுந தாளேன
கொடைமனனா அருள புரிக தருக வாளை.

நல்லாரின் பெருநிலையம் இந்த வையம் !
நானதீயா ளொடுபிறந்த தாலே தீயன !
எல்லாரும போலேநான இன்னும் இங்கே
இருக்கின்றேன சாகாமல ! ஒன்று மட்டும்
சொல்லுவேன நானண்டி வாழந திருந்த
தூயோயநின் புகழுக்கும அறத்தி னுக்கும
முலலைமுனை அளவெனனால் பழிநே ராமல
முழுதுண்மை யாயநடந்தேன இதன பொருட்டு

நானசெத்த பின அடையும வாளுட டினகண்
நானூறு சிறுறா கொள ஒருபே ருரும
தேனூறும் சோலைசூழ அபபே ருரில
செப்பரிய அரண்மனையும அரண்ம னைக்குள
பாலநேரில காய்ச்சி, அதில சீனி இடடுப
பத்துவகைச சிறுறுணவும ஒத்த பெண்ணும
ஊனின்ப நுகாகின்ற அறைஇ ருந்தால
ஒருத்தருககும் இலலை அது எனக்கே என்றான

இயல் 15

நரிககண்ணன பேச்சை நடிவிட்ட வேழ மன
னன நரிகண்ணனாகது இரங்கினான், இந்த
நாடு உன்னுடைய முனேநுடையது எனபதற
தட' பட்டயடி உண்டா எனின.

அரசனுரை திடுகினான் அப்ப னேஉன
அன்பினையும் பண்பினையும் அறியா யாவா?
ஒருசூலையில் ஒருகாயில் திமை காணில்
உயா காயகள் அததனையும் வெறுப்ப துண்டோ?
அரசியவள கீயவள தான, உடன்பி றந்த
அறமபிழையா மறவனநீ! அழுதல வேண்டாம
நரிககண்ண பழநாளில் இதுஉன பாட்டன்
நாடென்றாய்! அதற்குள்ள சான்று முண்டோ?

அதுவிருந்தால காட்டுகநீ! இந்த நாட்டின்
ஆட்சியினை உனக்களித்தது விடுவேன என்றான்!
பதிவிருந்தால ஏனுனைநான நத்த வேண்டும்?
பாட்டனுக்குப் பாட்டமை பறைக்கண் ணற்குக
குதிரை திரை கொண்டநெடு முடியான் எனனும
கொடுநாட்டு மன்னன் அளித்த தானஇந நாட்டைப்
பதினாயி ரம்பேரை வென்ற தாலே!
பரிசாகத் தந்ததன்றி வேறென நிலை.

அநநாளில் மன்னவஞல கொடுக்கப் பெற்ற
 அருஞ்செபபுப் பட்டயத்தைக் கதிரை வேலன்
 முன்னேமை முததப்பன் மறைதத தோடு,
 முன்னுநாள தூங்கையிலே கொலைபும செய்தான !
 தன்னிடத்தில் படையிருந்த தாலே அன்றோ
 சழக்கனவன் குழிகளிடம் தப்பி வாழ்ந்தான ?
 எனனையுமிக கதிராநாட்டான விட்ட திலலை ;
 இங்கிரா தேளனருன அங்கு வந்தேன

இநநாட்டை நாளுள வேண்டு மென்ற
 எண்ணமே எனக்கிலலை , என்றன தந்தை
 அநநாளில் சாகுங்கால எனை அழைத்தே
 அங்கையினைத் தனமார்பில் அழுத்தி, “ அப்பா
 உனனைநான ஒருறுதி கேட்கின றேனநீ
 ஒப்பிடுக, உனனாளில் வேழ நாட்டின
 மன்னவரின அருளபெற்றுக் கதிராநாட் டுக்கு
 மன்னவனாய் இரு ! நமது மானங் காப்பாய ”

எனக்கூறி உரிநீத்ததான ; அதன லன்றோ
 எழிலவேழ நாட்டினிலநான அடைந் திருக்கும
 தனிப்பெருமை, தனிமகிழ்ச்சி இவற்றை யெல்லாம
 தவிரப்பதற்கும துணிகின்றேன , ஐய னேநீ
 எனைத்தமிழில் “ படைத்தலைவா ” என்றழைக்கும
 இனபததுக் கீடாக இருத வையம்
 தனைத்தரினும ஒப்பேனே ! ஒருசொல சொலக :
 “ தாளடைந்த நரிககண்ணன ஆளக ” என்றே !

வணங்குகினேறன, எனக்கூறி வணங்கி நிறக
 மன்னவனுமமனமிரங்கி “அஞ்சேல! அஞ்சேல!
 இணங்குகினேறன” “நீ ஆளக” என உரைத்தான
 “இனறைககே முடிசூட்டிக கொளக” என்றான!
 பிணங்குவிததும மைததுனனை உடன பிறபபைப
 பெருவஞ்ச கததாலே சாகச செய்தும
 அணியுமொரு மணிமுடிககே நரிக்கண் ணனதான
 அன்பிலலாத தனனுளததால மகிழ்நது நின்றான

இயல் 16

வீரபபன எனனும திருடா தலைவன தோழர்க
ளிடம தன வரலாறு கூறுகிறன

கூதிர்நாடு சாரந்திருக்கும தெனம லேமேல
கருநொச்சிக் காட்டினிலோரா பாறை மீதில
மிதியடிக்கால மீதிலோர் காலைப் போட்டு
வீரபபன எனனுமதிருடர் தலைவன குந்தி
எதிராநிறகும தோழர்களபால இதனைச் சொன்னான் :
எல்லாரும் கேட்டிருந்தாரா கைகள் கட்டி !
“ முதுமையினை அடைந்ததுவிட்டேன வாழ்நாள எல்லாம்
முட்டினறிக் கழித்ததுவந்தேன ஆனால் கேள்வீ

ஒருபிள்ளை கொடிவேங்கை போலவான், கண்போல்
ஒருமனைவி ! இருவரையும் பிரிந்தேன். ஆண்டும்
இருபது ஆயின என்றன் தீயோ முக்கம
எனமனைவி யாம ஆத்தா வெறுத்தாள் ! நீயோ
திருடுவதை விடவேண்டும் ! அன்றி என்னைத
தீண்டுவதை விடவேண்டும் என்றாள் ! எனபால
வரவேண்டாம இவ்விடத்தில் என்றாள் ! என்றன்
மகனைநான் நல்வழியில் வளர்ப்பேன் என்றாள்.

ஒருவனிடம் ஏறபட்ட தீயொ முக்கம்
 உடனவளர்ந்தே, பின்னதுதான நீக்க ஒண்ணுப
 பெருநோயாய மாறுவது மெய்யே , நானும்
 பெண்டாட்டி பிள்ளைகளை விட்ட தனறி
 ஒருநாளும் தீததொழிலை விடுவ தெனறே
 உள்ளததால நினைதததுவும் இல்லை! ஐயோ
 அருமையுறு பெண்டுபிள்ளை நினைவே யாக
 அகன்றநாள ஒவ்வொன்றும் துன்ப நாளே

நானுமளன மனையாளும் வாழந திருந்த
 நல்லூரை அவள அகன்றாள் , புல்லூர் ஏகித ;
 தானங்குக் கைப்பாடு பட்டாள , சின்ன
 தனிககுடிசை ஒன்றினையும் கட்டிக் கொண்டாள் ,
 தேனடையும் ஈயும்போல மகனும், தானும்,
 வறுமையிலும் செமமையினைக் காண்பா ராகிச,
 சீனிளனும் கணக்காயா இடத்தில் அனபின
 சிறுவனையும் படிக்கவிட்டாள் , சிலநாள செல்ல

கணக்காயா முயற்சியினால் அரண்மனைக்குள்
 காலவைத்தாள் ; பணிச்சியாய இருந்தாள் , பின்னாத
 துணையாளுள் கதிராநாட்டின அரசி யாகக்கே !
 தூயதன மகனினனும் கணக்கா யாபால
 இணக்கமுறக் கலைபலவும் பயில்கின றுன.நான
 இவையனைத்தும் அறிந்துள்ளேன் , எனினும் அங்கே
 அணுகினேன் இல்லை.என அவளகண் டாலும்
 அகமவெறுத்தது தலைகுனிந்து மறைந்து போவாள்.

அப்பையன் வேலனுக்கு நான்தான் தந்தை
ஆத்தாதான் என்மனைவி' என்ற உண்மை
இப்பெரிய நாட்டினிலே இந்த நாளில்
யானறிவேன் ; அவளறிவாள் , அறியார் மற்றோர் !
செப்பினேன இன்றுதான் உயிர் ததில் !
செப்பாதீர் யாரிடத்தும் ! இன்று நானே
எப்பாடும படவிலலை காலாள் போலே
எதிர்நின்றேன் நரிக்கண்ணன் பேழை தந்தான்.

இடுகாட்டில் நரிக்கூட்டம் உலாவல போலே
எவ்விடத்தும் அரண்மனையில் வேழ நாட்டின்
படைவீரர் உலாவினார் ! எலிகள் ஓடிப்
பண்டங்கள் உருடுதலபோல பொருளை யெல்லாம்
தடதென உருட்டினார் அவர் வாகள
சலிப்பினறிக் கவாந்தாராக கலைப்பொருள்கள் !
இடையிடையே நரிக்கண்ணன் செலவான், மீளவான்
எதையோதான் மிகக்கருதாயத தேட லானான்.

இயல் 17

வீரபபன் அன்று நரிககண்ணன தந்த பாண்டியன்
பரிசு எனனுடி பேழையைத் திருடாகளிடமி
காட்டினான்.

ஓர் அறையில் பேழையினை அரிதிற கண்டான்
உண்டான மகிழ்ச்சிக்கோர் அளவே யிலலை.
யாருக்கும் தெரியாமல், அதைத், தேரோட்டி
இடமசோக்க எண்ணினான். அவரு நான்தான்
நேரினிலே நின்றிருந்தேன். தன ஆள என்றே
நினைத்திட்டான்! “தேரோட்டி இடமசோ” என்றான்
பாராட்டினேன் அவனை! எடுத்து வந்தேன்!
பாருங்கள் எனப்பேழை தனைக்காட்டிட்டான்.

சரித்திட்ட திருடர்களில் ஒருவன் சொல்வான் :
திருடர்களைக் குறைவாகச் சொல்வாரா மக்கள்,
இருக்கின்ற பேழையினைத் தேடித், தூக்கி,
எடுத்துப்போ, என்றானே, அவனை யாரும
ஒருபேச்சும் பேசார்கள், சுமமா நின்ற
உம்மை அவன் திருடென்று சொன்னானே ?
பொருளாளி திருடர்களை வினைவிக் கின்றான்
பொதுவுடமை யோன்திருட்டைக் களைவிக் கின்றான்

என்றுரைத்தான் ! மறறெருருவன இயம்பு கின்றான்
என்னெண்ணம் அதுவல்ல. வேண்டு மென்றே
பொன்னையோ காசினையோ நாமெ டுததுப
போமபடிசெய் கின்றார்கள். அதனபின நம்மை
வன்சிறையில அடைப்பார்கள். திருட ரென்று
மக்களிடம் சொல்வார்கள். இவைஏன என்றால்
' மன்னர்பழம் புலவா,வணி கர்கட கெல்லாம
வருமபெயரை நமக்காக்கும முயற்சி ' என்றான்.

வீரப்பன கூறுகின்றான் எனதோ ழாகாள் !
வேலனுக்கு நானளித்த தொன்று மிலலை
ஆர் அப்பன எனபதையும் அறியான வேலன் !
அத்தாவும அதைக்கூற விருமப விலலை !
நேரிற்போய் இருவரையும் காணு தற்கும
நெஞ்சமோ ஆவலடை கின்ற துண்டு
சீரிலலை எனனுடம்பின நிலையில் ! என்ன
செய்வதென எண்ணுகின்றேன் ! பேழை தன்னை

நானதிறநது பாரதத்திலே விலையு யாநத
நகைஆடை, அழகியவாள் முடி இவைகள்
வானதிறநத உடுக்களபோல கதிர்போல கண்டேன் !
மன்னாதரும பட்டையமும ஒன்று கண்டேன் !
நன்றானின் சொததாக அதனை என்றன்
எழிலமகனுக் குச்சோகக இவகு யார்க்கும
தோன்றாத இடத்தினிலே புதைப்பேன். பின்பு
சொல்லுவேன இருக்குமிடம் என்று சொன்னான்

ஆண்டவரே, நும்மனைவி எங்க ளன்னை
 அடியேங்கள் உடனபிறந்த வேலன ஆன
 ஈண்டுள்ள இருவரையும் அறியேம யாழம் !
 இன்பமுறும் மனைவியார உமை விலக்கிப்
 பூண்டுள்ள உறுதியோ பெரிது ! தாங்கள்
 போகாமல இருந்ததுவும் புதுமை ஆகும் !
 ஊன்தளர்ந்தீர் உடலதளர்ந்தீர் இனியும் செல்ல
 ஒப்பீரோ என்றுரைத்தார நடபுக கொண்டோர்.

நீங்களெல்லாம் இங்கிருப்பீர், பேழை தனனை
 கிலையாக ஓரிடத்தில் மறைத்து வைத்துத்
 தாங்காத ஆவலினைத் தவிர்ப்ப தற்குத்
 தனியாகப் புல்லாபோய வருவேன ' என்று
 வாங்கியதோர் விலலைப்போல வளைந்த மேனி
 வானுயர்ந்த குன்றுபோல நிமிர்ந்து நின்றன ,
 ஓங்கியதோள மீதினிலே பேழை தனனை
 உமமென்று தூக்கினாள் , உடன நடந்தான் !

இயல் 18

வேலன முதலியவாகதச சீனி எனனுடி கணக்காயா
நாட்டின உணமை செப்பினா.

சீனியெனும கணக்காயா வீற்றி ருந்தாரா
சேனையார்ந்த ஆலடியில! எதிரில சிங்கம
போனிமிர்ந்த பாவையினுன வேலன, மற்றும
புலியினோர் அமர்ந்திருந்தாரா! கணக்கா யாதாம
தேனிகர்த்த தமிழாலே புதிய செயதி
செப்பினா : இனோருர்களே அனபுள ளாரே
வனிந்த நாட்டினமேல வேழ நாட்டான
வழுப்பினுன் தன்படையை? அதுவு மினறி

பெருமைமிகு கதிரைவேல மன்னன மீது
பின்னிருந்தே எவனாட்டி தனை எய்தான்?
அரசியினைக் கொன்றவனாயா? அரசா பெற்ற
அன்னத்தைக் கொலைசெய்ய நினைப்போன் யாவன?
திருநிறைந்த கதிர்நாட்டின் அரசு னென்று
திகழுமுடி தனைசூட இந்த நேரம
அரண்மனையின் நடுவினிலே வேழ நாட்டின்
அரசனெதிர் நின்றிருப்போன் எவன்கண் டரோ?

கதிர்தாட்டின் மேலந்த வேழ நாட்டான்
கடும்பகைகொள் எச்செய்தோன் நரிக்கண் ணன்தான் !
முதுகினிலே பின்னின்று ஈட்டி எய்தோன்
மொய்குழலைக் கொலைசெய்தோன், அன்னந், தன்னை
எதிர்ப்பட்டால் கொலைசெய்ய இருப்போன் அன்னோன்
இப்போது மணிமுடியும் பெறப்போ கின்றான் !
மதியுடையாய் வேலனை உன் அன் னைக்கும்
மாக்கொடுமை நரிக்கண்ணன் ஆக்கக் கூடும்.

இயல் 19

வேலா^{ஶ்} உனஅனனை ஆததாக கீழவியைக காப
பாறற நீ உடனே போ எனருன கணககாயன.

உன்அன்னை ஆததாவைக் காபப தறகோ
உடனேபோ ! இந்தாவாள் ! குதிரை தநதேன !
எனகலைகள என்னுயிரைக் காகக ! நாடடின
இகழ்ச்சியினைப் போக்குக ! நீ புகழ்ச்சி கொளக !
பினஉனககு வேண்டுமெனில இங்கி ருகசும
பிறதோழா துணைபுரிவார விடைபெற றுக்கொள
எனறுரைத்தார வாளஎடுததுக குதிரை ஏறி
எதிராவணங்கிப புலலூரே அதிரச செனருன.

ஐயாவே வேலனுக்குத துணையாயச செல்ல
ஐந்தாறு குதிரைகளை எமக்கிப் போதே
கையாலே இவைஎன்று காட்டி விட்டால
கண்ணாலே பாரத்திடுவோம அவனழைத்தால
நெய்யாலே மூண்டெழுந்த நெருப்பைப் போலே
நெஞ்சாலே கொளகின்ற விசையி னோடு
வையாலே ஆனதொரு பகைமேற செலவோம
வாளாலே தங்கள்புகழ வளாப்போம எனறே

இருகைகூப் பிச்சொனனான ஒருசேய ! அங்கே
 இருக்கைவிட் டெழுந்தொருசேய அறிக்கை செய்வான் :
 வருகைககு காததிருப்பான ஐயா , வேலன
 வாழ்க்கைக்கும் உதவாது தாழ்க்கை செயதால !
 பருகைககு நஞ்சளித்த பழிகைக ஏறபேன,
 பதைக்கையிலே தடுப்பீரோ ? இதைக்கை விட்டால
 அருள்கைக்கு நாளெதுதான ? எனமேல வேலன
 அன்புகைக்கும் ; அவனபகைககும் கைவ லுக்கும்.

போமாறு தலையசைப்பீர என்று சொனனான !
 புதுமாறு தலேவேண்டும ஒருவன நினறே,
 ஆமாறு நாமுணாந்தோம வேலன அங்கே
 அழுமாறு தலையிடா திருநது விட்டால,
 வமாறு தலையடைந்த இந்த நாட்டின
 எழிலமாறும் ! நிலைமாறும் ! ஆட்சி மாறும்
 நாமஆறு தலையடைய நரியின நோக்கம
 நகுமாறு தலையிடுவோம நவிலக என்றான

பொறுத்திருப்பார வாழந்திருப்பார ! இந்த நாட்டில்
 புகுந்திருப்பார, இங்கிருப்பார தமமை யெல்லாம
 நிறுத்திருப்பார , இலேசென்று நினைத்திருப்போர்,
 நிகழ்வதைக்கண் திருப்பாது பாரத்திருப்பார !
 குறித்திருப்பார ஆததாவைத் தீயோள என்று
 குளிரந்திருப்பார , அவளிறந்தால ! செமமல வேலன
 மறந்திருப் பாவைகாண திருப்பார, காண்பார் !
 மறைந்திருப்பார, கையிருப்பார அறிவார என்றான்.

இயல் 20

புலலூரச சிறு தடிசையில ஆத்தாவுடி அன்னமுடி.

புலலூரிற் சிறுகுடிசை தனில்இ ரண்டு
புண்பட்ட நெஞ்சங்கள் ஒன்றை யொன்று
நலலுரையில் தேற்றியிருந தன. அவற்றில
நரைபட்ட ஆததாளின நெஞ்ச மொன்று!
வலலூறு குறியைதத புரப்போல வாழும
மலர்க்கொடியாள் அன்னத்தின உளள மொன்று!
சொல்லிஅழு தாள ஆத்தா, ஆற்றாள் கண்ணீர்
சொரிந்தழுகின ருளின்னும பெண்ணை நோக்கி,

அன்னத்தின் கண்ணினிக்கும மகனைத தேடி
ஆவணியில் மணமுடித்துத் தைப பிறப்பில்
மன்னியசிங் கஞ்சமந்த தவிசில் ஏற்றிக்
கதிர்நாட்டின மணிமுடியை அவளுக் காக்கி
என்கண்ணால் பாரத்துளளம மகிழவே னென்ற
எழில்மன்னன மொழிஎண்ணி அழுவே னான?
அன்னவனின் திருத்தோளும் அகன்ற மாபும
அழிவுற்றதை எண்ணி அழுவே னான?

அருமைமகள் தனக்கேற்ற அன்ப னோடும
ஆணிப்பொன் கட்டிலளனும் சேறறி னுள்ளே
எருமைஎனக் கிடந்தின்பம் நுகரு கின்ற
எழில்நாளை நான்காணப் பெறேனோ என்ற
பெருமாட்டி மொழிஎண்ணி அழுவே னானாள் ?
பிள்ளைக்கு நஞ்சூட்டும தாயபோல அந்த
நரிக்கண்ணன் வஞ்சிததுக் கொன்ற போது
நாளாற்றுப போனதெண்ணி-அழுவே னானாள் ?

எதிரெதிரே இருதழறபந துகழ சுழனறே
இருபபதுபோல் கதிராட்டான் வேழ நாட்டான்
அகிர்கின்ற மெய்ப்பாடும சுழற்றும வாளும
கட்புலனுக் கப்பாலாய விசைகொள் ளுங்கால
முதியலர் காலாஸபோல தாடி மீசை
முடிததுநான அங்கிருந்தேன , நரிக்கண் ணன்தான
பதுங்குகறுப புடைபூண்டு வேந்தை மாயததான்
பதைத்தேனே அதைஎண்ணி அழுவே னானாள் ?

நானிருந்தேன் காலாடகள பலரி ருந்தாரா
நடுவினிலே வேழநாட டரசன நினருன
மேனிமிரந்த கரியஉடைக் காலாஸ வந்து
மெல்லிதனை நரிக்கண்ணன் வெட்டிச சாய்தத
ஊன்நடுங்கும செயதியினைச சொனனான . மன்னன்
உளமநடுங்க மறறவர்கள் உடலந டுங்க
நானிருந்து மன்னவனைத தேற றுங் காலான
நல்லுயிரா ஒடுங்கியதற கழுவே னானாள் ?

பழநாள்பாண் டியன்உனறன மூதா தைக்குப
பரிசுளித்தான் இநநாட்டை ! அதைக் குறிக்கும
முழுநீளப் பட்டயமும் உடைபூண் வாளும்
மூடியஅப் பேழையும்தோ யிறறே அந்தோ
இழந்ததலை பேழையினை, அழகு மிக்க
இநநாடு நினஉரிமை எனற உண்மை
ஒழிந்திடுமே ! அதைஎண்ணி அழுவே னோநான் ?
இவ்வண்ணம உரைத்தழுது கொண்டி ருந்தாள்.

இயல் 21

கீழனி, இவ்வாறு நடந்தவை கூற் றையுமீபாது,
வீரப்பன அகதடிசை நோக்கி வந்தவன இவைகளை
ஒழிந்து கேட்டிருந்தான். உணமை உணர்ந்தான்.

வெளியினிலே பேழையொடு நின்றி ருந்த
வீரப்பன இவற்றையெல்லாம் கேட்டி ருந்தான் ,
களிகொண்டான் ! தனமுதுகில உள்ள பேழை
கதர்நாடு கவின அனனம் உடைமை என்று
வெளிப்படுத்தத் தக்கதோர பேழை என்று
விளங்கிற்றுத் ! தனமனைவி ஆததா, அங்கு
கிளிமொழியாள அனனத்தைக் காப்ப தற்கும்
கேடுதனை நீக்கற்கும் முயலு கின்ற

நிலையாவும் விளங்கிற்று ! வீரப பன்தான்
நீளபேழை தனைஆததா விடமஇப் போதே
சூலையாமல தந்திடவும் நினைத்தான் ! நாட்டின்
கொந்தளிப்பில் பேழையினை அவளகாப் பாற்றும்
வலிவது ? பொறுத்திருப் பேனனமு டிதது
மற்றும்அவா பேசுவதைக் கேட்டி ருந்தான் !
தலைமீது கைவைத்துத் தாயே அப்பா
தனிவிட்டுச் சென்றீரோ இனிவாழ் வேளே ?

இயல் 22

அன்னத்தின துன்பம்

ஐயகோ என ஆததா ! வைய கததில
அன்னைமடிந தாளென்று சொன்ன சொல்லைத்
தையலென துளம்பொறுதத துண்டு பின்பு
தந்தையிறந ததுபொறுதத துண்டு மேலும்
துய்யகதிரா நாட்டுரிமை பேழை யோடு
தொலைந்ததையும பொறுதததுண்டு பொறுத தீமை
செய்துவந்தான எனமாமன என்றால் இந்தச்
சிறியஉளம் பெருந்துயரைப் பொறுப்ப துண்டோ ?

உடன்பிறந்தா னைவெட்டி, அனனோள ஆவி
ஒப்பானின் உடலசாயத்தே இப்பால என்னைத்
தொடர்ந்தழிக்க எண்ணினவன் மாமன என்றால்
சுரந்தபால இருந்தருந்திப் பரந்து லாவும்
நெடுமபன்றிக் குட்டிகளபோல் மக்கள யாரும
நிறையன்பால் உடன்பிறந்தாரா என்று ணர்த்ததக்
கிடந்துதவம் புரிகின்ற உலகில இந்நாள
“ கேடழைக்குமஉற ” வெணுமசொல் கேட்ப தேயோ ?

ஒபபுரைக்க முடியாத அன்னை என்னை
 ஒருக்கணிதது மார்பணைதது மேனி யெல்லாம்
 கைபபுறத்தில் ஆமபடிக்குத தழுவி என்றன்
 கண்மறைக்கும சுரிசுழலை மேலொ துக்கி
 மைபபுருவ விழிமீது விழி யமைதது
 மலாவாயால் குளிரதமிழால் கண்ணே என்று
 செபபிமுத்த மிட்டாளே அன்புள ளாளின்
 செந்தாமரை முகத்தை மறப்பே னோநான?

இமமாநி லமபுகழும தந்தை, முந்தை
 ஈட்டிவைத்த மாணிக்கம கூட்டி அளளிக்
 கைமமாரி யாயப்பொழிநது கணக்கா யர்ப்பால
 கலையருள வேண்டித்தன் தலைவ ணங்கி
 அமமாஎனக் கூவிக கைமமே லேந்தி
 அருகமாநது பருகஎன்று பாலும தந்தே
 “அ”மமுதல எழுத்தளித்தான, அறிவோ அன்னோன்
 அனபான திருமுகத்தை எண்ணி வாடும

ஊராளும தலைவனினகுற நேவல செயவோன்
 ஒட்டுவிக்கும சிறருளின கீழககி டக்கும
 ஓர் ஆளின, மகள,தனை உவநது பெற்றோர்
 உயிராதுறந்தால உளநதுடிப்பாள எனருல, இந்தப்
 பாராளப் பெற்றாரை எனபெற ருரைப
 பறிகொடுத்த எனனுயிரோ உடலில நிறகும்?
 யாருமில்லை யான்பெற்ற பேறு பெற்றோ
 இறறைக்கோ என்போலக் கெட்டா ரில்லை.

இயல் 23

பதிநூறு கேட்டிநூறு வீரபபன போயவிட்டான்.
நரிககண்ணனுகது முடி சூட்டுவதை முரசறைகிறான்
ஒருவன் !

எனததுடிததான் ! வீரபபன எடுத்தான் ஒட்டம் !
இங்கிருந்தால அன்னத்தைத் தேடு வேரின்
சினததீயில வெந்திடுதல அன்றிப், பேழை
சிறியநரிக கண்ணனிடம் சேரு மென்று
நினைத்தாய், யாருமிலா இடம்பு குந்தான் !
நீங்கியபின் முரசறைவோன், “நரிககண ணாதாம
இனிககதிராநாட டுககரசாய் முடிபூண கின்றா
இநநான்” என முனஇதனை இருவா கேட்டார்.

அடிவைத்தான் கதிராநாட்டில் ! நெஞ்சில வைத்தான்
அழிவைத்தான் ! விழிவைத்தான் உரிமை வேரில் !
குடிவைத்தான் ஒடிவைத்தான் நாட்டில் ! எங்கும்
கொலை, வைத்தான் ! குறைவைத்தான் எண்ணு னாகி
வெடிவைத்தான் அறமவளாதத இவவீட் டுககும் !
மினனெளியே, தனதலையில் உன்ன தான் ,
“முடி” வைத்தான், முழக்குகின்றான்; அனனேன் வாழ
முடிவைத்தான் முழக்குகின்றான் முரசு றைந்தே ! [வின்

இந்நேரம் நரிககண்ணன் நன்னீ ராடி,
 எழிலுடையும இழைபலவும பூண்டு, வேழ
 மன்னவனை எதிர்பார்த்துப், பொன்னில மின்னும
 மணிமுடியை அணிவதற்குக் காததி ருப்பான !
 இந்நேரம், தான, இருக்கும இடத்தி னினறே
 எழிலரண்ம னைநோக்கித் தேரி லேறிப்
 பினவரும சூழநதுவர வருவான வேழன் !
 பேரவையில, மகிழ்ச்சிகொள எவாஇ ருப்பாரா?

இயல் 24

முரசறைதல கேட்ட ஆத்தா அவனைத் தூற்றுங்கால,
எதிரிகள தடிசையைச் சூழநதாராகள; அதே
நேரத்தில வேலனும பகைவரை எதிர்த்தான.

என்றுரைத்தே ஆததாதன எரிவை எல்லாம
எடுததுரைக்கும நேரத்தில, குடிசை நோக்கி
“அன்னமஅதில தானிருப்பாள,” ஆததா எனனும
அக்கிழவி யுடனிருப்பாள என்று கூவி
முனவந்தார் சிலபகைவா குடிசை நோக்கி!
முழங்கிறறக குதிரைகளின அடி ஓசைதான்!
பின்னொருவன வருகின்றான் அவன்பேர் வேலன்!
பெருவாளும் குதிரையும் பாயந்தன பகைமேல!

பலகுதிரை மறவரினமேல வேலன் எட்டிப்
பாயந்தன்னபல ஆடுகட்குள வேங்கை போலே!
கலங்கினர்வே ழுவா'பததுப் போமாண் டார்கள்!
கத்திசுழல ஓசை, மறவா முழக்கம்,
குலைநடுங்க வைத்தன! ஆததா,தன், வேலன்
குரலகேட்டாள, வேழவாகள அங்கு வந்த
விலையுணர்ந்தாள். அன்னத்தை நோக்கி அங்கு
விகழுகின்ற போர்நோக்கம் நிகழ்த்திப், பின்னர்.

இயல் 25

வேலனும, பகைவரும போர நடத்துகையில அன்னம,
ஆததா உருமாறி வெளிச சென்றாகள.

அன்னத்தை ஆடவனாய் உருமாற றிட்டாள;
அன்றுபோல தன்னுருவம் மாற்றிக் கொண்டாள் !
கன்னமறைக் குந்தாடி யுடைய தாததா,
கண்ணொத்த பையனெடு செலவ தைப்போல
தனமகனின் கணககாயன சீனி வாழும
தனிவீட்டை நோக்கியே விரைந்து சென்றாள் !
உனமகனின் நிலைஎன்ன என்றாள் அன்னம்.
ஊரமீடகச சாகடடும என்றாள் ஆததா !

கண்ணெடுத்தும் பாராதோமா ? கைவா ளோடு
கடும்போரில தனியாகக் கிடந்த சேயைப்
பெண்ணெடுத்து வளர்த்திட்டாள் அதனா லேதன்
பிள்ளையிர் போவதையும் பெற்ற தாய்தான்
எண்ணவில்லை என்றுலகம் உனைப் பழிக்கும;
எனனால்தான் இப்பழியென் றெனைப் பழிக்கும !
மண்ணெடுத்தாச சுட்டிடுசெங் கலலோ, அன்றி,
மலைக்கலலோ உன்னெஞ்சம் என்றாள் அன்னம்.

இயல் 26

ஆததாவுடி அனனமுடி சீனிககணக்காயன வீடு
நோக்கிப் போனார்கள். எதிரில வேலனின் துணைவா
ததிரைமேல ஏறிக் குடிசை நோக்கிப் போவதைக்
கண்டார்கள்.

வேலவனைக் காப்பதற்கு நமமா லாமா ?
வீண்கவலை கொள்ளுவதில் ஆவதென்ன ?
ஞாலத்தில் எனபிள்ளை யின் திறத்தை
நானறியக் கணக்காயர் சொன்ன துண்டு !
சோலைஅதோ ! அதையடுத்த சிறுநூர் காண்பாய் !
தொடாநதுவா ! விரைவாக என்றோ ஆததா
நாலைநது குதிரைகளில் வாளபி டிதத
நல்லினைஞா எதர்வருதல இருவா கண்டாரா.

எங்கிருநது வருகின்றீர் ? என்றான ஓசேய.
எழிலவேலன அவவிடத்தில் வேழ வாபால
வெங்குருதிப் போசெயது கொண்டி ருக்கும
விழற்குடிசைப் புறமாக வந்தோம என்று
தங்குதடை இல்லாமல ஆததா சொன்னாள் !
தாவினா இளைஞரெல்லாம குதிரை ஏவி !
மாங்கையிரு கைகொட்டி மகிழ்நதாளா ; “உன்றன்
மகன்முகமும பார்த்ததறியேன ஆததா” என்றாள்.

இயல் 27

ஆலடியில கணககாயன எதிரிலசென்று மாற
றுடை களைகிறார்கள். பின் அனைவநடி மாற்றுநுவத
தோடு அரணடினை நோக்கி நடந்தார்கள்.

ஆலடியில அமாந்திருந்த கணககா யாபால
ஆததாவும மங்கையுமபோய்ப போரத்தி ருந்த
மேலுடையும, தாமவிலக்கி, நினறு, செயதி
விளக்கிடவே, கணககாயா கிளத்த லாஞா
வேலவனே உமைக்காகக அங்கு வந்தான
வேழவரை எதிர்த்துப்போ ரிடவு மாணை
நாலைந்து போஇளைஞா துணைககும் சென்றார்
நரிககண்ணன் தெரிந்துகொளவான இனிஎன நோக்கம்.

என்னையவன சிறைப்படுத்த எண்ணு முன்னம
யாமெல்லாம மாற்றுருவத தோடு சென்று
மன்னவனும் வேழவனைத் தனியே கண்டு
மங்கைநிலை கூறுவது நல்ல தென்றா!
நனறென்றா இருவருமே! உருவம் மாற்றி
நடந்தார்கள் மூவருமாய அரணடினைக்குத்
தென்புறத்தே வேழவனா தங்கி யுள்ள
திருமன்று தனைநோக்கி மிகவி ரைந்தே!

இயல், 28

வேழமனனன் திருமனறில அமைநது நரிகதக் கதிரா
நாடடைப படபடி கடடினேன எனறு மிழிழிந்.
தான. அதை ஒரு முதியோன மறுததான.

ஒளிவிளக்குப பததாயி ரத்தின நாபபண்
உயிர்விளக்காய வீற்றிருந்தான வேழ மனனன் !
தெளிவிளக்கும் அறிவுடைய அமைச்சன் தானும்,
சிறியபடைத தலைவர்களும் சூழநதி ருந்தாரா,
களிமிகுக்க வேழததான உரைக்க வுறறான்
கண்ணெதிரில் இருக்கின்ற தன்னாட் டார்பால
சூழிப்புனலசேர் கதிராநாட்டை நரிக்கண் ணறகுக்
கொடுத்ததுவிட்டேன்; அவனகுறையை முடிததுவிட்டேன்.

என்னருமைப படைததலைவன மகிழும் வண்ணம
யான்புரியத தக்கதுபு ரிநது விட்டேன
தன்னருமை உழைப்பாலே என்னி டததில
தானபெறதத குந்ததைததான பெற்று விட்டான
பொனமுடியை அவனதலையில் சூட்டும போது
பொதுமக்கள் இநநாட்டார் முகத்தி லெல்லாம
துன்பத்தை நானகண்டேன ஏனே என்றான்
“சொல்வேன்”என் ரெருமுதியோன வணங்கிச் சொல
[வான:

நரிக்கண்ணன் கதிர்நாட்டை அடைவ தற்கு
 நல்லதொரு சூழ்ச்சியினைத் தேட லானான் ;
 எரிவுதனைக் கதிரைவேல் மன்னன் மேலே
 ஏற்றினான் தங்கட்கு ! நம்பி னீர்கள் !
 ஒருநாளும் தங்களை அக் கதிரை வேலன்
 உள்ளததால பேச்சாலே இகழ்நத திலலை.
 பெரும்படையும் கொண்டுவந்தீர் ! நடநத போரில்
 பறவார்நெறி பிழைதததுவும் அறமோ ஐயா ?

இருவேந்தர் வாட்போரை நிகழ்ததும் போதே
 ஈட்டியினைப் பின்வரது கதிர்நாட்டான்மேல
 நரிக்கண்ணன் செலுத்தினான் நானும் கண்டேன்
 நகைதததுவான் ! நாணிற்று நல்ல றந்தான் !
 இருக்கடும் ; பெருவேந்தே, அரசி யாரை
 எதிர்பாரா வகையாக வஞ்சத் தாலே
 பெருங்கொலைசெய தான் அநதோ ! இப்பெண் ணனைப்
 பிறரறியா வகையிலநான் காததேன் அன்றே

இவ்வினைய பூங்கொடியின வேர றுக்க
 என்னவெலாம் செய்கின்றான் எனனைக கொல்ல
 ஒவ்வாத முறையெல்லாம் சூழ கின்றான்
 உங்களிடம் நீதிகேட் கின்றேன என்று
 செவவிதழாள் அன்னத்தை முகிலின மீண்ட
 தங்களென மாற்றருவம களைநது காட்டி
 அவ்வகையே தானுமதன உண்மை காட்டி
 ஆததாளன்பேர் ; அரசின் பணிப்பெண் என்றான்.

இயல 29

ஆததா, அன்னடி என அறிந்த வேழ மன்னன்
வியபுறறதோடு, பழி எனமேலலல என்று.

வியபுறறன் , முகநிறையக் கணதி றந்து
மெலலியினை, ஆததாவைப் பாராததான் ; மிக்க
துயருறறன் “ ஒருநாட்டைப் பிடித்த பின்னா
தொடாபுடையா தமைக்கொல்ல ஒப்பு வேளை !
செய்ப்பட்ட போருவில பகையை நாளை
பின்னிருந்து கொலைபுரியச் செய்வேன் ? ” என்று
வியர்த்திட்டான் உடலெல்லாம் ! அந்தத் தீயன்
விளைத்திட்டான் , நானலலேன் என்று சொன்னான்

அப்போதே நானினைத்தேன் , கேள்வி யுறறேன்
அவறறையெலாம் நரிக்கண்ணன் மறுத்துக் கூறித்
தப்பேதும் இல்லானபோல ஆடல செய்தான்
கதிர்நாட்டின் தனியரசாய நரிக்கண் ணற்கும
இப்போது தான்முடியைச் சூட்டி வந்தேன்
என்செய்வேன் பழிசுமந்தேன் பழிசு மந்தேன்
எப்போதும் உமக்கேலா தீமை யினறி
யான்காப்பேன் அஞ்சாதீர் என்றான் மன்னன்

இயல் 30

அன்னம் முதலியவரைக் காகத்தி வழியை
அரசன் ஆராய்ந்தான்.

பின்னும் அவன் அமைச்சனையே, நோக்கி, இந்தப்
பெண்ணரசி இனியய்யும் வண்ணம் யாது ?
சின்னநடை நரிககண்ணை இடமவி ந்ததால
தீங்கிழைப்பான ; நல்லஉளப பாங்கொன றிலலான் ;
அன்னையினைக் கொலைசெய்தான் , தந்தை தனனை
அழித்திட்டான் , அன்னத்தை ஒழிப்ப தற்கும்
முன்னின்று காததானை ஆததா எனனும்
முதியானைத் தீர்த்திடவும், குதியா நின்றான

கூறுகநின் கருத்தென்றான அமைச்சன் சொலவான் .
கொடியோனைக் கதிர்நாடடை ஆள விடமா !
சீறுகின்ற பாம்புகூத தவனை யூரில
திருமுடியோ சூட்டுவது ? பின்பு காண்பீர் !
வீறுடைய கதிரைவேல் மன்னன் ஈன்ற
வெணநிலவு முகத்தாளின் எண்ணங் கேட்டு
வேறுநாட டிளவரசை மணக்கச் செயது
மேலுமொரு தீங்கினறிக் காக்க வேண்டும

இயல் 31

“அன்னம முதலியவரைக் காப்பாற்ற வேழ
நாட்டிலிருந்து ஒருவரை அனுப்பிக் கதிர நாட்டை
ஆண்டு வரச் செய்க ” எனருன அமைச்சன.

கதிர்நாட்டை நரிக்கண்ணன ஆளும ஆட்சி
கடுகளவும தீங்கின்றி இருப்ப தற்குப்
பொதுநாட்டம் உடையவர் அறிஞன் தன்னைப்
போயிங்கு நீர் அனுப்ப வேண்டும என்றுன
எதுநாட்டம்? அன்னமே சொல்வாய் என்றுன்
ஏந்தலமொழி கேட்டமலாக் கூந்தல் சொல்வாள
சதுநாட்டிப் பகைமுடிமேல் தானே நாட்டும
தமிழநாட்டுப் பெருவேந்தே, அவையில் உள்ளீர்

பழநாளிற் பாண்டியனின் படைந டத்திப்
பகைகொண்ட சோழனையும் வெற்றி கொண்ட
அழலவேலான் என்னருமை மூதா தைக்கே
அளித்தான் ஓர் பேழையினைப் பரிசாய் ! அந்த
எழிலான பேழையிலே ஞால மெச்சும
இழை.ஆடை வாள்பலவும் இருக்கும ; மேலும்
அழகான கதிர்நாட்டின் வரலா றெல்லாம்
அப்பேழை சொல்லிவிடும் ஆத லாலே

இயல் 32

அன்னடி கூறுவாள எனபேழை அரண்மனையில,
இந்கதும்; அதைக காட்டச செயலீர் மன்னரே !

வேழமா நாடுடைய வேந்தே, என்றன்
மேனாளின் நற்புகழை விளக்கும் அந்தப்
பேழைமா ருமலத்தைக் காட்டும வண்ணம்
பெரியதோர் கட்டளையும இடுதல வேண்டும் !
ஏழையரின் குறைதீர்ததல கடமை யன்றோ.
என்றுரைத்தாள். நன்றுரைத்தாய் பெண்ணே அந்தப்,
பேழைமா றறமசிறிதும் இன்றி இங்கே
பெருமபடையால வருமபடிசெய கின்றே னென்று

ஆளியெனும் படைத்தலைவா செலக என்றான்.
ஆயிரவா உடனசெலக என்றான் ! இந்த
நாளில இதே நேரத்தில அரண்மனைக்கு
நாற்புறமும் காப்பமைத்தும் உட்பு குந்தும்
ஆளிருவா மூவர்விழுக் காடு நீடும
அறைதோறும தேடிடுக எங்கும் பாரப்போ
கேளீர்இதை “ அப்பேழை அடையா எததைக
கிளிமொழியாள சொல்லிடுவாள ” என்றான் மன்னன்

இயல் 33

பேழையினை அடையாளம் கூறினான் அன்னம.

இளவஞ்சி அன்னமஉரைத திடுவாள் ஐயா
எனபேழை மன்னவரின வாஸின நீளம் !
உள அகலம் முன்றுசாண் ! உயரம் நாறசாண் !
ஒளிதிகழும் கிளிச் சிறைப்பொன தகடு தனனூல
வெளிப்புறமும், பொதிகைமலைச் சந்த நததின
வெண்பலகை உட்புறமும் காணும் மேலே
உள் அமுநதும எழுததாலே உளளிருக்கும்
உயரப்பொருள்கள் அததனைக்கும் பெயாக்கள் காணும்

வாள், நகைகள், ஆடைவகை முழுநீ ளத்தில
வைத்திடுபொற பட்டயம்பேழைக்கு ஞண்டு !
காணுகநீர் எனறுரைத்தது தான ணிந்த
கழுத்தணியைக் கழற்றியதில அமைத்திருந்த
ஆணிப்பொற பேழையதன் அடையா ளத்தை
அரசருக்கும் படையாட்சி தனக்கும் காட்டிச்
சேணுயர்ந்த அரண்மனைக்குள் ஆடற கட்டின
தென அறையில் அப்பேழை இருக்கும் என்றான்.

இயல் 34

அன்னடி முதலியவாகளுடன் படையை அனுப்பி
அரணடினையில பேழையைத் தேடச் செய்தான்
மன்னன்.

ஒடுக, பாண் டியை பரிசை நோக்கி நீவிர !
உமைத்தடுததால நமதாணை அவாக்குச சொலக !
தேடுகவென றுனமன்னன் ! சென்றிட்டாராகள !
திருநாட்டை வென்றேனநான எனினும் அந்த
நாடுதனை உடையவாக்கே நான ளிதது
நாளடைவில் அவரிடத்தில் கப்பம் கொள்ளல்
பீடுடைய அறமாகும் ! இந்த நாட்டின
பேருரிமை ஆராயவேன என்றான மன்னன்

அநநேரம் எண்ணத்தில் ஆழந்தி ருந்த
அமைச்சன் இது கூறுகின்றான மன்ன வன்பால:
மன்னவரே ஆளியினைப் போகச் சொன்னீர்
மற்றந்தப் படைத்தலைவன் நரிக்கண் ணற்குச
சின்னவனே ஆதலினால் பேழை தேடும
திறத்தினிலே குறைச்சலவந்து சேரக் கூடும
இந்நிலையில் பொறுப்புள்ள ஆள னுப்பி
எழிற்பேழை தனைதேடச் செய்க என்றான்.

ஆததாவும உரைத்திடுவாள்: ஆமஆம நானே
அவ்விடத்தில போகினேறேன துணைய ளிப்போ !
தீத்தாவும கண்ணாலே நரிக்கண் ணனதான
சிறியபடைத தலைவனையே அஞ்ச வைத்துக்
காததாளும அரண்மனையில் பேழை தன்னைக்
கைப்பற்றிக கொளவானே என்று கூறத்
தாத்தாவைப் போலுருவை மாற்றிக் கொள்க
தக்கபடை யொடுசெலக என்றான் மன்னன்.

இயல் 35

அன்ன முதலியவா அரண்மனையடைந்தார்கள்.
ஆளி அரண்மனையில தேடியதில் பேழை இலகி
எனறன.

முன்போல ஆணுருவம் பூண்டாள் ஆததா,
முழுநீள வாளொன்றும் இடையில் சோததாள் !
பின்தொடாந்தான கணக்காயன வாளும ஏந்திப் !
பிற,காலாட் படைதொடர அரண்மனைக்கு
முன, வாயில் தனையடைந்தாள் ! மேலும் உள்ளே
மொயததபடை மேலசென்று மொயதது நிற்கச்
சின்னதொரு படைததலைவன ஆளி என்பான்
“ தேடியதில் பேழையினைக் காணோம் ” என்றான்

திடுக்கிட்டான் கணக்காயன ! ‘ நரிக்கண் ணையா
தெருக்கதவின் அருகினிலும் போக வேண்டாம
படைமறவா யாவருமே வெளிச செல்லாதீர்
பகருமிது வேழவரின ஆணை யாகும்
அடுக்களையோ ஆடாங்கோ எவ்விடத்தும்
அணுவணுவாய்ப் பேழையினைத் தேட வேண்டும்
நடுவிலுள்ள உமையும ஆராய வேண்டும்
நகராதீர் ” என்றுரைத்தான் ; நன்றென் றார்கள்.

இயல் 36

கணக்காயன முதலியவாகள தேடினாகள. அங்
கிருந்த டிறறவாகள அவனிடமினிடடு வெளியிற்
செலலாமல இருக்கவேண்டுமி. ஆனால் ஒருவன்
மிடடுமி வெளியில ஓடுகிறான், ஆததா பின
தொடாகினறள

கணக்காயன எவவிடததும் துணைவ ரோடு
கடி நாகத தேடுகையில், ஆட்கள தமமுள்
இளைப்பாக நின்றிருக்கும் ஒருவன் கண்ணை
இடைக்காமல நாற்றிசையும செலுதது வேளாய்
அறிததான தெருவாயில நோக்கி மெல்ல
அக ட்வதைக் கருததாக ஆததா பாததே
கனறுக்காலை வெட்டுவேன செலலேல என்னுள்
கடிதுபற்றதான , பற்றதாள , வாளை ஓசசி

இயல் 37

ஒடியவன கணுக்காலை ஆததா வெட்ட அதே
போதில அவன அவளின இடது கையை
வெட்ட இந்நவநடி ஓரிடத்தில வீழ்ந்தாராகள.

அரசநெடுந தெருநீங்கிப் பல்க லைகள
ஆயகூடம், நோய்நீக்கும மருதது வத்தின
பெருநிலையம் நீங்கிப்பின, குறுக்கே ஓடிப்
பிறைக்கோட்டு யானைபல நிறுத்தும் கூடத்
தருகினிலோரா இருளகிடக்கும பொதுமன றத்தில
அவனபுகுந்தான கணுக்காலை வெட்டினாள் ; தன
அரிதான இடகையை இழந்தாள் ஆததா
இருமுதியாரா அருகருகு துடித்து வீழ்ந்தாரா.

செந்நீரிற் புரளுகின்ற இரண்டு டம்பும்
தெண்ணீரின் கரைமீயுயத் துடிக்கும! “ ஆவி
இந்நிலையில் ஆயிறரு ” எனனும வாய்கள!
இரண்டுள்ளம சுரப்பற்ற பசுக்காம பைப்போல
எந்நினைவும் இல்லாமல துன்ப மேயாம!
' இம 'மென்னும் இருகுரல்கள் வைய வாழ்க்கை
சின்னேரம் சின்னேரம் என்ப தெண்ணைத்
தடுக்கிடும்அவ விருமுதுமைப் பருவம் ஆங்கே

தனக்குந்தன் கணவனுக்கும் இடையில் வாயத்த
தடை,பிரிவு கசப்பனைததும் பலலாண் டாகப
புனத்திலுறும் புதலபோலே வளாநத தாலே
புறததொடாபே இல்லாத முதிய ஆததா
அனறகொளளி பட்டபிள்ளை கதறும் போதில
அமமாஎன பதுபோலே துணைவன தனனை
நினைதவளாயத தாழ்ஞரலில் “ ஆததான ” என்றாள
நிறைவியப்பால வீரப்பன “ ஆததா ” என்றான.

இயல் 38

வீரபபன தன டிணையான ஆததாவைப் புரண
டணைததான. அவளுடி அவவாரே!

ஆணஎன்று வாளசுமநதும எனைத தொடாநதும
ஆளஎன்றும் மரமென்றும் தெரியாப் போதில
காண்என்று கணுககாலேத தீரததாய எனஉள
கனிஎன்றும் கருமபென்றும் கிடநத நீதான்
வீணஎன்று கருதுகிலேன! எனசெய கைகரு
விளைவென்று கருதுகினேறன! கொடிய சாவைப்
பூணஎன்று புகன்றாலும் மகிழவேன என்று
புரணடணைததுப் பொன்னேனென றமுதான கூவி

படையாளிற பகைஆளபோல இருந்தாய அததான!
பாண்டியனா பரிசென்னும நீண்ட பேழைக
குடையாளின பணியாளநான! நரிக்கண ணற்கே
உளவாளாய் நீயங்கே ஓடினாய் என்
றடையாளம் தெரியாமல இழைத்த குற்றம்
அறிவாளா பொறுத்திடுக என்று நெஞ்சம்
உடைவாளாய் இருகையால் அணைத்த மெய்யை
ஒருகையால் அணைத்ததன்பில் உயர்வா ளானாள்

பிள்ளையெங்கே எனக்கேட்டான வீரப பன்தான் !
 பெருங்குடிசை தனிவெளையும வேந்தன் பெற்ற
 கிள்ளையையும சிறைசெய்ய நரிக்கண் தீயன்
 கிளப்பிவிட்ட கொடுமறவா உயிரை அங்கே
 கொள்ளையிட்டுக் கொண்டிருந்தான அன்னம் என்னும்
 கோவையிட்ட செவவிதழாள உள்ளத துள்ளே
 முள்ளையிட்டார் போலஅசை மேமே விட்டு
 முறையிட்டாள் இட்டுவந்தேன என்றாள் ஆததா.

மண்காண முகிலகிழிதது நிலவு வந்து
 மறறவாகள் நமைக்காண வைத்தல காண்பாய் !
 புண்காண இடருற்றுக கிடக்கின ரோமே !
 புறஞ்சென்று நலங்காண வகையு மிலலை !
 புண்காணும மொழி அன்னம் தனையும, பெற்ற
 பழகண்ட பிள்ளையையும இநநாள என்றன
 கண்காணு மோஎன்றான ! துன்பத துக்கோர்
 கரைகாண மறகிடந்தார இருவா அங்கே

இயல் 39

நரிககண்ணனை வேழ மன்னன சீறினா.

திகழவேழ மன்னனுடன் அமைச்சன, அன்னம்,
செயலுடையாரா திருமன்றில அமாநதி ருந்தாரா!
அகமவேறு பட்டநரிக் கண்ணன அங்கே
அழைத்தபடி வந்துநின்றான; வணக்கம் செய்தான!
“இகழ்ச்சிமுடி பூண்டவனே என்செய தாய்நீ?
இநநாட்டு மன்னவனைப் பினனி ருந்து
நகைபுரியக் கொலைசெய்தாய்; அட்டே நாட்டின்
நங்கையினைத் தங்கையென்றும பாராய், கொன்றாய்

நாடிழந்தாள்; நற்றந்தை, தாயி ழந்தாள்.
நலமிழந்தாள். கலமிழந்தாள்; கொடி பற்றத்
வீடிழந்தாள்; புகழ்இழந்தாள்; மண மிழந்த
விரிமலரைப் போலிருந்தாள்! அரச அன்னப்
பேடிழந்த அனைத்துக்கும் நீ ஆளாகிப்
பெற்றவற்றில் மீதியுள்ள உயிர்இழக்கத்
தேடுகின்றாய்; ஆததாவைத் தீர்த்திட் டாயோ,
திருடிவிட்டாய் பாண்டியனார் பரிசை ஏடா!

பின்னறிவாய் எனதோளின் வாளின் சீறறம் !
பிழைசெய்த தேன ” என்று மனனை கேட்டான் !
முன்னறியுப அறிஞாககு முதலவரான
மூதறிஞ ரோமுழுதும் அறிவீர் எனனை !
என்னறிவால வாடுவிணை ணறிய நாயேன
எக்கொலையும செயதறியேன ; பொறுத்த ருளக
கன்னலிடைக கணுக்கண்டு பொருரோ ? தங்கள்
கைவாளால வீழ்நதிடுமுன, காலில வீழ்நதேன !

இயல் 40

தான கொலை செய்யவில்லை, என மகனை இவளே
மணந்துகொண்டு இந் நாட்டை இவளே ஆளட்டும
எனறூன நரிககண்ணன.

அன்னத்தைக் கொலைபுரிதல இல்லை , அநதோ
ஆததாவைக் கொலைபுரிதல இல்லை , அநதப
பொனனொதத பேழையினைக் கண்ட தில்லை
பொய்யுரைப்ப தாயில்லை இதையும் கேட்பீர் :
கன்னத்தைத் தனநகமே கீறி டாது
கதிராநாட்டை ஆண்டானஎன மைதது னனதான்
தன அததை மகனைஇவள மணநது கொண்டு
தானாக இந்நாட்டைப் பினநாள எனறூன

நரிஇவ்வா றுரைத்தஉடன, அரசன, ஆமஆம
நனமுடிவு ! நனமுடிவே !! அன்ன மேஉன
கருத்தெனன ? அதுதானே என்று கேட்டான
கனிமொழியாள கூறுகின்றாள குயிலி னங்கள்
திருச்சின்னம் ஊத, நறுந தென்றல வீச்ச
செவ்வடியார் அன்னமஉலா வருமநா டாள்வீர்
ஒருத்தன்னை மணப்பதெனில அனனோன, என்றன
உயர்பேழை தனைத்தேடித் தருதல வேண்டும

இயல் 41

அன்னம “என பேழையைத் தேடித் தந்வேரணையே
நான மணப்பேன்” எனருள.

முன்பாண்டு வையததில முறைந டாததி
முததாண்டான் எனுமபெயரை நிலைநி றுததும
தென்பாண்டி நாட்டான்பால் என்மு தாதை
சிறைச்சோழ னைவென்று, பெற்ற தான
என்பாண்டி யனபரிசை எனக்க ளிப்போன்
எவனென்னினும அவனுக்கே உரியேன் ஆவேன்
அனபாண்டா ரேஇதுஎன உறுதி யாகும
அருள்புரிய வேண்டுமென்றுள தெருள்உள் ளததாள்

காற்றுக்கும ஆடாமல், கனலத னக்கும்
கரியாமல் நன்முறையில் முபப ழுததின்
சாற்றுக்கு நிகரான மொழியா னேநீ
சாற்றுமொழி ஒவ்வொன்றும நோக்கும போது
நூற்றுக்கொன் றேஅனரோ மாணே உன்றன்
நுண்ணறிவால் நீயுரைதத வாறு நானும
ஏற்றுக்கொண் டேனதுபோல ஆகட்டும் தீர்ப்
பிதுவென்றான் மதிபெற்ற வேழ மன்னன்

இயல் 42

அன்னத்தின எண்ணத்தை அரசன ஒப்பினான்.
இமமுடிவை முரசறைவிககக கேடடுககோண்டாள
அன்னடி.

இமமுடிவை நாட்டார்க்கு முரசு றைந்தே
இயம்புவிக்க வேண்டுகின்றேன் என்றாள் அன்னம் !
செமமுடியை அசைத்திட்டான் மன்னன் ; ஆங்கே
செயலமுடிப்போம என்றாகள அங்கு ருந்தோர் !
“ அமமுடிவால தீமைபல நோதல கூடும
அன்னமே மருமகளே இதனைக் கேட்பாய் !
தமமுடிமேல பேழையினைத் தூக்கி வந்த
தண்டீனறு கிழவரைநீ மணப்ப துண்டோ ! ”

எனக்கேட்டான் நரிக்கண்ணன் அன்னம் சொன்னான் :
“ ஈவார்லர் கிழவரெனில் எனைம ணக்க
நினைப்பாரோ ? நினைப்பரெனில் கிழவ ரல்லா.
நெஞ்சத்தில் இளைத்தாரே வயதில் முததார் ! ”
எனஉரைக்கப், பின்னுமநரிக் கண்ணன் : “ நோயால்
இடருற்றேன் என்றாலோ ? ” என்று, கேட்டான்.
“ தனியரசு போக்காத நோயை நானே
தவிர்க்கின்ற பேறுபெற்றால் மகிழவேன் ” என்றாள்.

பாண்டியன் பரிசு

பகையாளி யாயிருந்தால தீமை என்னுன்
“ பகையாளி உறவாளி ஆதல் உண்டு ;
மிகஉறவும பகையாளி ஆதல் உண்டு
வியப்பிலலை இது ” என்றாள். “ குழந்தை யாயின்
நகையாரோ ” என்றுரைத்தான். “ அவ்வ ருமபு
நன்மணத்தைச் செய்யுமெனல நகைப்பே ! ” என்றாள்
“ இகழ்சாதி ஒபபுவதோ ” என்று கேட்டான்.
“ இவவுலகில எல்லாரும நிகரே ” என்றாள்

கூழையே னுங்கொண்டு காட்டு மேட்டுக
கொல்லையே னுமசுற்றித் திரியு மந்த
வழையே னுமகண்ணுக் கினியான இன்றேல
இமமியே னுமவாழவை இனியான வேண்டேன
கோழையே னுமபெண்டிர் இவ்வா ரோதும
கொள்கைவ னிலலைகாண் இனபம இன்றேல
பேழைவன சீர்த்திவன பெற்றி ருககும்
பெண்மைவன இளமைவன என்றான மாமன

ஒத்தஅன்பால ஒருத்திபெறும காத லினபம
ஒன்றுதான இவகுள்ள தென்று ரைத்தாய
செத்தவனபால ஒருத்திபெறும இனபம உண்டு
சேதிஇது புதிதாகும் , கேட்க வேண்டும !
மெத்த,வன்பால வருசத்தால மான மினறி
மிக்கபெரு மக்களெலாம ஏங்க ஏங்கச்
சொத்துஅவனபால பெற்றவனை மாற்றி அந்தத்
தூயரன்பால அன்பர்பெறச் செயதல இன்பம !

இன்பமவரும வழிகளபல உண்டு மண்ணில !
 எதிர்ததுநோ வெற்றிபெற முடியா தென்றே
 அன்பமைய உறவாடித தனகை வாளால
 அழிததுப்பின முழுநாடும் அடைந்தான் என்றால்
 பின்பவனபால பொனடைடை மீட்கப் போகும்
 பெருநாடகள் ஒவ்வொன்றும் திருநா ளாகும்
 வனபகையால துடிக்கையிலும் தொண்டு செய்வோன்
 வரவேற்கும் இனபததுக களவே இலலை

என்றுபல கூறியபின் எழிலவேந தனபால
 “ எனபாண்டி யனபரிசைத தேடு விகக
 இன்றுமுதல நீவிர, நடு நின்று நோக்கி
 இடரினறிக் காப்பதுநும் கடனே ” என்றுள
 நன்றுமட மயிலேநீ செலக என்றுன
 “ நரிக்கண்ணா, இருக்கின்றேன நானும் இங்கே
 ஒன்றுபிழை என்றாலும் ஒப்பேன அன்னம்
 ஒருத்தியிர உனகுடியின உயிருக் கொப்பாம் ”

அன்னத்தின அனபுடையார, நரிககண ணற்கே
 ஆனவாகள என்னுமோர பாகு பாடு
 தனனைநம் படைமறவா, உளவு காண்போர,
 சற்றேறனும் கருதாமல நடத்தல வேண்டும் !
 சினனநரிக் கண்ணனவன வருசம், சூழ்ச்சி,
 செயநினைப்பான; செய்திடுமுன எனபால சொல்க !
 மன்னுகவே சரிநீதி என்று மன்னன
 வழத்தினான் எல்லாரும் வணங்கிச் சென்றா

இயல் 43

முரசறையப்படது!

கதிர்நாட்டின வீதியெலாம யானை மீது
கடிமுரசு முழக்கினான். அன்னம எனனும
கதிரைவேல மனனன்மகள இழந்து போன
கவின்“பாண்டி யன்பரிசைத் தேடித் தந்தால
அதுபோதே அவனையோ அவன குறிக்கும
ஆளனையோ அவளமணப்பாள! தேடு வோர்க்கும
எதிர்ப்பில்லை, எவராலும இடரும இல்லை.
இதுவேழ மன்னவனார் ஆணை” என்றான.

இயல் 44

ஊர்ப் பேச்சுக்கள்.

முழக்கத்தைக் கேட்டவர்கள் பல உரைப்பார்.
முறையறியா நரிக்கண்ணன மகனாய் வந்த
கொழுக்கட்டை, அன்னத்தை மணந்து கொள்வான்;
கொடுத்திடுவான் எடுத்திருக்கும் பேழை தனனை!
வழக்கத்தை விடுவானே? வஞ்சக சூழ்ச்சி
வறறுத கடலன்றோ? உறறா தமமை
இழக்கத்தான் செயதானே! இருக்கும் பெண்ணை
இழக்கத்தான் இச்சூழ்ச்சி செயதான் என்பார்

கள்ளர்பலர் இருக்கின்றோ தென மலைக்குள்
கைப்பற்றிப் போயிருப்பாரா, அங்குச் சென்றால்
உள்ளபொருள் அகப்படுமே எனபார் ஆலை
உட்செல்ல யார்துணிவாரா என்று ரைப்பாரா
பிள்ளைகளபோய் அரண்மனையில் விளையாடுவதால்
பெட்டியினை எடுத்திருப்பார்; அவர்கள் அப்பன்
கொள்ளையடித் துக்கொள்வான், அன்ன மென்னும்
'கோக்காத முததை' என்று சிலபோ சொல்வாரா.

அவ்வமைச்சன பொல்லாத திருட னன்றோ ?
ஆளிலலா நேரத்தில் அடிததுக் கொன்று
செவ்வையாய் இந்நாளில் அன்னத திறகுத
தித்திப்புக் காட்டி அநத மாமப ழுததைக்
கவவிடுவான அளநுறக கசகக 'எட்டிக
காயா' என்பார சிலபோ ! அநதப பேழை
இவ்வால மாததடியில் எனபார சிலலோ !
இத்தோப்பில் இக்கிணற்றில் எனபார பலலோ !

இயல் 45

நீலி எனனும தோழியிடம் அனனம் வந்ததமுரைத்தாள்.

நிலவெரிக்கும இரவினிலே அரச அனனம்
நீலி எனனும தோழியிடம் நிகழ்தது கினருள்
சூலையெரிநது போனதடி! ஆததா வினகை
குறைபட்டுப் போனது அவள மனா
நிலைகலங்கக கணுககாலை இழநது போனா!
நெற்றியிலே வாளினநுனி பட்ட தாலே,
மலைநிகாதத தோளுடையான வேலனுக்கு
வாடிற்றம மலாமுகமும்! எனனா! எனனா!!

வீரப்பக கிழவரைநான கண்டேன அனனா
விளக்கமுறச் சொல்லவிலலை எனினும், “பெண்ணே
ஆரப்பன நாட்டுக்கு நரிபி றந்தான?
அதுவெல்லாம் இலலைஇனி நீயே ஆளவாய!
நேரப்போ வதையெல்லாம் அறிவா யாவா?
நிலையறியா நரிககண்ணன் கூதத டிததான!
திரட்டும எனநோயும், ஆததா நோயும்!
சேரப்பல் லாண்டுநீ வாழி” எனனா.

இயல் 46

நீலியுடி அன்னமுடி பேசியிருக்கையில நரியின மகன்
பொன்னப்பன் வந்தான்.

பெரியார்வாய்ச் சொற்பலிக்கும என்னுள் அன்னம்
“பிழையார்செய் தாலுமவர் பிழையா அமமா!
உரியார்க்கோ தாயகமும் உரிய தாகும
ஒன்றுக்கும அஞ்சற்க” எனருள நீலி!
நரியாரின் மகனவந்தான் அங்கப போது
நான்உன்றன் அததானனை ருன்சி ரிததான!
தெரியாதா நான்நேற்றுக் காலே, வீட்டுத
தென்புறத்தில் நின்றிருந்தாய் பார்த்தேன் என்னுன்!

என்அப்பன் உன்மாமன் ஆத லாலே
எனக்குநீ மைத்துனிதான்! நானுன் அததான்!
பொன்னப்பன் என்றுபெயர் எனக்கு! நான்,மேல்
போட்டிருக்கும பொன்னாடை பார் நகைபார்!
உன்னைப்போல் நான்அழகன்; அழகி நீயும்;
ஒன்பதுதேர் எனக்குமுண்டு வெள்ளியாலே!
தின்னப்பல பண்டங்கள் வீட்டி வுண்டு
தடுக்கிட்டுப் போவாய்நீ அவறறைக் கண்டால்!

தேனாலும் பாலாலும் என்றன் மேனி
 செமமையுடன் வளர்ந்ததுண்டு. மெய்தான இநநாள்
 மானாலும் கிளியாலும் இளைத்துப் போனேன
 மலர்ச்சோலை தன்னிலநான் ஓடி ஆடி !
 ஆனாலும் ஒருபேச்சுக் கேட்பாய் நானே
 அரசனமகன் ! பலர்எனனை மணக்க வந்தாரா ;
 போனாலும் போகடும் அன்ன மென்னும்
 பூவையைத்தான் மணப்போமே எனநினைத்தேன்

எவ்வளவோ வேலையுண்டு முழுகக் வேண்டும
 இங்கிருந்து போய்முதலில் முரசு நிறைந்தே
 எவ்வாக்கும திருமணத்தை முழுகக் சொல்லி
 எங்கெங்கும் வீதிகளை விளக்கக் சொல்லி
 ஒவ்வொருவீடும்கிறப்புகுச் செய்யச் சொல்லி
 உன்பேரும் எனபேரும் எழுதி ஓலை
 செவ்வையுறப் பிறநாட்டு மன்னாக கெல்லாம
 திருமணத்தின் அறிவிப்பை அனுப்ப வேண்டும

மணந்துகொண்டால் என்னிடமே இருக்க வேண்டும !
 மரியாதை யாய்நடந்து கொள்ள வேண்டும !
 பிணம்போல எப்போதும் தூங்க வேண்டாம் !
 பிச்சைக்கா ரர்வந்தால் அரிசி போடு !
 பணம்போடு ! குறைந்துவிடப் போவ தில்லை !
 பாலினிக்கும ! நமவீட்டில் மோடி ளிக்கும !
 துணிநதுநிறபாய் என்றோடு திருடா வந்தால் !
 சுருக்கமென்ன முகத்தினிலே ? அதெல்லாம் வேண்டாம்.

பாண்டியன் பரிசு

மனைவிஎனறும் கணவனெனறும் இருந்தால் ஏதோ
மகிழ்ச்சியினால் கலாமபுலாம எனக் கிடத்தல்
அனைவர்க்கும் உள்ளதுதான் ஆனால் நாட்டின்
அரசனெனறும் குடிகளெனறும் இருந்தலாலே
எனைவந்து தொந்தரவு செய்யலாமா?
எனக்கன்றோ அதுகுறைவு? நீயே சொல்வாய்
மனிதனுக்குத் தொல்லையுண்டு பண்ணு கின்றாய்
மனைவியா மறறெனன விலங்கு தானா?

இவ்வகையாய்ப் பொன்னப்பன் அடுக்குகின்றான்
இளவஞ்சி, நீலிமுகம் பாரததுப பாரததே
செவவிதழின கதவுடைத்து வருமசி ரிப்பைத்
திருப்பிஅழைத் துள்ளடக்கிக் கொண்டிருந்தாள்
எவ்வளவோ சொல்லிவிட்டான் இன்னும் சொல்வான்
எனதமபி உனக்கெனன பகையா? உன்னை
அவ்வளவாய் மதிக்கவில்லை என்று சொன்னால்
ஆகுற்றம்? அப்படி நீ வைத்துக் கொண்டாய்!

மாமியார் ஒன்றுசொன்னால் மறுக்கின் றாயே
மருமகனைக் காப்பதெலாம் யாரொரு பபு!
நாமியாரா அவரைவிடச் சிறியோ மன்றோ?
நம்பிள்ளை குட்டிகளை வளர்ப்ப வாயாரா?
மீமீஎன் றமுமஒன்று, மறறும் ஒன்று
வினையாடும், ஒருபிள்ளை தோந டத்தும்
ஆமிந்த வேலையெலாம் அவாபாக் கட்டும்
அதிலே நீ தலையிடுதல் சரியே இல்லை.

மணவீட்டின் வாயிலிலே கழுகும தெங்கும
வாழையுமகட் டுதல்வேண்டும ஒருபு றததில்
கணகணென இசைக்கருவி முழங்க வேண்டும
கைகாட்டிக் கண்காட்டி ஆடும மாதா
மணியரங்கில அணிசெய்ய வேண்டும அங்கு
வருவார்க்கு 'வெற்றிலையும பாக்கும தந்து
வணக்கத்தைச் சொல்லியனுப புதலும வேண்டும
வாயார நமைவாழ்த்தி அவர்கள் போவாரா.

இவைஎல்லாம் ஒருபுறமி ருக்க நாளை
ஏழைகட்குச் சோறிடடுத துணியும தந்து
கவலையிலா திருக்குமவகை செய்வ தென்று
காப்புககட டிகொண்டேன அதுவு மினறி
தவில அடிப்போன காதெல்லாம் கிழிப்பான் அந்தச்
சந்தடியை விலக்கிவிட வேண்டும! மிக்க
உவகையுடன் தாலியினைக் கட்டு கின்றேன
உன்கழுத்தை எனபுகம் திருப்பு நன்றாய்

ஏனெவடகப் படவேண்டும? கட்டு வோனநான
இதனாலே யாருனனை இகழ்வாரா கூறு?
கூனஎனன? நிமிர்ந்திருந்தால நல்ல தன்றோ?
கூட்டமாய வந்தவர்கள் போன பின்பு
ஏனத்தில பசுப்பாலை ஏந்தி வந்தே
எனக்குமுனக் குமகொடுக்கும போது நீஎன
மானத்தைக் கெடுக்காதே சொன்னேன சொன்னேன்
வாங்கிக்கொள் நான்குடிப்பேன குடிப்பாய நீயும்

பிள்ளைகளைத் தூங்கவைத்த பிறகு தானே
 பெற்றவள் தூங் கிடவேண்டும ஆதைவி டுததுச்
 சொள்ளொழுக நீமுனபு தூங்க லாமா ?
 சொல்லன்றான் கொட்டாவி விட்டுக் கொண்டே
 பள்ளிக்குப் போகையிலே பிள்ளை கடகுப
 பண்டங்கள் கொடுத்தனுப்பச் சொன்னான் சொல்லி
 வெள்ளைவிழி காட்டி உடல் துவண்டு குந்தி
 மெதுவாகப் படுததுப்பின் குறடடை விட்டான்.

சிறிக்கின்ற நீலியினை நோக்கி அனாம
 தெளிந்திடும உள ளத்தோடு செபபு கின்றாள்
 இருக்குமென நானறினேந்தேன அந்தப் பேழை
 இவனிடத்தில இல்லையடி நல்ல வேளை
 சிறிக்க உடல் எடுத்தவனை மணக்கத் தக்க
 தேவைஇல்லை ஆனாலும் இவனைப் போலே
 பொருத்தமிலான பேழையினைக் கொண்டு வந்தால்
 பொற்றாவி புனையவோ வேண்டுமா என்று.

இயல் 47

நீலியும அன்னமும நிலா முற்றத்திற் சோந்தனா.
அதே இரவில நரிககண்ணனும அமைச்சும தனித்துப்
பேசியிருந்தார்கள்.

சிரித்திருந்த நீலியவள இரக்க முற்றாள்
சிலபேசி நிலாமுற்றம் நீங்கி ஞானங்கள் !
விரித்திருந்த மெத்தைப்பிலே தனிய றைகளுள்
மேம்பாட்டுத் தாமரைக்கணக் கூம்ப வுற்றாள்
கிரிசசென்னும சுவாக்கோழி வாய் டங்கிக்
கிடக்கின்ற நளனிரவில அமைதி யின்றி
நரிக்கண்ணன தனக்குரிய அமைச்சு னோடு
நடுக்கமொடு பலபேசிக் கிடப்பா னான

தேனவெறுக்கும் வண்டுண்டோ ! நல அறப்போசு
செயலவெறுக்கும் தமிழருண்டோ ! தெண்ணீர் தன்னை
மீனவெறுத்த துண்டோ ! இவ வனன மென்னும
மினனா தன திருமணத்தை வெறுத்து ரைத்தாள் !
ஏனவெறுத்தாள் ? பேரினபம் விருமபு கின்றாள் !
எதை அவள்பே ரினபமென நினைத்தாள் ? யாவும்
தானவெறுத்தும், எனக்குடைய வேர றுத்தும்
தனபழிதீர்ப பதையே பேரினபம் எனாள்.

பேழையினை, அதிலிருக்கும் பட்ட யத்தைப்,
பெற்றபின்பு கதிராநாட்டின உரிமை தனனை
வேழத்தா னிடம் காட்டி ஆட்சி பெற்று
வெள்ளெருக்கை எனவீட்டி வளாகக அன்றோ
அழத்திலுமு கினருள் ? எனன செய்வேன் !
அறிவுடையாய உரைஎன்றான் ! அமைச்சன் சொல்வான் :-
பேழைகிடைக் காதபடி செய்ய வேண்டும
கிடைத்ததுவிட்டால் பேரிழவே என்று சொன்னான்

நமைச சோந்த படைமறவா போல உடுதது
நடமோடு நின்றிருந்தான் அவன்பால கந்து
“ சுமந்துபோய்த தேரோட்டி யிடமகொடுப்பாய்
நாயதான பேழையினை ” என்று சொன்னேன்
இமைக்குள்ளே கருவிழியைக் கொண்டு போகும்
எத்தனவன் பேழையினை ஏப்பமிட்டான்
கமழாத புதாபபூப்போல திருடா யாரும்
கதிராநாட்டின ரலைமேலதான் இருந்தல் கூடும்

பெருமபாலும் பேழையங்கே இருந்தல் கூடும் !
பெருந்திரளாய ஆடகனைநாம அனுப்ப வேண்டும !
ஒருவரையும் மலைப்பககம் விடுதல் வேண்டாம் !
ஊர்தோறும் தேடுவதும் தேவை என்று
நரிக்கண்ணன் உரைத்திட்டான். அமைச்சன் சொல்வான் :-
நம, மலையில் பிறாவருதல் கூடா தென்று
தெரிவித்தல் முறையல்ல. வேழ மன்னா
திட்டத்தை நாமமறுத்தல் கூடா தென்றான்.

ஆம ! இதற்கோர் சூழ்ச்சியினை நானு ரைப்பேன
அம மலையில் இப்போதே பூதம ஒன்றை
நாம் அனுப்பி அஞ்சுமவகை செய்யச் சொல்லி
நாடெல்லாம் அநிலையைப் பரப்ப வேண்டும
போமமக்கள் போவதற்கு நடுங்கு வராகள்
போயததேடு வாரெல்லாம் நாமே யாவோம
நீமாறு பேசாமல இதனைச் செய்க
நெடுமபேழை கிட்டுமஎன நரியு ரைத்தான்

இயல் 48

நரிககண்ணனின ஏறபாட்டிணபடி “ எட்டி ”
எனபான பூதமேபால மலைமேல ஏறிக
கூச்சலிட்டான்.

“ எட்டி ” எனும் ஓர் ஆளை அழைத்து வந்தே
எரிவிழியும் கருமுகமும் நீண்ட பலலும்
குடடைமயிர விரிதலையும் கொடுவாள கையும்
கூகஞாலும், நீர்ப்பாமபு நெளியும் மாரபும்
கட்டியதோர் காருடையும் ஆக மாற்றிக
காணுவார் நிலைப்படியே பூதம் ஆக்கி
விட்டார்கள் மலையினமேல ! “ எட்டி ” நின்று
வெளியெல்லாம் அதிசசியுறக் கூச்ச லிட்டான்

இயல் 49

பூதத்தைக் கண்டவநடி கேளவியுறறவநடி
அஃசு நிலைதலைநதோடினாகள.

ஒளிவிளைக்கும் கதிரவனும், தோன்றாக காலை
உயிர்வினைக்க நெலவிளைக்கும் உழவ ரெல்லாம்
களிவிளைக்கும் தமிழாலே பண்டி தாகசுக
கலைவிளகம எளியநடைப பாட்டுப பாடிக்
குளிர்விளைக்கும் மலைசாரநத நன்செய நாடிக்
கொழுவிளைக்க உழசசென்றா, காதின கேட்டார்
வெளிவிளைத்த கூசசலினை! மலைமேற கண்டார்
விழிவிளைக்கும் எரியோடு கருமபூ தத்தை!

ஆழந்தடிக்கும் ஏரடியும் தாறறுக கோலும்
அயலடிக்கும் வாலளருதும் நோக்கா ராகி
வீழந்தடித்துக் கொண்டோடி நகர டைந்து
விலாஅடிக்கும் பெருமூச்சு விட்டு நின்று
சூழ்நதடித்துத் தினனொரு கரிய பூதம்
சுடரடிக்கும் கொடுவாளும கையு மாகத்
தாழ்நதடிமேல அடிவைத்து வருங்கால அந்தச்
சுநதடிகேட டடியேங்கள் வாழ்நதோம் என்றார்.

பாண்டியன் பரிசு

இதுமட்டும சிலர்உரைக்கக் கேட்கு மட்டும
இன்னொருவன் புளுகினான் இயன்ற மட்டும் :
அதுமட்டும தனியல்ல வான மட்டும
அளவுடைய ஐந்தாறு பெருமபூ தங்குள
குதிமட்டும நிலத்தினிலே தோன்ற வாகிக்
கொண்டமட்டும ஆடகனையவ வாயிற கௌவி
எதுமட்டும வருவேன்னன் றெனையே பார்க்கும்
என்மட்டும தப்பினேன் என்று சொன்னான்.

வாலிருந்த தா?என்றே ஒருசேய கேட்டான
வாலிலலை பின்புறத்தில் எதோ ஒன்று
கோலிருந்ததோ என்றும் கொடியோ என்றும்
சுறமுடியா நிலையில் இருந்த தென்றான
மேலிருந்து வந்திடுமோ என்றான அந்த
வீதிவரை வந்ததனைப் பார்த்தேன என்றான
காலிருந்தும் போதாமல இறக்கை வேண்டிக்
கடிதாக ஓடினான் ஐயோ என்றே !

அவனோடக் கண்டொருவன் ஓட அங்கே
அத்தனைபே ருமபறந்தார! பூதம்! பூதம்!
இவனோடி வந்ததெனக் கூச்ச லிட்டார!
இவவீதி அவவீதி மக்கள் எல்லாம்
கவனோடும கலைப்போல விரைந்தா ரேனும்
எவவிடத்தில் போவதென்றும் கருதவில்லை
கவலைஞ் சுகளபோல மக்கள் யாரும்
காலகடுக்க நகாசுற்றிச் சுற்றி வந்தார.

அத்தெருவில் அவவீட்டில பூத மெனறும்
 அதுபூதம் இதுபூதம் எனபு கன்றும்
 நொததுகின்ற வெளவால போல் மரத்தின் மீதும
 தூங்குகின்ற பூனைபோல பரண்கள மீதும
 முததெடுக்கும மனிதர்போல கிணறறி னுள்ளும்
 மூடடையினைப் போலவீட்டின இடுக்கி னுள்ளும்
 மொயத்திருக்க லாளுகை ! கருத்தின் பூதம்
 முன்னிறகும் பூதமாய எங்கும் கண்டே

முனடபபோர பின்வருவோர தமமை எல்லாம்
 முகமதிருமபிப் பாக்குமமுனம் பூதம் பூதம்
 என்றலறி எதிர்வருவோர தமைஅ னைக்க
 என்செய்வோம் பூதமென அவரும் ஓடி
 நின்றிருக்கும் குதிரையையோ எதையோ தொடடு
 நிலைகலங்கி விழுமபோதும் புழுதி தூற்றி
 முன்றிலிலே பிள்ளைகளின கண்கெடுத்த
 முழுநாட்டின எழில கெடுக்க முழக்கஞ் செய்வார.

இயல் 50

அமைச்சன் மகனுடி பேழை தேடத் துவக்கினான்.

நாடுமுழுதும் பூத நடுக்கம் கொள்ள
நரிக்கண்ணன் ஆட்களெல்லாம் பேழை தனனைத்
தேடுவதில் இருந்தாராகத் தெனம் லைமேல !
சிலஅறிஞர் நாமபேழை தேடப் போனால்
கேடுபல சூழநடுவான புதிய மனனை,
கிடக்கட்டும நமக்கெனன் எனறி ருந்தாரா !
பாடுபடடுப பாரப்போமே எனநி னைத்தே
பலஇடத்தும் அமைச்சன்மகன் அலைத் லுறமுன் !

சீனிஎனும் கணக்காயன் தனபால கருகும்
திறலுடைய இளைஞர்களை அழைத்த னைத்ததுத்
தானினைகரும் இடமெல்லாம் தேடச் சொல்லித்
தளாவினறி முயன்றிடுவான் அன்ன மென்னும்
தேனிதழாள வானிமிரந்த சோலை தன்னில
திண்ணையிலே உட்காரந்த வண்ணமாக
ஏனடியே நீலியே பேழை தனனை
யானடையும் நாள்வருமோ என்று நைவாள்.

இயல் 51

நீலியோடு அனனம் !

நீனைக்கையிலே எனநெஞ்சம் எரியு தேடி
நினையாமல இருப்பதற்கோ வழியு முண்டோ ?
பனைக்கைஉறும் களிற்றுபோல தந்தை யாரும
படருமலாக கொடிபோலும் அனனை யாரும
எனைக்கையிலே ஏந்திவளாத தார்கள ஐயோ !
இறக்கையிலே துடிக்கையிலே என்றன் பெண்ணே
உனைக்கையிலவைத தோமஇப்போ துளத்தில வைத்தோம்
உயிர்விட்டோம் அயலவிடுத்தோம் எனச் சென்றோ.

நன்செய்வாய்ச் செநநெல்லாம் பொன்ம லைபோல்
நனிகுவிக்கும் கதிநாடின் முடிபு னைந்த
பின்செய்வாய் அருஞ்செயல்கள் அறச்செ யல்கள் !
பெருநூலின் ஆராய்ச்சி, இளமை போகும்
முன்செய்வாய் என்றுரைத்த என்பெற் றோர்கள்
முதுநாடடை விட்டாவி முடியும் போதில
என்செய்வாய் எனசெய்வாய் என்றன் பெண்ணே
என்பபரிவாய்க் கதறிறோ அவரின் செவ்வாய்

இயல் 52

துயநறும அன்னத்தை, ஓடம ஏறி உலவ
நீலி அழைத்தாள்.

விழிப்புனலில குளிப்பவளாயத, துன்ப ஆற்றின
மேற்றுறையும் காணாளாய இவ்வா நெல்லாம
கொழிப்பாளநெஞ் சிளகுமொழி ! அன்ன மேபூங்
கொடியேநல இளம்பிடியே வளநத தேக்கின
செழிப்பினிலே நிழலசாயநத செய்யாற ரோரம
திருத்தமுற நிறுத்திவைத்த ஓடம ஏறிக்
கழிப்போமே நேரத்தை ! எனருள நீலி !
கையூன்றி எழுந்திருந்தாள் தையல நல்லாள்

நீர்தேங்கும செய்யாற்றின ஓடம, துன்பம்
நினைந்தேங்கும அன்னத்தை நீலி யைப்பூந்
தாராதாங்கும தட்டம்போல தன்பால தாங்கத்
தடககையால துடுப்பசைய ஓட்டு வாராகள்
ஆர்தாங்கள் எனக்கேட்டும இன்பம் ஊட்டும
அருமபாட்டுப் பலஇசைத்தும ஓட்ட லாஞா .
சீர்தேங்கும வெள்ளன்னம் அசைந்தி டாது
செல்லலபோல தெண்ணீரில சென்ற தோடம்

தேங்கிநிறகும புனல்மீது செல்லா நிறகும
செம்படகில ஒருபுறத்தில் சரிதத வண்ணம்
பாங்கிநிறகப பாரததுநின்ற அன்னம் சொலவாளா .
பாரடிநீ மேற்றிசை வானத்தை ! அங்கும
தேங்கிநிறகும பொன்னொற்றில செழுமா ணிக்கச
செம்பருதிப படகோடும் ! கீழ்த்தி சைவான
வாங்கிநிறகும ஒளியைப்பாரா ! காட்சித தேனில
வண்டடிநாம என்றுரைதது மகிழ்நது நின்றாள்.

இயல் 53

படத ஆறறில போடிபோது, மழையுடி பெருங்
காற்றுடி!

கிழக்கினேநோக் கிப்படகு செலலும போதில
கேள்விஇலார் நெஞ்சமபோல இருண்டு, நீளும
வழக்குடையார செலவமபோல மினனி மாயநது
வண்பொருளை இழந்தான்போல அதிரநது பின்னர்
மழைக்கண்ணீர் உகுத்ததுவான! மேற்கி னின்று
வந்ததுசெய யாற்றினிலே பெரிய வெள்ளம
பழக்குலைமேல எறிந்தகுறுந் தடியே போலப்
பாயந்ததொரு பெருங்காற்றுப் படகு நோக்கி!

புமமாலா காதென்று கைவிட டாராகள
தடந்தோளால படகோடும் மக்கள யாரும!
இமமாநி லத்தினவாழ விதுவோ என்றே
இழைபோலும இடையுடையாள அழுதாள! நீவி
கைமமீது தலைசாயத்துக் கதற லாளை!
கவிழநதுபோம நிலையினிலே வந்த ஓடம்,
செமமாணூர்க் கரையினிலோர குடிசைக் குள்ளே
தெரிந்ததுதாயக் குமசேயக்கும! விரைந்தெழுந்தே,

இயல் 54

ஆததாவோடிநந்த வேலன ஓடி ஓடத்தை நிறுத்தி,
இருவரையும் தன துடிசைகளுக்கொணர்ந்தான்.

“ விடை ” என்று கேட்டானசேய் ! நடனம் முடிந்தாய் !
விரைந்தோடிப் பெருமரத்திலே கயிறு கட்டி
நெடுமுனையை ஒருகையாற் பற்றி நீந்தி,
நிலைதவறாம ஓடத்தில் ஏறிச், சேந்திக்
கடித்தினிலே ஓடத்தைக் கரையிற் சோதனா ;
கசங்கிய ஓர் கொடிபோலக் கிடந்த அன்னத
துடியிடைக்கும் நீலிக்கும் தோள் கொடுத்தது
சுரைபடாந்த சிறுகுடிசை தன்னிற் சோதனா !

கண்ணென அன்னமே, நீயோ ? நீயோ ?
கனிமொழியே நீலியே நீயோ ? நீயோ ?
மண்ணை நீபிறந்தி ருக்க ஆற்றில
மழைபுனலும் பெருங்காற்றும் உன்னை மாயக்க
ஒண்ணுமோ ? என்றுரைத்துக் களைப்பு நீக்கி
உடைமாற்றிக் குடிநீரும் காய்ச்சித் தந்து
தண்ணென்று தரையிருக்கும் என்று சென்று
தடுக்கிட்டுத் தலையணையும் இடுபுக கீந்தே

நனைந்த குழலுக்குச்சந் தனமபு கைதது
நளிநுண்டோ எனநெற்றித தொட்டுப் பார்த்துப்
பனமபழத்தின் சாறட்ட பனாட்டும தேனும்
பரிந்தளித்தது கருங்குயிலே அருந்தச சொல்லி
நினைந்திருந்தேன் மறந்துவிட்டேன செங்க ருமபை
நெறிததெடுத்த சாற்றுக்கற கண்டு காய்ச்சப் !
புனைந்துவைத்தேன் முலையிலே கண்ணி ஒன்று
புரிசுழலில் வைஎன்று தந்தாள ஆததா !

இயல் 55

அன்னம், வேலன் அன்புப் பேச்சுகள்.

ஆததாவே இவாயாரான றன்னம் கேட்டாள
அவனதான என்மகனென்று சொன்னா ஆததா !
தீததாவும கண்ணுடையார வேழ நாட்டார
சிறைபிழிகக வருகையிலே மறிததே எனனைக்
காததாரும் இவாதாமோ ? என்றாள் அன்னம் !
கடமைபுரிந தானஇவனே என்றாள் ஆததா !
வாயத்தீரே மானத்தை உயிரைக் காகக
மறப்பரிது நுமநன்றி என்றாள் அன்னம் !

ஒருசற்றும பயனிலலா உடம்பை, வாழுவோ
உண்டிலலை என்னுமொரு மினனைத, தின்ன
நரிசற்றும விலகாத கூட்டைச, சானரோ
நகைப்புக்கே இலக்கான குமிழி தனனை
முரசுககு வாயலயாக் குறட்டில மன்னா
முடிசாயக்க நெடிதாண்ட மன்ன ரினபெண்
ணரசுக்கோ ஆட்படுததா திருததல வேண்டும் ?
அறிவுக்கோ இழிவுதனை ஆகக வேண்டும் !

பாண்டியன் பரிசு

எனைசுன்ற தந்தைக்கும தாய்க்கும மக்கள்
இனமசுன்ற தமிழ்நாடு தனகுகும எனனாவு
தினையளவு நலமேனும கிடைககு மெனறாவு
செததொழியும நாளஎனககுத திருநா ளாகும்
பனையளவு நலமேனும தனன லததைப
பாரபபாரோ மககளிலே பதடி யாவான்
உனைஒன்று வேண்டுகினறேன எனனாவு ஆவ
துண்டெனறாவு அதற்கெனறன உயிருண டென்றன

‘ இழந்தபாண் டியனபரிசைத தருவாக கெனை
இழந்தபோ வேன ’ என்று முரசம் எங்கும்
முழக்கியவர் சேதியினை அறியீர் போலும் !
முயலாமே இதனைநாள கழித்தீர் போலும் !
பழம்பெரிய பாண்டியனா பேழைக் குள்ளே
பலகவர்தமை ஒழித்திடுமொ குறிப்பும உண்டு !
கொழுத்தபுகழ் உமக்குண்டு கொண்டு வந்தால !
கொடைகொடுத்த தாகுமஇந நாட்டுக் கெனறாள்

பேழையின தடையாளம், பறிபோய்விட்ட
பினிலைமை, முன்னிலைமை, பூதச சேதி,
ஆழ உரைத திடலாளை அன்னம் ! வேலன்
அததனையும கேட்டிருந்தான “ நானே மெத்த
வழைமகன் ; நரிக்கண்ணா ஆனை எங்கே
யானெங்கே, ஆயினுமஎன கடமை உண்டு
பேழையினைக கொண்டுவந்து தருவேன ; அன்றிப்
பேருலகில உயிர்வாழேன் ” எனறன் வேலன்

மாததீயன நரிககண்ணை, காண வண்ணம்,
 மறைததவளும், வேழனிடம் வழகுகும இடடுக
 காததவளும், நோநினறே இனறும் அனறும்
 காததவளை ஈன்றெடுததுப பாலும் ஊடடிக்
 காததவளும், இனிககாப்பா ளும்,பெண ணுளின்
 கண்ணெனவே வாழபவளும் ஆன அனபின
 ஆததாவின் இடதுகை நோககி நோக்கி
 அழுதிருநதாள வீரபபன் நிலைககு நைநதாள.

இயல் 56

கொய்யாக தடியில வீரப்பன, ஒரு தடிசையில
இருக்கிறன. தோழன ஒருவன வருகிறன.

செய்யாற்றின கரையினிலே, செமமானூரில
செலவனையும், மனைவியையும், விட்டு வேறு
கொய்யாக்கு டிக்குச்சென முனவீ ரப்பன,
கொய்திட்ட காலோடும ஆட்க ளோடும !
எய்துமோ காலநோயால அவவி டததில
இரவினில்லா குடிசையிலே இருக்கும போதில
ஐயா என ரொருதோழன அழைத்தான, “ இந்த
அரசாட்சி நமமிடததில வருத ” தென்றன.

மாட்சியுறும் மன்னவனைப் பினனா குத்தி
மன்னவனின் இன்னுயிராய, வையத தினகண்
காட்சிக்கோ ஓவியமாய, வாழ்ந்து வருத
கட்டழகை வருசத்தால வெட்டி வீழத்தி,
வாட்சுழலால உயிராசுழலக, கணக்கில லாத
மககளைவீழத துங்கொடுமை தீரா இந்த
ஆட்சிக்குப் புறம்பாயநான் இருக்கும போதே
அற்றதுகால! அரசுபெற்றால் உயிர்போம என்றான்.

இருட்டறையில் உள்ளதடா உலகம் ! சாதி
 இருக்கின்ற தென்பாணும் இருக்கின் றுனே !
 மருட்டுகின்ற மததலைவா வாழ்கின றுரே !
 வாயடியும் கையடியும் மறைவ தெந்நாளா ?
 சுருட்டுகின்றார் தம்கையில் கிடைத்த வறறைச !
 சொத்தெல்லாம தமக்கென்று சொலவார் தமமை
 வெருட்டுவது பகுத்தறிவே ! இலலை யாயின
 விடுதலையும் கெடுதலையும் ஒன்றே யாகும்

எல்லார்க்கும் எல்லாமென நிருபப தான
 இடமநோக்கி நடக்கின்ற திருத வையம் ,
 கல்லாரைக் காணுங்கால கலவி நலகாக
 கசடர்க்குத் தூக்குமரம் அங்கே உண்டாம்
 இல்லாரும் அங்கிலலை , பிறநந லத்தை
 எனதென்று தனியொருவன் சொல்லான அங்கே ;
 நல்லாரே எல்லாரும் அவ்வை யத்தில
 நமக்கெனன கிழியடடும் பழம்பஞ் சாங்கம் !

எனறுரைத்தான் வீரபபன் ! தோழன் சொலவான் .
 எழிறபாண்டி யனபரிசைத் தேடு கின்றார் .
 தெனமலையிற் பிறர் அணுகா திருக்கும் வண்ணம்
 செயதுவிட ஒருவனை அம் மலைமேல ஏற்றித்
 தினனவரும் பூதமிது என்று சொல்லித்
 தெருவாரை அழுமபிள்ளை ஆக்கி வைத்தே
 அன்னவரே பேழையினைத் தேட லாறா
 அம்மலையை இன்றளநதால ஆளமட டநதான

வீடெல்லாம தரைமட்டம், ஆல இருந்த
வேரெல்லாம பறித்ததிலே கிணற்றின் மட்டம்!
காடகழந்த நீருற்றின் ஆழங் காணில
கடலுண்டே அதுநமக்குக் கணுககால் மட்டம்!
நடற்ற கலைப்பொருள்கள் இருக்கும் மன்றம்,
எண்ணற்ற ஆயுடம், பள்ளி, இந்த
நாடழிய ஆளுகின்ற நரிககண ணற்கோ
நல்லறிவோ அணுவுக்கும் மிகவும மட்டம்!

முட்டையொடு கழுதைநடந் திருக்கும், பின்னே
முழுகுகுன்ன ஏகாலி செலவான, அந்தப்
பாட்டையிலே பஞ்சுநிறை கூடை போகும்,
உழவாக்குப் பழங்குழம் எடுத்துச் செலவார,
கூட்டுநீ லச்சாயம் கொண்டு செலவார,
குறுக்குநெடுக காயமககள் பலபோ செலவார,
காட்டாளோ பூதமஎன்பான, அஞ்சி வீழ்வார!
கரும்பூதம் வெண்பூதம் ஆவார யாரும

அரண்மனையின் யானைவரப், பூதம் என்றே
அலறினா, மாவுத்தன்! வைக்கோல வண்டி
எருதினமேல வீழ்ந்தான்! சாயந்ததுவைக் கோலும்!
எழுப்பிவைத்த சாரந்தான் நெளிய, உச்சி
இருந்தகொல லாற்றுக்கா ரனகுதித் தான்!
எரியடுப்பால கூரையுமவைக் கோலும் பற்றித்
தெருப்பற்றி எரிகையிலே, பூதம் அங்கே
சிரிப்பதென அலறினா அடுத்த ஊரார்!

அஞ்சவைககும் பூதத்தை அஞ்ச வைக்க
 ஐஞ்சாறு பூதத்தை நாம னுபபிக
 கொஞ்சிவினை யாடவிடடால நல்ல தாகும்
 கூறுகநீர் விடைஎனருன, அதனைக கேட்டு
 நெஞ்சிலவைததே வீரபபன, “வேண்டு மானால்
 நிகழ்ததுவோம நடப்பதெல்லாம அறிய வேண்டும்
 வஞ்சமுற்ற நரிககண்ணன ஆடகள, எந்த
 வழிசசென்றா எனபதையும் காண்போம்” என்றான்

‘கொண்டுவந்த பேழையினை மகனி டத்தில
 கொடுபபதெனில, நானகொடுததால சிக்கல உண்டாம்.
 பண்டெனது செயலைஅவன அறிய நேரும்;
 பாண்டியனார் பரிசினையும் வெறுப்பான்’ என்று
 தொண்டுகிழ வனபுகனருன்! “மகனி டத்தில
 சொல்லாமல பிறாகையால கொடுப்பீர்” என்றே
 அண்டையிலே இருந்தஅவன சொல்ல, ஆமஆம
 அதுநன்று நனநெனருன அவவீ ரபபன!

இயல் 57

நரிககண்ணனின் அமைச்சன மகனான
நீலன, நீலியைக் காணுகின்றன.

அமைச்சனமக னானார் நீலன எனபான்,
அருஞ்சூழ்ச்சி செயவதிலே மிககைக் காரன !
இமைக்கின்ற நேரமதும வீணாக் காமல
எழிறபாண்டி யனபேழை, அன்னம, ஆட்சி
நமக்குவரு மோ என்று நினைத்தா னாகி
நல்லபல சூழ்ச்சியெலாம நாடுகின்றன.
சிமிழககாத கண்ணோடு தெருககள் தோறும
சிறுநூர்கள் மற்றுமுள இடத்தி லெல்லாம

அன்னத்தைத் தேடுகையில், நீலி அங்கே
ஆற்றோரம் நின்றிருந்தாள், மாலைப் போதில் !
இன்னவளை ஆராயவேன எனநெ ருங்கி
“ என்னவியப் பிதுநீலி? தேடிப் போன
கன்னலொன்று காலடியிற் கிடைத்த தைப்போல
கண்ணெதிரில் கிடைத்தாயே ! என்னெண் ணத்தை
உன்னிடத்தில் சொல்லிவிட வேண்டும், எனனை
எவ்வழிநீ விட்டாலும ஒப்பு கின்றேன

என்தந்தை என்னிடத்தில் இன்று வந்தார் :
 எப்போது மணமபுரிய எண்ணு கின்றாய்
 என்றைததார யானுரைத்தேன இவ்வை யத்தில்
 என்னுளத்தைக் கொள்ளைகொண்ட பெணை ஒருத்தி
 பொன்னேலி தனிலுண்ணு! நீலி என்று
 புகழுவாராகள அவளினபோ! அன்னத திறகும்
 இன்னுயிரைப் போன்றுள்ளாளா! அவளை யன்றி
 எவனையுமநான மணமபுரியேன என்று சொன்னேன்.

மாந்தளிரால மெல்லுடலும், மணககும் செந்தா
 மரையிதழால வாயிதழும் உடையாய கேட்பாய,
 சாய்ந்ததிடா எனவிழந்தாரா என்றன தந்தை!
 “ தலைகொழுத்த பிள்ளையே அமைச்ச னுக்கு
 வாயந்திருககும் பிள்ளை நீ பாங்கியைப்போய
 மணமபுரிந்தால எனஆகும்? ” எனதது தந்தாரா
 தோந்தினி அவளிடத்தில் சென்ற உள்ளம்
 திருமபாது, தோப்பென்றேன ஒப்புக கொண்டாரா '

என்ன நீ நினைக்கின்றாய்? அன்னத திறகே
 எழிற்பேழை தனைத்தேடித் தந்தது, பின்னா,
 அன்னத்தை ஏனமணக்க லாகா தென்றால்,
 அவள என்றன கண்ணுக்குப் பிடிக்க வில்லை
 பொன்னுககுப் பித்தனையோ ஒத்த தாகும்?
 பூவுக்கு நிகராமோ சருகின குப்பை?
 மின்னலிடை, கன்னலமொழி, இன்னும் சொன்னால்
 விரியுலகில ஒருத்தி நீ, அழகினை உச்சி!

மாண்டியன பரிசு

ஒளியேனும் வானத்தை மறத்தல கூடும்
உயிரேனும் உடம்பத்தை மறத்தல கூடும்
எளியேனும் உமைமறத்தல உண்டோ? அன்றி
எனையேனும் நீமறத்தல உண்டோ? பச்சைக
கிளியேனும் குயிலேனும் கேட்டால் நாணக்
கிளத்ததுமொழி அன்னமநம் தொருமைப் பாடடைத்
துளியேனும் அறிவதுகூடாது; சின்ன
சொல்லேனும் வெளிப்படுதல கூடா தெனருன

விழிபார்க்க எண்ணிடுமே உனனை! யாரும
விலைபார்க்க இயலாத முததே! நானுன்
வழிபார்த்து நிறகுமிடம் சொன்னால் நீயோ
வரப்பார்த்து முகம்பார்த்துப் போவேன! இல்லை
ஒழி! பார்த்துப் பார்த்துநீ என்கின ருயோ,
ஒழிந்தேனென நெண்ணிநீ எனைப்பு தைத்த
குழிபாராககத தானவருதல முன்னே சொன்னால்
கோவையிதழ் சுவைபார்த்துப் போவேன எனருன.

மனறிரண்டு தெரியுமன்றோ அவற்றில் நெல்லி
மரமிரண்டின நடுவுள்ள பொதுமன றுக்குள
இனறிரண்டு நாட்களிலே வருவேன! வந்தால்
எனக்கிரண்டு பட்டாடை தருவீர்! மெல்ல
ஒனறிரண்டு பேசியபின் சுப்பல ஒன்றை
உளியிரண்டாய்த தறித்ததுபோல பிரிதல வேண்டும்!
பொன்திரண்டு வந்தாலும் சரிதான என்னைப்
போட்டிரண்டாய் வெட்டினும் நிலவேன எனருள்.

எததடையும இல்லையடி மாம ரததை
 இசைநதடையும கருங்குயிலே ! கதிர்நாட் டானின
 சொததடையக் கவர்ந்ததன்றி அனனத துக்கும
 சூழ்கினருன வாழவுக்கே தடைகள் எனருல
 இததடைகள் நீங்குதற்கு முயலகின் ருளா ?
 எழிறபாண்டி யனபரிசின நிலைமை என்ன ?
 கொததடையும மலாக்குழலே எனனி டததில
 கூறுதற்குத தடைஎனன எனருன நீலன

கூடுவிட்டுத தாயைவிட்டுப் பறந்து விட்ட
 குயிறகுஞ்சு போலனனம் ஒருததி, மன்னா
 வீடுவிட்டு வேலைவிட்ட ஆத்தா, வேலன,
 விரலவிட்டே எண்ணிடுமித தொகையுள ளாராபோய்த்.
 தேடிவிட்டால கிடைததுவிடு மோஅப பேழை ?
 தீனியிடடுக கோழியினை மடக்கு வாராபோல
 முடிவிட்டாரா பேழையினை ! அவாகள கொஞ்சம
 முச்சுவிட்டால தானேநாம அறிதல கூடும ?

இடக்கையோ ஆததாவுக் கில்லை ! இவ்வா
 றிருக்கையிலே அவளதுணைவா வீரப பாக்கோ
 நடக்கையிலே ஊனறுதற்கோ கணுககா லில்லை
 நறுக்கையிலே பொனவீசும ஒளியாற செய்தே
 எடுக்கையிலே அமைவுற்ற மேனி யாட்கோ
 இயற்கையிலே இடையிலலை எனபா கறறோ !
 படுக்கையிலும் விழிக்கையிலும் பலகை. ஒலை
 படுக்கையல்லால வேலனுக்கோ நினைவே யில்லை

புரண்டியன் பரிசு

எதுமுடியும் அவராலே? என்றாள் நீலி!
ஏன்முடியா தென்கினருய்? புலலூர் தன்னில்
புதுமுடிவேந் தனவிட்ட மறவா தமமைப
புறங்காணச செயதானே வேலன்? ஆததா,
முதுமுடியான கதிரவேலன் பெறறெடுத்த
முனமுடிந்த மேகலையாள் அன்னத திறகோ
“இதுமுடிய இதுசெய்வாய்”—என்று கூறி
ஏற்றமுடி வைச்செய்யும் ஆற்ற லுள்ளாள்!

ஆததாவின துணைவாயா? அறியேன என்றாள்
ஆனமடடும் உளவறியுண்ணி நீலன்!
கூததாடிப் பிழைப்பார்போல தோன்று கின்றா.
குடிசையிலே அப்பொருளும் கண்டேன என்றாள்
பாரததாயா எனென்ன உடைகள் என்றான்.
படைமறவா உடை, இந்த வைய வாழவை
நீததாரின் உடை, பலவும் கண்டேன என்றாள்
நீசொல்லும் வீரப்பா எங்கே என்றான்.

“போவிரைவில்” என்றுரைத்தாள் ஆததா! அனனோ
போய்விட்டா எமைவிட்டே எந்த ஊராகோ!
வாவினில் என்றுரைத்தால் வருவா போலும்!
மறுததுரையா ஆததாவின மொழியை என்றாள்.
திவிரைவில் கொல்லுதலபோல பூதம் வந்து
தெருவாரைக் கொல்லுவதால் என்றன அன்பே
நீவினில் போன்றன் குடிசைக் கென்றான்
நீலியவள்குலக்கென்று சிரித்துச் சொல்வாள்.

ஊருக்குட் பூதமெனப் புளுகி னேரின்
உளளததை நினைத்துநான சிரித்தேன , அன்னார்
நேருக்கு நேரடையும தீமை தன்னை
நினைத்துநான சிரித்திட்டேன எனறன வாழ்வின்
சீருக்கு வாயத்திருக்கும் அன்பே, பூதச்
சிறுசெய்தி நம்புகினறீர் உமமைக் கண்டால்
தேருக்குச் செப்பனிடட முட்டுக் கடடை
சீர்க்குமெனில நானசிரித்தல வீணே எனருள்.

உன்னகத்தை யறிவதற்கே இதனைச் சொன்னேன்
உயிராவகையில் பூதம்என ஒன்று மிலலை
தன்னகத்தில் வளநதுவரும் மடமை யினபோர்
தன்னடியால் நடவாத பூத மென்று
சொன்னகற்றோ மொழியினைநான ஒப்பு கின்றேன
தொன்மைஎனும் உச்சியிலே அறிவால் வாழந்த
பொன்னகத்தில் தமிழகத்தில் தாய கத்தில்
பூதமஎனும் சொலநுழைதல் புதுமை எனருன்.

திங்களிடம் குளிர்போலும் கதிர வனபால
செந்தழலபோ லுமபூவில் மணமே போலும்
உங்களிடம் எனக்குள்ள அன்பின மீதில
ஒருபழியும் நேராமல விரைந்து நீவிர,
தங்களிடம் நோக்கியே செல்ல வேண்டும்
தமிழநிகாதத அமுதமொழி மங்கை அன்னம்
இங்குவரக் கூடுமன்றோ எனருள நீலி!
இன்னும்ஒரு சேதிஎன்று சொலவான நீலன் :

பாண்டியன் பரிசு

எனபொருட்டு நின்னழகை, அனபை ஈந்தாய்
எதனபொருட்டு நானிதனை மறத்தல வேண்டும்?
நின்பொருட்டு அவளுக்கோர் நன்மை செய்ய
நினைக்கின்றேன அன்னநதான இழந்த பேழை
யினபொருட்டுப் பொருள, ஆவி உடலவேண டாமல்
இனியுழைக்கக் கடவேனான! அன்பு நீலி,
தனபொருட்டு வாழ்வானோ ஏழை! மக்கள்
தம்பொருட்டு வாழ்வானோ செலவன எனருன.

நின்னையுமபன மலர்க்கையும கொண்டி யாககை
வேண்டுமென அமைத்ததென விளங்கும அன்னம
தன்னையுமநான அறியேனே! வேழ, நாடு
தனிலிருந்து வந்துள்ளேன ஆத லாலே
என்னையுநதன தொண்டரொடு சோததுக கொள்ள
எழிலுடையாள இடத்திலநீ மொழிதல வேண்டும்!
பொன்னையுமவாரப் படநுணமை தனையும வையப்
புகழுகொள்ளச் செய்திடுமபெண ணழகு நங்காய!

நலங்கிடவே கதிராடடை ஏப்ப மிடட
நரிகுத்தான எனதநதை அமைச்சன்! மெய்தான!
குலங்குநகை முததாகக் கொழிகும பெண்ணே!
கொடியவனைத் தொலைப்பதென்றன தநதை நோக்கம்!
விலங்குபழக கிடுவானின் வெள்ளா டொன்று
வேங்கையிடம் நெருங்கையிலே மகிழ்வ துண்டோ?
தெலுங்கினிலே பாடிடுமோர் தமிழன செய்கை
தேனென்ற நனைக்கின்றோ தமிழ் கத்தார?

கூட்ப்புங்கை யிலகொடுவாள உடையான அநதக
கொடுங்கொடியான நரிக்கண்ணன எனிலள னககோ
வேபபங்காய! அவனுமளனை விதைபற ருத
வெள்ளரிக்காய என்றுநினைத திடவு மிலலை!
தீபபொங்கும மலையடியில வாழு கினறேன
சிலிராக்கினற குளிரதெனறல உலவும தென்னந
தோப்பிங்கே காணுகினறேன! குடியி ருப்பேன்
சொலஒருசொல அவளிதததில என்றான நீலன

கருமபலல; அதுபிழிந்த சாறே போலும
கழறுகின்ற மொழியுடையாள அன்னம நெஞ்சம
இருமபலல! நானசொல்வேன ஏறறுக் கொளவாள!
இருநாளில பதிலுரைப்பேன என்றாள நீலி!
அருமபலல! கண்ணலல அவவா றேசெய!
அனுப்பென்னை! இனிப்பான தேனே! சறறே
திருமபலலல் தீரஎன்று செப்பிச சென்றான
தேனிதழாள அவனபிரிவால தியங்கி நின்றான.

இயல் 58

ஊர்ப் பேச்சு!

இதனைநாள் ஆயிற்றே பேழை எங்கே ?
இந்நாட்டில அதுவிருந்தால வெளிப்ப டாதோ ?
முததன்ன வெண்ணகையாள் திரும ணந்தான்
முடியுநாள எந்நாளோ எனபா சிலலோர் !
வைத்தவர்கண் ஏமாறக் கவாநது சென்றோ
வணகடலில போட்டாரோ ? நரிப்போ கொண்ட
எததனவன தானெடுத்துப் பேழை தன்னை
எரித்தானே என்றுரைப்பா மறறும் சிலலோர் !

நறபேழை கிடைத்திட்டால் நரிக்கண் ணற்கு
நலமல்லால் தீமையிலலை எனபார் சிலலோர் !
பொறபேழை கிடைத்திட்டால் நரிக்கண் ணற்குப்
பொல்லாங்கே ஆதலினால் மறைத்தான் என்று
சொறபலவும விரிப்பாக்கள சிலா ! இப் பூதத்
துயாளன்று தீரநதிடுமோ எனபார் சிலலோர் !
தெற்குமலை காடுநகர் நாடு யாவும்
தேடுவதாய அழிகின்றோ என்பா சிலலோர் !

இயல 59

வேழ மனனனும அமைச்சனும!

வேழவனும அமைச்சனெடு வீற்றிருந்தான்
விளக்கமுறு திருமனறில்! உரைக்க லானை!
பாழடைந்த இருள்வீட்டில் விளக்கு, வானப
பனிப்புக்கையில் எழுந்தகதிரா, அன்னம எனபாள்!
வாழஒரு பாண்டியனா பரிசு வேண்டி
வாடுகின்றாள்! நாளபலவும் வறிதே யாகப்!
பேழையினை நரிககண்ணை தானும் தேடிப்
பெருந்தொலை யடைகின்றாள் என்று சொன்னான்.

அப்பேழை நரிககண்ணை னிடத்தே யிலலை
அவனதனை யிழந்ததுவும் வியப்பே யாகும்!
ஒப்பேதும் இல்லாத மங்கை யன்னம்
உடலஉடைமை ஆவியெலாம் பேழை என்று
செப்பினாள்! அதிலென்ன ஐயப் பாடு?
திருநாட்டின ஆட்சியும்தன் மணமும அந்தக்
கைப்பேழை தனிலுண்டு! கிடைத்தால நெஞ்சக்
களிப்பு-ஏழை யடைவாளான றமைச்சன் சொன்னான்

இயல் 60

நரிககண்ணன பேழை தேடுவாரை மேற்பார்வை
பராததுத திரிகுருன.

தேனமலையில் தேடுகின்ற கூட்டம், காட்டில்
தேடுகின்ற ஒருகூட்டம், நாட்டில் தேடி
இன்னலவினைத் தடுங்கூட்டம், வீடு தோறும்
எங்குண்டு பேழைஎன அதட்டும் கூட்டம்,
பன்னுமியை அனைத்துக்கும் மேற்பார வைக்குப
பறக்கின்ற தலைவாகளின் தலைவ னாகிச்
சென்றுசென்று நிலையறிவான எவ்வி டததும்
தேரேறி நரிககண்ணன் ஊரி லெல்லாம்

தட்டுப்பட டதுவோடா பேழை என்று
தரைபிளப்பார் தலைவனைப்போய்க கேட்பான்! ஆங்கு
வெட்டுப்ப டாதிருக்க வேண்டும் பேழை
மெல்லெனவே மண்வெட்ட வேண்டும் என்பான்!
முட்டுப்ப டாதுழைப்போ! கிடைத்தால பேழை
முநநூறு பொன்னளிப்பேன எனபான்! ஓர்பால
சுட்டுப்ப றந்ததுபோல தெருவில் ஒடித்
தெரிந்ததுவோ உளவென்பான் நரிக்கண் ணன்தான!

தெருததோறும் வாழ்வாரை ஒருங்குழைத்துச்
செப்பிடுவீர் உணமைதனை, அரண்மனைக்குள்
ஒருபேழை தனைததந்தேன, அதனை வாங்கி
ஒளித்தவரும் நீர்தாமே? என்று கேட்டுப்
பெருமக்கள் தமையெல்லாம் உளமவ்ருத்திப்
பெரியோரை அதட்டிடுவான, பெண்டிர் தமமை
எரிமூஞ்ம கண்ணாலே அஞ்ச வைப்பான
இழிசெயலான நரிககண்ணன எனனும் தீயன.

இயல் 61

அன்னம துதிரை ஏறிப் பேழைகதப் புலன கேட்கிறுள்.

ஓடிககொண் டேயிருககும் குதிரை, காதின
ஒளிததுக்கொண் டேயிருககும் காறகு ளமபும !
ஆடிககொண் டேயிருககும் நெற்றித தொங்கல
அழகைககொண் டாள் அன்னம அதனை ஊநதே
தேடிககொண் டேயிருநதாள் பேழை தனனைத
தேனைககொண் டேபொழியும மழையைப் போலே
பாடிககொண் டேஇருநதாள் நிலைமை பற்றிப்
பருகிக்கொண் டேயிருநதாள் இரங்கி ஊரா !

பண்டிருநத பாண்டியனா பரிசை, என்றன
பழம்புகழைப், பொன்னான பேழை தனனைக
கண்டிருநத துண்டென்றால் கூறு வீரோ ?
காணாதார் இனியேனும முயலு வீரோ ?
வண்டிருந்து பண்பாடிக் கொண்டிருக்கும்
மலர்ச்சோலைக் கதிர்நாடடின மகளநா னன்றோ ?
தொண்டிருநத உள்ளத்தீர் ! மரவா மக்காள் !
தொல்லையினைத் தீர்த்திடுவீர் என்றாள் அன்னம,

நீர் அடையும விழியுடையாள். தெருக்கள தோறும்
நிகழ்ததுமொழி கேட்டவர்கள், இருகை ஏந்திச்
சீரடைய வேண்டுமெனில் எல்லா மாண்பும
சென்றடையும எந்திருவே இநநாள இநதப
பாரடையும தீமையெலாம நீங்கி நல்ல
பயனடைய வேண்டுமெனில் நல்ல றமதான
பேரடைய வேண்டுமெனில் பேழை வேண்டும !
அதைத்தேடும பெருங்கடமை எமக்கே எனரூர்

இயல் 62

அன்னம் அலைநது, பின் ஓர் சோலை அடைந்தாள்.

அகலவானில விட்டுவிட்டு மின்னல போல
ஆங்காங்குச் சென்றுபின் மீண்டா ளாகிப்
பகல்வானம் மாணிக்கப் புனலா டுங்கால
படாழுலலை சிரித்திருக்கும் சோலை கண்டு
புகலாளை , குதிரையினை விட்டாள் ! அங்குப்
புன்னைவர வேறபளிககத தென்றல வந்து
துகிரஉடலில மணநதடவ இசைய ரங்கு
துமபியார துவக்கிஞா ! அமாந்தாள் அன்னம் ;

தாமரைக்கண இமைஇதழோ அசைய விலலை
தளிர்மேனி அசைவிலலை “ பூ ”வை மறறோ
பூமறைப்ப தைப்போலும் எழிறகன னத்தில
பொற்கொடிதன் அங்கைகளை ஊன்றி, நெஞ்சே
நீமறைக்கா தேஉன்றன இனப் யாழை
நிகழத்தெனருள் , உகுத்தஇசை உணர்வால் அள்ளித்
தீமையிலா உயிர்பருகக் கிடந்தாள் , வையம்
செந்தமிழி லக்கியத்தின வருகை நோக்க

மீதுயர்ந்த இருதோள்கள் ஒளியை வாரி
 வீசுகின்ற குன்றங்கள் ! மறவன தூக்கி
 ஊதுகின்ற வளைகொம்பின புருவத் தினமேல
 உயர்நெற்றி அஞ்சாமை முழங்கும கூடம் !
 மோதுகின்ற இளங்களிற்று போலந டநது
 முனவாயிற் புன்னகையை விளைப்பான் ! ஆனால்
 காதலில்லை அவனகண்ணில் ! தேனபற் ருத
 கவினமலரில் இடமில்லை உயிராவண டுக்கே.

கிளிககழுத்தின் பொனவார்போல அருமபும மீசை !
 கீழ்க்கடலின் மாலைவெயில கலந்த நீல
 ஒளித்திரைபோல தலைமயிராசிங் கத்தின் தோற்றம் !
 உயிரப்பரிதி வானபோன்ற மேனி வாயநதான் !
 துளித்தநறுந் தேனென்று சொல்லும சொல்லேத
 தொடங்குகுஞ் சூர முழங்குகின்ற கடலே ! ஆனால்
 களிககொரு காதலில்லை அனனோன கண்ணில் !
 கவினமலரில் தேனில்லை உயிராவண டுக்கே !

அடுக்கிவைத்த அழகழகாம உறுப்புக களமேல
 அனுப்பிவைத்த எனவிழிகள் ஒளியு மங்கித்
 தடுக்கிவிழும எழுமஒன்றில் சறுக்கி வீழும !
 தனிப்பிறவி ! வையத்தது மக்கள் தமமில்
 எடுக்களடுக் கக்குறையாய்ச் சுவையின் ஊற்றை
 இனிகக இனிக கக்காணும ஆணமை ! ஆனால்
 துடிக்குமோர காதலில்லை அனனோன கண்ணில் !
 தூயமலரில் தேனில்லை உயிராவண டுக்கே !

தீங்கைஇனிப பொறேன்னன்னும கணகள் ! என்றன்
 திருநாளைத் தனக்கெனறே நினைக்கும நெஞ்சம !
 வேங்கைஅவன் ! அஞ்சாதே என்ற பேச்சு
 வீணலல வெற்றிமுர சென்று சொலவேன !
 ஏங்கையிலே எனைமீட்டான ! ஓடம விட்டே !
 இறக்கினான் ! தொட்டஇடம மறக்க விலலை !
 பாங்குறஓர் காதலிலலை அன்னேனை கண்ணில !
 பனிமலரில தேனிலைஎன உயிராவண் டுக்கே !

விழியிலலை ; உணாவிலலை , குடிசை தன்னில
 வீழநதிருந்தேன அப்போதில என்றன ஆததா,
 மொழியிலலை இதுமருந்தே எனுமப டிககு
 மொயகுழலே என்றழைத்தாளா ; உயிர டைந்தேன ,
 வழியிலலை என்றிருந்த எனகண் முன்னே
 வாயத்தவனை யாஎன்றேன வேலன என்றாள
 எழுகின்ற காதலிலலை அன்னேனை கண்ணில !
 எழிலமலரில் தேன்இலைஎன் உயிராவண் டுக்கே

இயல 63

இவ்வாறு அன்னடி துயிலகையில அங்கே ஓர்
துறவி வந்தான்

நனவுலகில இவ்வண்ணம் இருந்தாள் அன்னம் !
நலவிழியைத் துயிலவந்தது கௌவ, ஆங்கே
கனவுலகில இலக்கியத்தைத் தொடர்வா ளானாள்,
கைமமலரில தலைசாய்த்துப் புனசி ரிபபைக
கனிஇதழில புதைத்துடலை ஒருக்க ணிததுக்
கைவல்லான வைத்தயாழ் போற்கி டந்தாள்.
இனிநா னும் இவ்வுடலும் புளியும் ஓடும
என்றிருக்கும் ஓர் துறவி அங்கு வந்தான்

துவராடை உடுத்திருந்தான் ! தோலின் ஆடை
தோளினிலே சுமந்திருந்தான் ! சுரைக்கு டுக்கை
தவறாமல் கைப்பிடியாய்ப் பிடித்தி ருந்தான் !
தடியொன்று வைத்திருந்தான் ! உடைவாள ஒன்றும்,
எவரேனும் எதிர்க்கையிலே உதவு மென்றே
இடுப்பிலவைத்தான் ! பற்கொம்பு, விசிறி, செம்பு,
கவிகைஇவை யல்லாமல் எல்லாம் நீதத
கடுந்துறவி தூங்குவோள் எதிரிட் காரந்தான்

இயல் 64

அன்னடி துறவியைக் கண்டு திடுக்கிட்டாள்.

‘வெண்தாடி நிலம்புரள மேலநி மிரந்த
விழிமுடித தாமரையின இருகைக் கொண்டு
கொண்டாடும் கற்பாறை போலி ருந்தான் !
கொஞ்சுகிளி விழிப்பாளா எனநி னைத்தே !
வண்டோடு பூவிதழும் பறக்கக் காற்று
மரக்கிளையை நெடிதலைத்துச் சருகை எல்லாம்
திண்டாட வைக்கையிலே இமைதி றந்தாள் !
திடுக்கிட்டாள் ! துறவினை எதிரிற் கண்டாள்.

விரைந்தெழுந்தே ஆடைதனை ஒதுக்கி நின்று
மெனமலாகைக் கூப்பினாள் ! துறவி சொல்வான
தெரிந்துகொண்டேன நினஉள்ளம் வாழ்க நன்றே !
சிறந்தலா பாண்டியனின் பரிசு, கைக்கு
வரும சிறிதும வருந்தாதே என்று சொல்ல
வாய்மலர்க் எநநாளில என்றாள் அன்னம் !
“ அருங்கிளியே உனக்கான ஆடவன பால
அதையுரைப்பேன இங்கவனை அனுப்பாய் ” என்றான்.

பெரியாணைக் கைகூப்பிக் குதிரை ஏறிப்
பெண்ணரசி “ உம ” எனருள் செமமா னூரின
அருகினிலே வேலனவரக கண்டாள். கையால்
அழைத்திடடாள ! செய்தியினைக காதின சொன்னாள் !
தெருவினிலே நின்றிருப்பேன ! வரவு நோக்கிச்
செவிக்கழுது கொண்டு வர வேண்டு மெனருள் !
“ இரு ” எனருள் செமமா னூராக குடிசை சோந்தான்
எழிலவேலன பெரியாணை நோக்கிச் செனருள்

இயல் 65

தெனமலையில நரிககண்ணன் ஆடகள பேழைகதத
தோண்டுநூகள அபபோது அஙத ஓர் பூதம
வேளிப்படுகிறது. எல்லாநு பறந்தாராகள. நரிக
கண்ணனிடம் சொன்னாராகள.

தெனமலையில பேழையினைத் தேடு கின்றா
சிலாஅங்கே கறபிளப்பார! மண்ணெடுப்பார!
சின்னஞ்சைக் புகுந்திடுவார! மாலைப் போதும
சென்றுவிட, இரவினிலே மலையின உச்சி
மின்னிற்றுப் பெருங்கூச்சல கேட்ட தங்கே
மேலநோக்கி ஐயையோ எனஅ திராதார
நின்றதொரு நெடுமபூதம் நரிககண் ணன்பால
நிகழத்தினா! தெனமலையில எவரு மிலலை

ஓடினான் நரிக்கண்ணன் தெனம லைக்கே
உடனசென்றா படைமறவா பலலோர்! பூதம்
ஆடியதும, நெடுவேலைச் சுழற்றி நின்றே
அரற்றியதும கண்டாராகள! நடுங்கி ஓடி
மூடிவைத்த தெருக்கத்தை உதைத்துத் தள்ளி
முன்வீட்டின் அறைபுகுநது தாழிட் டாராகள!
பாடுபட்டு நான்கண்ட சூழ்ச்சி தன்னைப்
பயன்படுத்திக் கொண்டானே அவனயார என்றே

நரிககண்ணன எண்ணினான் ! பூதந தனனை
 நானகுமுறை நோக்கினான் நோக்க நோக்கப்
 பெரிதாகும் நிலைகண்டான் ! நடுக்கம் கொண்டான் !
 பெருமபூதம் தெனமலையில் இருந்த செயதி
 தெரியாமல் இருந்தேனே எனமு டிததான் !
 தெனமலைக்கும் அரணமனைக்கும் இடையில் வாயத்த
 அரைக்காதம் அதைநினைத்தான் ! ஓட லானான் !
 அரணமனைக்குள் பெருமபூதம் ! என்று கேட்டான்.

வடதிசையைத் தானமற்றது மேற்கு நோக்கி
 வாழ்ந்தேனென்கெட டேனென்றே ஓடும போதும்
 தடதென ஆயிரம்போ எதிராவந தாரகள்
 சரியாக ஒருதெனனை அளவு யாந்த
 கொடுமபூதம் வந்ததெனக் கூறி னார்கள்
 குள்ளநரி பட்டதுயா கூறொ னாதே
 பிடித்தானபின் ஓட்டத்தைக் கிழக்கு நோக்கிப் !
 பெருமபூதம் என்றுரைத்தார அங்கும் பலலோர்.

இயல் 66

நரிககண்ணன், அவன் கூட்டம், பூதம் பூதம் என்று
அரண்மனையைக் காலி செய்தாராக அன்னம் உள்
நுழைந்தான். வேலன் முதலியவரும் சோந்தார்.

அரண்மனையில் நரிக்கண்ணன் ஆட்கள், பெண்கள்,
அருகிருந்த தூண், கதவு பெட்டி யாவும்
பெருமபூத மாயத்தோன்றக் கதறி, ஒடிப்
பிணியுற்றார்! உயிராவிட்டார், சிறி லாபோய்ப்
பரணுக்குள் குடிபுகுந்தார்! இவ்வா ருக்கப்
பாழான அரண்மனைக்குள் யாழ்ச்சொல அன்னம்
திரண்மலைதோள் வேலனொடும நீலி யோடும
சிரித்தபடி உள்நுழைந்தான் செப்ப லுற்றான்

ஆளுயரம் இருந்ததுவாம் நரியார் பூதம்!
ஆளஒருவன் தோளிலோர் ஆளையேற்றத்
தோளுயரந்த இரட்டையாட பூத மன்றோ
சுடுநெருப்பைக் கக்குகின்ற நமது பூதம்!
கோளுக்குக் கோள்பொய்க்குப் பொய்யே வேண்டும
கொடியவனவெட் டியகிணற்றில் அவனே வீழ்ந்தான்
நாளும்எழில் நாட்டாராகப் பூத மென்று
நடுங்குநிலை இரங்கத்தக் கதுதான் என்றான்

சீரிததுவினையாட இது நேர மனறே !
 திண்ணூரின் குளக்கரையில் நெடுநா ளாக
 இருப்பவனோ திருடனென இயம்பு கின்றா
 யானசெலவேன விடைகொடுக்க என்றான வேலன் !
 ' இருக்கடும் ! நீலி நீ துறவி யாரை
 இங்கழைத்தது வா'என்றாள் ! நீலி சென்றாள் !
 நெருப்பிறகு நீருண்டு தணிகக ! அன்னம
 நினைப்புகருத தணிககையிட அவனால ஆகும

துறவியுடையார் " பேழைஅகப் படும "என் கின்றார் !
 கொலலைஇனி நமக்கிலலை என்றாள் அன்னம !
 அறிவுடையார பிறாதமமை நம்பித் தம்பால
 ஆமசெயலசெய யாமலஇரார என்றான வேலன் !
 முறையாமோ இமைப்பொழுதே அமைதி கேட்டேன
 முழுநாளும் தழலதழுவிக்கிடப்பா ருண்டோ ?
 நிறைவுறுமஉன் மொழியான குளிரம் ரதது
 நீழலிலே வினையாடி மகிழவேன என்றாள்

கூருமபெடுத்ததுப் பிழிந்ததுவும எனசொல தானோ ?
 கனியெடுத்தது வைத்ததுமென இதழோ ? முலலை
 அருமபெடுத்துக் கொட்டியதும எனசி ரிப்போ ?
 அடியெடுத்ததால் அழகெடுக்கும அன்ன மேஉன
 கூருமபெடுத்த இசைபோலும் சொல்லெ டுத்தால்
 சுவைஎடுப்பாய் இருக்கும்இனிக கொஞ்சிப் பேசி
 இருமபெடுத்துச் செய்திருக்கும் என்றன காதின
 இன்னமுதைப் பாய்ச்சாயோ என்றான வேலன்

பாண்டியன் பரிசு

பிள்ளைநிலை என்னுமொரு கணியின் சாறும்
பேரிளமை என்னுமொரு கரும்பின் சாறும்
கொள்ளைபடப் பெய்துவைத்த இளமை எனனும்
கொப்பரையில் நாளஎன்னும் பூனை நாவால
மொள்ளையிலே “ உயிர் ” என்பார் பார்த்தி ருத்தல்
முறைதானே என்றுரைத்தாள அனனம் ! வேலன்
அள்ளையிலே காதல-அதை அருந்தல இனபம் !
அகமொதது மேல்நடத்தல அறமாம எனருன்.

இயல 67

அதறதூ துறவி வந்தது சோந்தான.

மறறுமொரு பேச்செடுத்தாள் அன்னம் அங்கே
வண்டிவரும் ஓசையினைக் கேட்டு நைந்தாள் !
ஒற்றைளரு திழுத்தவந்த வண்டி விட்டே
ஊன்றுகோல துணையாகத் துறவி வந்தான.
கற்றைமலாக குழலுடையாள் நீலி யோடு
கைகூப்பி வாவேறக், வாழ்த்துக கூறி
மற்றவரைப் புறம்போக்கி வேலன காதின
வாயமலரை ஒற்றிமலாத தேனைப் பெய்தான.

நீலியவள் விடைபெற்று வெளியிற் சென்றாள்
நீளறையில் தனித்திருந்தாள் அன்னம் ! அனனாள்
சேலினவிழி மகிழ்ச்சியினால் மின்னும் ! வாயின
செவவிதழில் குறுநகைப்புச் சிரிதும் ! நல்ல
வேலியிடட நனசெயிலே விதைத்த விததும்
விளையுமென அவள் உள்ளம் கூத்த டிகரும் !
மேலும்அவன் அடிமையுளம் உடையான் அல்லன்.
மெனமலர்நான் ! தும்பிஅவன் ! எனவி யந்தாள்

இயல் 68

நீலியும் நீலனும் பேசியிருந்தார்கள் நீலன வீட்டில் !

ஓ துகின்றான நீலியிடம் நீலன என்றன
உயிர்போன்ற நீலியே வாராய் வாராய்.
பூதமென ஒன்றிலலை என்று முன்பு
புகன்றாயே ! இகழ்ந்தாயே எனனை ! விண்ணை
மோதுதலபோல வருமபூதம் பாரததாய் அன்றோ ?
மொய்க்குழலே இங்கேயும் இப்போ துமதான்
கீதுசெய வரக்கூடும் ! என்று கூறித்
கெருவிளககுத தூணஒன்றை உற்றுப் பாரததான்.

முனவந்த பூதத்தை நரிவி நுததான் !
முதற்பூதம் நடுநடுங்கிச் சாகு மாறு
பினவந்த பூதத்தை இளைய அன்னம்
பெற்றெடுத்தாள். என்றாரைத்துச் சிரித்தாள் நீலி !
என்னபொருள் இதற்கென்று நீலன கேட்டான்.
இதன்பொருள்தான் மடமைமேல வெற்றி என்றாள்
ஒன்றுமே விளங்கவில்லை என்றான நீலன
ஓர் ஆளும், கறுப்புடைய பூதம் என்றாள் !

வாட்படையும வேறபடையும கண்டு நெஞ்சம
மலைப்படையக் குதித்தபூ தததுக கெல்லாம
ஆடபடைதான அடிப்பபடையோ? அஞ்சி ஓடி
அலுப்படைந்தேன இதுகாறும் எனருன நீலன்.
“ மீடபடையா மககடகு மீடபும, சற்றும்
விழிப்படையா மககடகு விழிப்பும் நலகத
தோடபடையால வையததை வெலலும் வேலன்
துணைப்படையாய அன்னததுக கமைந்தான ” என்றான்.

ஆளபிழிகுமோ அவளுக கென்று கேட்டான்,
அடிபிழித்த வோகலி நூலபி டிதது
வாளபிழித்த றுத்தெடுத்த செமம ரத்தில
வான்பிழிககச செப்பனிட்ட தோபோன ருனின்
தாளபிழித்தது வாழ்கின்றாள் அன்னம்! வேலன்
தகைமைஎலாம் மிகப்பிழிக்கும! அவளுக கன்னேன
தோளபிழிக்கும, சுவையெல்லாம் பிழித்த தெடுத்த
நாயதமிழ் நடைபிழிகும என்றாள் நீலி!

எமசொத்தே, கதிரநாடு; நாமே ஆளவோம்,
எனநினைத்தாரா நரிக்கண்ணா, தீதே செயதாரா!
பஞ்சொத்துப் பறக்கின்றா நாட்டு மககள்!
பலாஓத்து விரைவாகச, செழித்த மாவின்
பிஞ்சொத்த கண்ணாளுக கிந்த நாட்டைப்
பெருமைபெற முடிசூட்டி முடித்தது விட்டால்,
நெஞ்சொத்த நாமிருவா மணமு டிதது
நெடுவாழ்வு தொடங்கலாம்! உன்னி டத்தில,

பாண்டியப் பரிசு

‘அன்னத்தை நானகாண வேண்டும் எனறேன்.
அதைமறந்தாய்’ எனனேடி என்றான் நீலன் !
சொன்னத்தை நானமறந்து போக விலலை
தொடர்பொன்று மில்லாத புதிய ஆளை
என்னததுக் கவளநமப வேண்டும் ? அன்னாள்
எண்ணத்தை நானறிவேன என்றாள் நீலி !
‘ பொன்னொத்த பேழைக்கு முயலகின் றாளா ?
புலன்வதும கிடைத்ததுவா ’ என்றான் நீலன்

ஒருதுறவி வேலனுக்கே ஆன மட்டும
உதவுகின்றான். பேழையினைத் தேடி வந்து
தருவதாய் உரைக்கின்றான் பேழைக் காகச்
சுறறேனும் கவலையிலா திருக்கின் றாகள்
வருமபேழை என்றுதான் நினைக்கின் றேனநான்
மறைவாகப் பேசுகின்றா எனைய கற்றிப் !
பெருமபூதம் விட்டதுவும துறவி வேலை !
பின்நடத்த இருப்பானும் அவனை என்றாள்.

வடடிவிட்ட வெற்றிலைக்குச் சீவல நெய்யால
வறுத்தெடுத்து நிறுத்தநிறை மணமும் சோததுத்
தடடிவிட்டுச், செம்பினிலே இனபால பெய்து
தனித்தனியே முக்கனியின் சுளையும இட்டுப்
படடிவிட்ட மேலவிரிப்பில் பூவ டிப்பைப்
பாரொல்லாம் மணம்பரவத தெளித்ததுத், தங்கக்
கடடிவிட்ட அறைகாட்டி நீலி தோளமேல
கையிடடான பெருவீடு கமழ்ச் சென்றா

இயல் 69

நரிககண்ணன அஞ்சியோடி அடைந்த ஆனையூப
பள்ளியில, தன ஆடகளிடமுடி, அமைச்சனிடமுடி
பேசியிருந்தான்.

சென்றடைந்த ஆனையூப பள்ளி தன்னில
சிலமறவா உடனிருந்தாரா ; அவரை நோக்கி
இன்றடைந்த பூதத்தை இதற்கு முன்னே
எங்கேனும் கண்டதுண்டோ நீங்கள் எல்லாம் ?
குன்றடைந்த நமஆட்கள் கண்ட துண்டோ !
கூறுங்கள் என்றாரைத்தான் நரிககண தீயன் !
என்றுமிதைக கண்டறியோம் கேட்டோ மிலலை
என்றாரைத்தார் எல்லாரும் ! அமைச்சன் சொல்வான் :

ஆனையூர் தனிலவந்தோம் இவ்வி டத்தில
அப்பூதம் வாராத தென்ன ? நாழம்
பாணையினைத் தலைகவிழ்த்துச் செய்த தைப்போல்
பகைவர்களும் ஒருபூதம் செய்தாரா போலும் !
ஏனிதற்கு நாமஞ்ச வேண்டுமெனென
இதற்கிடையில் அமைச்சனமகன் நீலன் எனபான்
தேனிதழாள் நீலியிடம் பெற்ற நல்ல
செய்திகளில் சிலசொல்ல அங்கே வந்தான்

இயல் 70

இங்த வநத நீலன நரிககண்ணனை அஞ்சா திருக்கச்
சொலகினறுன.

பூதததுக் கஞ்சுவதோ வேநதே? அஃது,
பொய்ப்பூதம்! ஆள்கொண்டு செயத பூதம்;
ஊதபப றககுமொரு சருகு! வறறி
உலுததஒரு மிலரா! அநத அன்னத திறகுத
தோதாக ஒருதுறவி இநதச சூழ்சசி
சொல்லிவைததான; அவவினைய அன்ன முமதன்
காதலனும, துறநதானும அரணம னைககுள
கால்வைக்க வாயிறறே! பேழை தனனை,

அரண்மனையில தேடுகினறா! அவவி டநதான்
அதுகிடைக்கும் எனபதுதான அவாக ருதது!
விரைந்தங்கு வாரீரோ என்றான நீலன்!
வேநதன் நரிக் கண்ணன எரிக் கண்ண னாகிப்
பொருநதுமஇது! நடவுங்கள அரண்ம னைக்குள்!
போயிருக்கும அன்னததைத துரதத வேண்டும்!
இருநதங்குப பேழையினை நாமே தேடி
எடுத்திடுவோம எனறுரைததான! நீலன் சொலவான்:

இங்கிருந்தே, எல்லாரும் பூதங் களபோல
எழிலமாற்றி மொழிமாற்றிக் கிளமப வேண்டும் ,
அங்கிருக்கும் ஊமககள அஞ்சிப போவாரா ;
அன்னத்தின் ஆதரவும குறைநது போகும் ;
சிங்கமவரக கண்டஒரு மாண்ப போல
சேயிழைதன கூட்டமொடு பறநது போவாளா ;
எங்கிருக்கும் ஆடகனையும் அழைப்பீர் என்றான்
ஏறபாடடை நரிக்கண்ணை ஒப்புக கொண்டான்.

இயல் 71

நீலன அரண்மனையில அன்னத்தின கூட்டத்
தைக்கண்டு நரிககண்ணன முதலியவாகள பூத
மாக வர இருப்பதைக் கூறினான்.

அரண்மனையை நோக்கி வந்த நீலன, நீலி,
அன்னமெனும் உன்னருமைத் தலைவி யார்க்கும்
பெருமைபெறும் வேலனார், துறவி யார்க்கும்
பின்னுள்ளாரா அனைவார்க்கும் உனக்கும தீமை
வருவதையும் அறியீரோ? உயிர்பிழைப்பீர்.
வாரீரோ வாரீரோ என்றான நீலன
அரசன்மகள் உள்ளழைத்தாள நீலன் சென்றான்.

இன்றிரவு பூதங்கள் நூறு வந்தே
இங்குள்ளாரா அனைவரையும் கொன்று போடும!
ஒன்றதிலே நரிப்பூதம்! மறற எல்லாம்
உடனிருக்கும் படைமறவர் எனும்பூதங்கள்!
நன்றிதனை நானறிவேன்! நாளை அந்த
நரியாரின் அமைச்சன்மகன்! நீலி என்பாள்
என்னுயிர்போனாள். அவளோ தங்கள் தோழி!
என்னிடத்தில் மிகவாகச் சொல்லி யுள்ளாள்

துறவியார் இவர்தாமோ? வேல ன்ரும
 தூயபிற நண்பாகளும இவாகள தாமோ?
 நிறையளனக் கனபுண்டு தங்கள் மீதில்!
 நேரினிலே மட்டுநதான கண்ட திலலை!
 பிறகெல்லாம பேசலாம! வருந்தி மைக்குப
 பெரிதுநீர் கருதிடுக என்றான! வேலன,
 இறையவரின அமைச்சருக்கு மகனா ரேநீர்
 இன்றிழைத்த நன்றியையாம மறவோ ம என்றான

என்றவுடன் துறவியவன நீல னாரே
 இங்குவரும பூதங்கள் தமமை நாமே
 செனறெறிபபோம! உமதநதை அடையா ளத்தைச
 செப்பிடுவீர்? அவரைநாம காததல வேண்டும
 என்றுரைத்தான அதுகேட்ட நீலன, “தநதை
 இடதுகையில் வேப்பிலைவைத திருப்பாரா, அந்த
 மன்னன் அடை யாளமோ தலையில் மாமபூ
 வைத்திருப்பான் அறிந்திடுவீர்” என்று சொன்னான

பறந்ததுவே லன்குதிரை! அன்னம ஓர்பால்
 பாயந்தேறித தனபரியைப் பறக்கச் சொன்னாள்!
 “பிறந்ததுநம விடுதலைநாள்! பிறந்த தின்பம்!
 பிளந்ததுபோய் ஆள்வாரின் சூழ்ச்சிப் பாரை!
 பறந்ததுவும் உண்டோநம் வாளும தோளும
 மாற்றலாகள் ஏற்றுவந்த பழியை எனறே
 அறைந்தாராகள் வெல்முரசம்! தோழா எல்லாம
 அட்டாளன றரண்மனைக்குள் கடிது வந்தாரா

கூணக்காயா வந்திட்டாரா ! தம்பால நாளும்
கறபாரும் வந்திட்டார் ! வீரப் பார்க்குத
துணைத்தோழர் வந்திடடாரா ! நாட்டின் அன்பு
சுரப்பானீர்நெஞ்சதது மறவா எல்லாம
பணிக்காக உயிர்என்று கொதிதது வந்தாரா !
பகையாக வந்தவரைத தொகையாய வெட்டிப
பிணக்காடு செயகருவி அனைததும தீட்டிப
பிழைகாட்ட வழியினறித தொழிலபு ரிந்தாரா.

இயல் 72

அன்னம வேழ மன்னனைக் கண்டு பேசலுறறாள்.

வஞ்சியவள வேழனிடம் சென்றாள். ஐயா
மககளளலாம பூதததால நடுங்கு கின்றார்.
நெஞ்சுறுதி கொண்டவரும் அதைத் திர்க்க
நினைப்பதிலலை தங்களினபே ராணை எண்ணி !
அஞ்சலஎனத் தாங்களுமலா சொலலைச் சொல்லி
அருளுவதும் இலலைஎனில் ஆ தாம காப்பார் ?
கெஞ்சுபவர் சார்பில்நான் கெஞ்சு கின்றேன்
கெடுகலையைத் தீர்ப்பதுநும் கடனே எனறாள்.

முதலிலொரு சிறுபூதம் வந்த தென்றா !
முன்னிலுமு யாந்ததுவாய மறறென நென்றா !
கதிராநாடு பட்டதுபஞ் சுமப டாது
கண்டாரும் காணாரும் சொன்ன சொல்லால்
இதுபூதம் அதுபூதம் எனந டுங்கி
இற்பபாரும் ஆனார்கள். புதுமை அன்றோ ?
புதுமன்னன் நாடாள் வந்தான பூதம்
போந்ததென ஓடிவிட்டான கூட்டத் தோடு

அஞ்சவைக்கும பூதத்தை எதிர்த்துக் கொல்வார்
ஆளனினும அவர்க்குநாம காப்ப ளிப்போம் !
வஞ்சிஎழில அன்னமே இதுநம ஆணை !
மககடகெ லாமி தனை எடுத்த ரைப்பாய !
மிஞ்சவிடக கூடாது பொல்லாங் கெல்லாம
விளைந்தனவே பூதத்தால் என்றான் வேழன் !
நஞ்சுக்கு மருந்தையா தங்கள் ஆணை
நன்றையா என்றுரைத்தே அன்னம் சென்றாள்,

இழந்தானோ ஏழை.பெருஞ் செலவம் பெற்றான்
எனமகிழ்நது வரும அன்னம் தனை நோக்கிப்
பழந்தானை என்றான்வே லன். பழுத்த
பழந்தானை றுரைத்திட்டாள் ! அரண் மனைக்கு
நுழைந்தானைத் துறவியவன் கேட்கப், பூதம்
நுழைந்தானைக் கொல்லுவதால் அதைம றித்து
முழந்தானை முறிஎன்றா மன்னா என்று
மொழிந்திடவே துறவியவன் மகிழ்வு கொண்டான்.

இயல் 73

இரவில நூறு பூதம் வநவதாக அன்னத்தின
ஆள வநது அன்னம் முதலியவரிடம் கூறினான்.

சேறுண்டு நடவுண்டென நிருப்பார தாமும
திருவுண்டு கடையுண்டென நிருப்பார தாமும
வீறுண்டு வாளுண்டென நிருப்பார தாமும
வினவுண்டு படிப்புண்டென நிருப்பார தாமும
சோறுண்டு மனைமக்க ளோடு சென்று
துயிலுண்டு கிடக்கின்ற இரவில ஓர் ஆள
நூறுண்டு பூதங்கள் வருவ தைநான
நோக்கியதும் உண்டென்றான துறவி யின்பால !

வாளெடுப்பீர் இடக்கையில் பலகை கொளவீர்
வரிப்புலியின் கூட்டம்போல சுருக்காய் ஒடித
தோளெடுக்கும முன,பகையின் உயிரெடுப பீர்
தூயவனே ! நரிககண்ணன தலையில் மாமபூ !
தேளெடுதது வைத்ததென இருக்கும வேம்பின்
சிறிய இலைக கொத்தனறோ அமைச்சர் கொண்டார் !
தாளெடுப்பீர் நடப்பீர்கள் வேல னாரே
தலைமைநடாத துகளன்று துறவி சொன்னான்.

இயல் 74

அன்னம் நரிககண்ணனை மாயத்தாள.

ஞாயிறறின ஒளிமுகதது வேலன, அன்னம்
காலாட்கள, நடந்தாராகள ! கோட்டை வாயில
போயிறறுக் கூட்டமிது ! பூதக கூட்டம்
பூபூளன் நதட்டிறறு நேரில வந்தே !
ஆயிறறு உமைககாததுக கொளவீர எனருன
அடலவேலன ! எதிராதாராகள ! பணையி னினறு
காயிறறு வீழுவதுபோல நரிககண ணனதன
கருந்தலைவீழ்ந ததுவே அன னத்தின வாளால !

நாறபுறததும வளைத்தார்கள பகைககூட டத்தை !
நடுபுறத்தில் அமைச்சனஉயிர்ப பிசசை கொள்ள
ஏறபுரைதது, மறறவரின உயிரை வாங்கி
எடுத்துவந்த எரிகொள்ளி யால, முகங்கள்
மாறறமுறத் தீய்த்துப்பின பிணத்தை எல்லாம்
வரிசையுறக கிடத்தி, அரண் மனைய டைந்தார.
வீறறிருந்த துறவியவன நடந்த எல்லாம்
வினவினான். அமைச்சன்தான மொழிய லானான் :

இயல் 75

நீலன தநதையும நரிககண்ணன அமைச்சனும்
சிய ஒருவன துறவிபால நடநதவை கூறினான்.

தீபபட்ட காடழினிலே வேங்கை யோடு
சிறுமுயலும் சாதலபோல நரியின மைநதன
சாப்பாட்டுப பொன்னப்பன தானும் செததான.
தனதாயும் உடனிறந்தாள புதப போவை
காப்பாற்றும் எனநினைத்தார் ! அதனால் மாண்டார் !
கண்ணிமைப்பில, அன்னத்தால நரி இறந்தான
வேப்பிலைகை யுடையனைய புறமவி டுதது !
வீழத்தினா பகையனைத்தும் வேலா என்றான்

தேரோடு வீதியிலே கதிராநாட் டானின்
செந்நீரோ மவண்ணம் வருசம் செயதும்
காரோடு நிகாகுழலாள் அரசி தனனைக
கனிவோடு பேசித்தன கையால மாயத்தும்,
சீரோடு வாழநதிருக்க நினைத்தான ; அந்தத்
தீயானும் தீரந்தான தன குடித்தனத்தை
வேரோடும் தீர்த்திட்டான ! இரங்கு கினறேன !
மேலானன வினைந்ததெனத் துறவி கேட்டான.

பாண்டியன் பரிசு

பூதமெனசு சொலவதெலாம மனிதா என்று
புகல்வதற்கே, பிணததையெலாம வரிசை யாக்கி
மீதமுள்ள அமைச்சரையாம அழைத்தது வந்தோம் !
விடிந்தவுடன் நாட்டார்கள் கண்டும் கேடும்
ஓதுவதால வேழநாட் டரசன் எண்ணம
உணர்நதிடுதல முடியுமென வேலன சொன்னான்
தீதொன்றும் இலலைஇனித துயில்வீர என்று
செப்பினான் நற்றுறவி ! ஒப்பிசு சென்றார்.

இயல் 76

வேலன நெஞ்சடி அன்னத்தினமேல !

சுன்னலிலே தெனறல்வநது குளிர விளைக்கும ;
தனியறையோ அமைதியினைச் செய்யும ; மிக்க
மெனமையுறு பஞ்சணையோ துயிலக என்று
விளமபும ! அவன் உளமஅங்கே இருந்தால தானே !
சுன்னலிலே சாறெடுத்தத தமிழ் குழைததுக்
கனிஇதழாற பரிமாறும இனிய சொல்லாள
அன்னத்தின மேலவைத்தான நெஞ்சை வேலன்.
ஐயத்தை மேன்மேலும் உடையா னாகி

விண்ணிடையே பன்னூரா யிரமமீன கட்டு
வெண்ணிலவு போலஅந்த மங்கை, அன்னம
மண்ணிடையே பெண்ணினததுக் கொருத்தி அன்றோ ?
வாழ்விடையே பெருவாழ்வும வாழந தாள ; என்றன
கண்ணிடையே மலர்க்காடா னானே ! உள்ளக்
கருத்திடையே மணமான னே என செய்யேன் !
நுண்ணிடையாள எனக்குததா னே அல்லாது
நோயிடையே சாகத்தான் பிறந்துள னேனே !

பாண்டியன் பரிசு

தேனைப்போல் மொழியுடையாள ; அன்ற லாந்த
செந்தா மரைமலாபோல முகத்தாள ; கெண்டை
மீனைப்போல் விழியுடையாள விட்ட திரந்த
மின்னைப்போல நுண்ணிடுடையாள் ! யாவுங் கொண்ட
வானைப்போல் உயாவாழவு வாய்ந்தாள ; என்றன்
மகிழ்ச்சிக்கு மகிழ்நதுநான நைந்தால நையும
மாளைப்போன றுள்ளனக்குத தானே அன்றி
வறிதேநான் சாகத்தான பிறநதுள னேனே !

பயிரடைந்த ஊட்டத்தி னூடு தோன்றும
பசுசைப பசுந்தோகை மயிலோ ! நல்ல
உயிரடைந்த ஒவியமோ ! அச்சில வாரத்த
ஒளியடைந்த வடிவமோ ! வைய மென்றும
பெயரடைந்த பெருவாழவு வாய்ந்தாள ! எனமேல
பெண்ணடைந்த மகிழ்ச்சிக்கோர எலலை யிலலை
உயர்வடைந்தாள எனக்குத்தா னேஅல லாமே
ஊன்மெலிந்து சாகத்தான் பிறநதுள னேனே !

திருந்தாதோ முலையெனச சிரிப்பாள ! நன்றே
செழிக்காதோ வையமென அறங்கள் செய்வாள !
அருந்தாதோ துமபியென வாய்மலர் வாள !
அடையாதோ அன்னமௌனும நடையாள ! நாடு
வருந்தாதோ எனஆளும வாழவு வாய்ந்தாள !
வாய்க்காதோ என அருள்தான என்று நோக்கி
இருந்தாளே எனக்குத்தா னேஅல லாமே
இடருறறுச சாகத்தான பிறந்திட் டேனே !

கோமபென்றால் அவளமெய்யைத், தாவ ருநதும் !
 கொடிஎன்றால் அவளிடையை மின்வ ருநதும் !
 அமபென்றால் அவளவிழியை மீனவ ருநதும் !
 அலைஎன்றால் அவள குழலை முகிலவ ருநதும் !
 செமபென்றால் பொன்னடியும் வாழவு வாயநதாள
 செயலஎன்றால் “உளமவாயமெய் உனக்கே ஆகும
 நமபெனபாள் !” எனககுத்தா னேஅல லாது
 நலிவுற்றுச் சாகத்தான பிறந்திடடேனே!

பொன்னிழையால் பூப்போட்ட நீலப் படடுப்
 புடைவையொடு நடையழுகி கண்டேன ஆங்கோர்
 புன்னைமரம் மலாகுலுங்க நடந்த தென்ன
 புதுமையென நானவியந்தேன் ! இவ்வை யத்தில்
 மன்னுமிள வரசினனும் வாழவும் வாயநதாள
 மலர்விழியால் அருடபிசைச கேடபாள என்னை !
 அன்னமவள எனககுத்தா னேஅல லாமே
 அகமநொது சாகத்தான பிறந்துள னேனே !

ஆடப்போம் புனலிலெலாம் அவளே, காற்றில்
 அசையப்போம் பொழிலிலெலாம் அவளே ! கண்ணாள்
 தேடப்போம் பொருளிலெலாம் அவளே ! நேரில
 தினனப்போம் சுவையிலெலாம் அவளே, வண்டு
 பாடப்போம் மலரிலெலாம் அவளே ! மேற்கில
 படுகதிரில அவளவடிவே காண்பேன என்று
 வாடக்,கண் துயிலாமல இருந்தான வேலன்
 மலாந்திட்ட காலையிலும் அவளைக் கண்டான்.

இயல் 77

ஊர்ப் பேச்சு

வடிந்ததுவே கருவண்ண இரவும் ! ஆரநது
வழிந்ததுவே பொனவண்ணப் பகலும் ! எங்கும்
ஒடிந்தது, தீயோன்பிடித்த கொடுங்கோல் ! வானில்
உயர்ந்ததுநல லோரின்மை ! சிலாஅ றிநது
முடிந்தது பூதச்சூழ்ச்சி ! எனம கிழந்தார் !
முனுகின்ற அச்சமினி இல்லை என்றார் !
கடிந்ததுரைத்தார் நரியாணைக் கைகள் கொட்டிக்
களித்திடுவார் பாடிடுவார், ஆடு வார்கள் !

அரசனிதுகேள்வியுற்றான், வியந்தான் ; சென்றே
அப்பிணங்க னைக்கண்டான் ! நரிக்கண் ணற்கு
வருமஇந்த நிலைக்கிரக்கம் கொண்டா னேனும
வஞ்சகர்க்கு வாய்ப்பதுதான் வாய்த்த தென்று
கருதினான். பூதமென வந்த தாலே
கட்டோடு மாண்டுவிட்டான். மாளச் செய்த
ஒருகூட்டம் உண்டென்றால் அதனை நானதான
உண்டாக்கி னேனென்றன் சட்டத தாலே

தொல்லைஇனிக் கதிர்நாட்டுக் கில்லை பூதச்
 சூழ்ச்சியோ வேரற்றுப் போன தாலே!
 'வில்லைநிகர் நுதலுடையார் அன்னம், பேழை
 வேண்டுகின்றாள் அதன்முடிவு காண வேண்டும்
 கல்லையெலாம மலையையெலாம கட்டி டங்கள்
 காட்சிதரும் மன்றமெலாம அகழ்ந்தும சாய்ததும்
 இல்லைஇது வரைக்குமே அருமைப் பேழை
 இருக்கின்ற தெனுமபேச்சே' என்றான் மன்னன்.

வேழவளே இவ்வாறு கூறக் கேட்டு
 விளம்பிடுவான் நல்லமைச்சன: மன்னர் மன்னா!
 பேழையினைக் காண்பதுவும எந்த நாளோ!
 பெருநாட்கள நாமிங்குக் கழிகக லாமோ!
 ஏழெட்டு நாட்களிலே பேழை கிடடா
 திருந்திட்டால் கதிர்நாட்டின ஆட்சி தன்னை
 மாழைஎனும தங்கள் அரும மருக ருக்கு
 வழங்குவதே ஒழுங்காகும என்று சொன்னான்.

இயல் 78

வேழமனனன “ஓ முநாளில பேழை அகப்படா
விட்டால கதிராநாடு மாழைகது முடி சூட்டப
படும” என்று பறை அறைவித்தான்.

எவரெதனைச சொனனாலும ஆமஆம என்றே
இயம்புகின்ற வேழததான் இதையும ஒப்பித
தவறெனறு மிலலைஇதில ஏழு நாட்கள
தவணையிடடுப பறையறையச சொலக என்றான்!
நவிலலுறருன எவவிடததும் வளளு வனபோய!
நாடெல்லாம முரசொலியைக் கேட்டார மக்கள!
இவண்ஏழு நாட்களிலே பேழை காண
திருக்குமெனில மாழைக்கே கதிராநாடு ஆகும.

சிறுகுழலில நலஆததா இருந்தாள்! ஆங்கே
தேனிதழாள் அனநதன விழிநீர் சிந்த
இறையவனும் வேழததான் சொன்ன வண்ணம்
ஏழுநாள் போய்விட்டால் நாடும் போமே
அறையாயோ ஒருவழியை ஆத்தா என்றே
அழுதிருந்தாள்! வீரப்பர், கதிராநாட டாடசி
பெறுவாயநீ என்றாரே அவரைக் காணப
பெறுவேனோ எங்குள்ளார் பேசாய் என்றாள்.

இடைததுகிலால் கண்துடைததே அனன் மேனன்
 அனபுக்கு வாய்ப்பிடமே! என்து ணைவர்
 நொடிப்போதும் சோர்வின்றிப் பேழை தனனை
 நோகுகுமவிழி மூடாமல தேடு கின்றா.
 துடிககுமநரிக கண்ணனவன் ஒழிந்தான். நீயே
 தொட்டவாள் அவனகுடியை அழித்த துண்டு.
 கொடிககுநிகா இடையாளே கதிராநட் டாட்சி
 கொள்ளுநாள இதுஅன்றோ என்றாள் ஆததா.

வாயோரம் “உயிராவாங்கும சிரிப்பு” மினனி
 வழிகினற வேலவனின் திருமு கத்தில
 மாயாத என்நெஞ்சம் சென்று சென்று
 மாய்வதனை இவ்வையம் அறிவ துண்டோ?
 தீயோரும் என்னிலைமை அறிந்தால, என்றன்
 திருப்பேழை தாராரோ எனதது டிததுப்
 வாயோரம் ஆததாவின் மடியின் மீது
 தலைசாயததுப் படுததபடி பலநி னைததாள்.

நான்குநாள் ஆயினவே! பேழை தனனை
 நாட்டாரில ஒருபேதை கண்ட தாயும்
 நான்கேட்க விலலையே மலர்மு கத்தில்
 நறைபெருகுகும இதழாணைப் பெருவ துண்டோ
 வானமுகிலில பெருங்கடலின் கீழ்ப்பால இந்த
 வையத்தில் பெருங்காட்டில இருப்ப தாக
 ஊனசெவியில நான்கேடகப் பெற்றால் என்றன்
 உயிர்கொடுததும பேழையினைப் பெறுவேன் அன்றோ.

பாண்டியன் பரிசு

எனததுடித்தே எழுந்திடுவாள் ! வீதி நோக்கி
எழில்நகரை உள்ளததால் நோக்கி நோக்கி
இனித்தேடும இடமில்லை எனமு டிததும
இருகாலும் செலலும்வழிச் சென்றி ருந்தாள்.
தனித்தாளும் அரசுபோல் துறவி யங்கே
தானொருபால வீறறிருந்தான் அரண்ம னைக்குள் !
கனிச்சாற்றை நிகர்க்கின்ற தமிழ் றிந்த
கணக்காயன முதறபலரும் அருகி ருந்தார்

கணக்காயன், அறிஞரே, துறவி யாரே,
கடிதினிலே பாண்டியனார் பரிசு தன்னைத,
தணிக்காத காதலனார் வேலன் கொள்ளத
தண்ணருளைப் புரியீரோ என்று சொல்லத
துணுக்கமுறு கினறதுவே எனறன் உள்ளம
தூயபாண் டியனபரிசு வெளியில வந்தால
பிணக்கங்களை வஞ்சங்களை பிறகரும. தூய
பேழைநிலை எனனோமோ? கருத வேண்டும்!

ஆயினும்நான் பேழைதனை நானைக் கீவேன்
அறநெறியின் மறவர்களில் ஒருவன் வேலன் !
தூய, அவ அன்னமுமிக கதிர்நா டாளத
தோன்றியவள் ! கவலைவன்? நீவிர் போக
ஆயவெலாம நானமுடிப்பேன் என்று ரைததான்
அகமகிழந்தார் அங்கிருந்தார்; அகன்று போனார் !
ஆயிழையாள் நீலியவள், பொதுமன் றததில
ஆளணிடம அனபுசெய விரைவிற் சென்றாள் !

இயல் 79

நீலன நீலி பேச்சு

அன்பாகப் பேசியும், கை தொட்டும, தோளை
அணைத்துமபின முகத்தோடு முகமி ணைத்தும
இன்பாக இரவுகழித திடலாம எனறே
எண்ணிசசென றுளஅநத நீலி! நீலன,
முனபாகச சொல்லடி நீ பேழை பறறி
முடிவெனன செய்துள்ளார் அவாதாம என்றான!
பினபாகட் டுமசறறே தமிழும் அன்பும்
பிசைநதாற போல்பேசி யிருப்போமே என்றாள்

மகிழ்ச்சிக்கோர் அடிப்படைதான பேழைச் செய்தி
வறறாத அன்பூறறே சற்றே கேட்பாய!
புகழ்ச்சிக்கே உரியவளாம அன்னத திறகுப்
பொன்முடியைச சூட்டிவிட்டால நாட்டார் பெற்ற
இகழ்ச்சிமுடி வடையுமடி! நமது நெஞ்சும
இன்னலிலா திருக்குமடி! அப்போ தன்றோ
தொகுத்துவைத்த முத்தங்கள்; கொடுக்கல, வாங்கல,
தொழில்விரைந்து நடக்குமடி என்றான் நீலன்,

வாண்டியன் பரிசு

நாளேக்குப் பேழைவரும என்ருள நீலி !
நற்பேழை இருபபிடத்தைக் கேட்டான் நீலன் !
காளேக்கும் மங்கைக்கும கணக்கா யர்க்கும
காட்டுங்கால காணுவாரா என்ருள ! தென்னம்
பாளேக்கு நிகரான நகைமு கததாய
பகறபோதில எனவீடு வருவாய ! இந்த
வேளைக்கு விடைகொடுப்பாய என்று கூறி
விரைவாக நடந்திடடான வீடு நோக்கி.

இயல் 80

நீலன வீடுசென்று பேழையோடு வநேவாணை மறித்துப்
பறிககச் சொல்லி, ஆடகளை ஏவினான்.

வீடடைநதான நீலனவன ! பொழுதோ இன்னும்
விடியவில்லை ! ஆட்களபலா எவவி டததும
காடடைநத விலங்குகளபோல உலவலானா
கடகடெனக் குதிரையினை நடதது கின்றார் !
கூடடைநத கிளிபோலக குடிசை தன்னில
கொடியிடையாள இருந்திடுவாள ! விரைவில் அங்கே
ஒடிடுங்குள என்றகுரல கேட்கும் ஓபால !
ஊககங்கொள வீரஎன்னும் ஒருகு ரலதான் !

எவனேனும் பேழையோடு செலவா னாயின
எதிர்த்திடுவீர், பேழையினைப் பறிப்பீர் என்று
நவிலுமோர் குரல ! நீண்ட வாளம தைதது
நடவுங்கள் என்றதட்டும ஓரகு ரலதான் !
சுவரைப்போய் பார்என்பான ஒருவன் ! பேழை
தோளினமேல வைத்தபடி நிறகின றுனபார !
அவனைமறி எனொருருவன கூறக் கேட்டே
அத்திமரத தைஒருவன் குத்தி நைவான்.

வாண்டியன் பரிசு

ஆலடியில் நின்றிருந்த கழுதை தன்னை
அங்கொருவன் தொட்டதையும் பட்டு வீழ்ந்தான
காலடி ஓசைகாட்டா தொருவன் சென்று
கலதூணை மறபோருக் கழைக்க லானான் !
வேலடியை ஆளஎன்று நெருங்கி முட்கள
வெடுக்கென்று தைத்ததினால் நடுக்கங் கொண்டான் !
மேலெழுந்த நிலவிலும், இத் தொலை யாயின
மிசுமிருட்டு வேளைகளில எனஆ வாரோ ?

ஆளொருவன் வரக்கண்டால் ஐந்து பேர்கள்
ஆரங்கே என்றதட்டி நிறுத்தது மந்த
நாளிரவு மெதுவாக நடக்கக், கீழ்ப்பால
நடுக்கடலில் இளங்கதிராதான நுனிமுனைகரும
வேளையிலே கதிர்நாட்டின் மேற்கி னின்று
வேலன் ஒரு குதிரையினமேல பேழை யோடும்
வாளோடும் வருகின்றான் ! அவனைச் சூழ்ந்து
மறவர்பலா வருகின்றா குதிரை மீதே.

இயல் 81

வேலன பேழை தூககிக் குதிரைமேல வர, எதிரிகள்
எதிராகக—வேலன ஆடகளுடி கை கலந்தாராகள.

சீழககையடிததே ஒருவன, வேலன் ! பேழை !
செல்லுங்கள எனறுரைத்தான ! வேலன, மேலே
வாழககையிலே வனபிணிகள பாயந்த தைப்போல
மறவர்பலா வாளுருவிப பாயந்திட டாராகள !
தாழககையினறி எதிர்த்தாராவே லன்கூட் டத்தார் !
சாயந்தனதோள தலைகாலகள் தடத டென்று !
கீழககடலின மிசைவந்த பரிதி அங்கே
கிடந்தஉடற குருதியிலே கண்வி ழித்தான

கணககாயன மாணவரும், வீரப் பறகுக
கையுதவி யானவரும் பகைக்கூட் டத்தைப
பிணக்காடு செய்கினறா ! பகைவா தாமும
பிளக்கினறார் பலலோரைப ! பேழை தனனை
அணைத்தபடி வாளசுழற்றும் வேலன தனனை
அழிப்பதுவே கருத்தாகப பகைவா கூட்டம
தணறகாடாய்ச் சூழககையிலே பேழை காக்கத
தட்டினான் குதிரையினைத தறுகண் வேலன்.

பாண்டியன பரிசு

பறந்ததுவே லன்குதிரை தெற்கு நோக்கிப் !
பகைவார்களும் தொடர்ந்தாராகள வேலன் தனனைச் !
சிறந்தகணக காயனநெடும பரியும் ஆங்கே
செல்பகைமேற சென்றதுசெஞ் சிறுததை போலே !
மறைந்திடுவான வேலனொரு காட்டில் ! மேட்டில்
வாய்ந்திடுவான பகைகாண ! அவன்தி றததை
அறிந்துபகை பாபுங்கால குதிரை தனனை
ஆற்றினிலே நீநதுவிப்பான , தோப்பில் மீளவான் !

தன்னருமைப் பேழையொடு குதிரை தனனைத்
தட்டுவான ; விரைவினிலே செலுதது கினரூன !
பின்தொடரும் பகைவாசிலா சேர்ந்து நிற்பார ;
பினசெல்லும் கணககாயன அவரைக் கொலவான் !
இன்னலதரும் பகைவாதொகை குறையும அங்கே ;
எனரூலும் அததீயோர தொடரு கின்றார
மினனொளியாள இன்னுயிர்போல வாள அன னத்தின்
மீதுறற அன்புளததான ; தீது காணான !

இயல 82

துறவியிடம் வேலன நிலையைச்
சொல்லுகிறான் ஒருவன்.

துறவியிடம் வந்தொருவன் வணங்கி நின்று
“தூயவனைப் பகைவாபலர் தொடரு கின்றா !
திறலவேலன பேழையுடன் திரியா நின்றான் !
வேலனொடு கணக்காயர் தாமும் சென்றா !
முறைமையுடன் வேலனிடம் கிடைத்த பேழை
முறடாகளால பறிபோகக் கூடும் என்றான்
துறவியுளம் கலங்கினான் வேழ வனபால
சொல்லுகபோய் இதைஎன்றான் ! சென்றான் அனனேன.

அவவேழ மன்னவனால் கதிர்நா டெங்கும்
அமைதிநிலை பெற்றதுதீ யோரால் ! யார்க்கும்
எவ்விடத்தும் தீங்கிலலை நகாககாப பாளா
எங்கெங்கும் வாள்பிடித்தது நின்றி ருந்தாரா
கவவிறறு மாலைஇருள் ! வேலன தனனைக்
காண்போமோ எனப்பலரும் ஐயுற றார்கள் !
இவ்வளவில் வேலனையும் கொன்றி ருப்பாரா
என்றுபலா எண்ணியுளம் எங்கு வாராகள் !

பாண்டியன் பரிசு

நரிவாழ்வு வேரோடு சாய்ந்த பின்னும
நாட்டினிலே அன்னத்தின் நலத்தைப் போக்க
இருப்பவாதாம யாளன்று கேட்பாரா சிலலோரா !
இளவரசி அன்னத்தை அடைவ தற்கோ
எழிற்பேழை வேண்டும ! அதை வேலன் பெற்றான்;
பெற்றான்பால பெறுதற்கு முயலு கின்றார் !
ஒருபொருளிற பற்றுடையார் அறத்தால கொள்வார்
ஒருசிலர்தீ நெறிச்செல்வாரா என்றார் சிலலோரா !

குடிசையிலே நல்லாததா மயக்கத தாலே
குறையிராயப புரண்டபடி கிடந்தாள் ! போழ்து
விடிந்ததுவும தானறியாள் ; பரிதி மேற்கில்
விழுந்ததையும் அவளறியாள் , இரவு வந்து
படிந்ததுத னிக்குடிலில் ! விளக்கு மிலலை !
பதறினாள் ! விழிதிறந்தாள் ! எழுந்தி ருந்தாள் !
உடலநோகத தீக்கடைந்தாள் ! விளக்கை ஏற்றி
உடன்துயின்ற அன்னத்தைப் பார்த்தாள், இலலை !

இயல 83

ஆததாவுடன படுததிநுநதாள் அன்னம அவள,
விடியலில் காணவில்லை.

சேயிழையாள துயிலகிடந்த இடத்தில் தோயந்த
செங்குருதி கண்டிடடாள். ஐயோ என்று
வாயிலிலும் உட்புறத்தும் வெளிப்புறத்தும்
வஞ்சியுடல தனைத்தேடிக் காணா ளாகித்
தூயவளே அன்னமே என்று கூவிச்
சொல்லொன்றும் செவியினிலே கேளா ளாகி
நீயோடி இறந்திடடாய் எனதது டித்தாள் !
நீலி அவள அவ்விடத்தில் ஓடி வந்தாள்.

அன்னத்தைச் செங்குருதி சாயக் குத்தி
அழகுடலை இடுகாட்டில் பட்டுப் போன
புனையடி யிறபுதைத்தாள் ; என்றன் ஆததா
போனதடி கதிராடாடின் தேனூற நென்று
சொன்னபடி துடித்தழுது புரண்டாள் நீலி !
துன்பதது மலையடியிற புதைந்தாள் ஆததா !
சின்னகுழல் ! செங்குருதி வெள்ளம் கண்டு
சிவக்கின்ற திருவிளகும் நடுங்கிற் றங்கே !

இயல் 84

அதே நேரடி பேழையோடு வேலன வந்தான்.

இக்கொடிய காட்சியினை வேலன கண்டான்
இதோபாண் டியனபரிசு ! தாயே ! என்ன ?
பொற்கொடிஎங்கே ? என்று விரைந்து கேட்டான்
பொன்னினையாள் செங்குருதி இங்கே சிந்த
அக்கொடியாரா சாககுத்திப, பட்ட புனனை
அடியினிலே புதைத்தாரே என்றாள் ஆததா !
தைக்கின்ற வேலநூறும் அமபு நூறும்
சருக்கென்று பாயந்ததுபோல உளம் துடித்தே

ஐயகோ எனஅலறி என்றன வாழ்வும
அழிந்ததடி அன்னமே, என்றி ரண்டு
கையாலும் தலைமோதிக், “ கண்ணே உன்றன்
கலக்கத்தைத் தீர்க்குமோரா இலக்கி யத்தைப்
பொய்யாத பாண்டியனா பரிசை, உண்மை
புலப்படுத்தும பட்டயத்தைக் கொண்டு வந்து
வையாயோ என்றாயே வஞ்சி, தூக்கி
வந்தேனே செந்தேனே எனக்கேன பேழை !

இயல் 85

நரிகள மண்ணைத் தூற்றும் இடுகாடு, வேலன அங்குச்
சென்றன அலறி

எங்குள்ளாய உடனவைததுக கொளவாய” என்றே
இட்டதோர பேழைதனைத் தோளில ஏற்றி
அங்குள்ள புனையினை எண்ணி வேலன
அழுதபடி ஓடுகின்றான்! முழுநி லாவும
பொங்குதுயா காணவுமபொ ருத தாகி
மறைந்ததுவே போயக்கரிய முகிலுக் குப்பின்!
மங்காமல விழிகருமநரி மண்ணை எற்ற
வருகின்ற இடுகாட்டிற் புனையினை யினகீழ்

பிணமேடு தனைக்கண்டான நெஞ்சி ரண்டாய்ப்
பிளந்ததுபோல திடுக்கிட்டான! ஆவி தனனைத்
தணலேறிச் சுட்டதுபோல துடித்தான! காணத்
தாங்காது கைவிரைந்து விழித்தான கண்ணை!
மணலமீது தான்வைத்தே பேழை தனனை
மற்றுமொரு முறைகண்டான! கனவோ அன்றி
உணாவேதும கலங்கியதோ எனநினைத்தான.
உயிராகுயிரே அன்னமே எனஅழைத்தான!

பாண்டியன் பரிசு

சிவப்பாமபல மலாவாயிற சிந்தாம முலகைச
சிரிப்புக்கும், கருப்பஞ்சாற றுச்சொல லுக்கும்,
குவிக்கின்ற காதலொளி விழிக்கும், கார்போல
கூந்தலுக்கும், சாரந்தமுகத திங்க ளுக்கும்
உவப்புறறேன அவவுவப்பால காதல பெறறே
உயிராயே எனறுணாந்தேன இயங்க லானேன !
அவ்நதனையே திருவிளக்கே ' இந்த வையம
அவியவிலலை எனிலஎனக்கிங கெனன வேலை ?

முகததுண்டு ; கேட்டதுண்டு , கண்டதென்ன ?
பகலியங்கி இரவுறங்கும சிறுமை யன்றித
தடித்தஉடல பெருநெறியிற சென்ற திலலை
தனித்தினிக்கும் இசைத்தமிழில தேனும் கூட்டி
வடித்தெடுத்த மொழியாளே, மலாககண் காட்டி
வாழ்விலை உயாவித்தாய், உயிரே, உனசீர்
முடித்தனையே திருவிளக்கே இந்த வையம
முடியவிலலை எனிலஎனக்கிங கெனன வேலை ?

பிறக்கமுடி யாதினிமேல பெண்ணு ருத்தி !
பிரிக்கமுடி யாதஉயிர்ப பொருளே ! நெஞ்சம
மறக்கமுடி யாதஎல்லாம் பேசி, இன்ப
வாழ்க்கையெனும் கடற்கரையின ஓட்டில நானே
சிறக்கஒரு முறையேனும் முழுக விலலை !
சேயிழையே ! தீங்கனியே ! அந்தோ நீதான
இறப்பதுவோ ! திருவிளக்கே இந்த வையம
இறக்கவிலை எனிலஎனக்கிங கெனன வேலை ?

மோதல்ஒன்றோ? எதிர்ப்பொன்றோ இப்பேழைக்கு?
 முழுமுசுசும ஈடுவைததுக் காதது வந்தேன்!
 ஈதலஒன்று மறறொன்று சாதல என்றே
 எண்ணினேன்! அன்னமே உனமேற கொண்ட
 காதலனோர் என்வெற்றி! கண்தி றந்து
 காணாயோ? பேழையையும எனையும விட்டுச்
 சாதலுண்டோ திருவிளககே இந்த வையம
 சாகவிலலை எனிலஎனக்கிங் கென்ன வேலை?

வெண்ணிலவை எட்டிவிட்டேன் எனறி நுந்தேன்
 விண்ணினின்று வீழ்ந்தேனே! தென்றல காற்றின
 பண்ணமைந்த தமிழ்ப்பொதிகை எனக்கே என்றேன
 பாழங்கிணற்றில் தூக்கிஎறி யப்பெற நேனே!
 திண்ணெனவே இழந்தேனே, பசியைப் போக்கத
 திரட்டியமுப் பழச்சாறே! எனனை விட்டு
 மண்ணடைந்தாய்! திருவிளககே இந்த வையம
 மடியவிலலை எனிலஎனக்கிங் கென்ன வேலை?

கூடைவிழியில் நிலவுசெயும உனது சாயல
 களிமயிலும காட்டாதே! ஓசிறத மெனமை
 இடையழகு மின்னவிடை இலலை யேசெவ
 விதழகண்டார மலரிதழும காண்பா ருண்டோ
 உடையெல்லாம நீலமணி! கடலோ நாணும!
 ஒளிமுகத்தைக் கண்டிடடால பரிதி நாணும!
 மடிந்தாயோ திருவிளககே இந்த வையம
 மடியவிலலை எனிலஎனக்கிங் கென்ன வேலை?

இயல் 86

பிணததைத தோண்டி மடியில சாத்தினான். நிலவு
அப்போது முகிலில மறைந்திருந்தது.

புதைத்தாரோ இரக்கமில்லா பொன்னு டம்பைப்
புதுமுகத்தைக் கடைசிமுறை காட்டாய் என்று
பதைத்தானாய்ப் பிண்புதையல தோண்டிக், கூட்டைப்
பரிந்தெடுத்தது தன்மடியில கிடத்திக், கூந்தல
ஒதுக்கி, முழு நிலா, முகிலில புதைந்த தாலே
இருளிடையே ஒளிமுகமும் புதைந்த தென்று
கொதித்துள்ளம், கண்ணே என கண்ணே என்று
கூப்பிட்டு, முகத்தோடு முகத்தைச் சேர்த்தே

“முத்தமடி” கடைசிமுறை! ஒன்றே ஒன்று
முடிந்ததடி என்வாழ்வும! உயிராகக் கிளமேல
தொத்துகிளியே, என்று மலாககன நத்தைத்
துணைவிழியால தேடுங்கால முழுநி லாவும
மொய்ததமுகில கிழித்துவெளிப் பட்ட தாலே
முழுதமுகி, ஊனகழன்ற முகத்தைக் கண்டான்!
கொத்தாக்க குழலகழன்ற நிலையும கண்டான்!
குடலசரிதல கண்டான்; பல இளித்தல கண்டான்.

இயல் 87

பின்னா, நிலா வெளிப்படவே, பிணத்தின
அழகற்ற நிலைகண்டான. எந்நதான பிணத்தை!
வெறுத்துரைத்தான பெண்ணுலகை!

சீ! என்று பிணமஎறிந்து விரைந தெழுநது
சிதைவுடலை மறுமுறையும உற்று நோக்கி
வ! இதற்குத தானா? இவ வழியு டற்கா?
இருளகண்டால விழிமுடும்! நோயும அஞ்சும!
வாயெச்சில கண்டாலும அருவ ருகும!
மாககீழமை! இதற்குத்தா இப்ப பாடு!
சுயருநத அழுகுதசை, எறுமபு மொயகக
இறறொழுகு புண்ணீர்! மற நிதிலோ நாட்டம்?

பேனநாறி வீழுகுழலைத தேனா நெனறும
பீனேஒழு குமவிழியை நீல மெனறும
மேலநாறும சளிமுககை எடபூ எனறும
வெறுங்குறுமபிக் காதைளழில வளனை எனறும
ஊனநாறும ஊததைபபல வாயஉ தட்டை
ஒளிமுலலை செவ்வாமபல கோவை எனறும
தோலநாறும கன்னமகண னாடி எனறும
துயாசனை பயிலகுரலைக குயிலதான் எனறும

பாண்டியன் பரிசு

உடல்சுமக்கும உரல்போலும் இடையை, வானின்
உச்சிஅதிர் மினனலினும் அச்ச மென்றும்
கொடுங்குள்ள வாததுநடை அன்ன மென்றும்
குறுகியசெக் குலகைக்கால வாழை என்றும்
இடும்பையிலே இடுமகுதிகால சுவடி என்றும்
ஈரிதத் வெள்ளடி தா மரைபழு என்றும்
கெடுமபடியே சொல்லிவைத்தாரா புலவர், நேரில்
கிழக்கினையும மேற்கென்று கிளத்தது வார்போல !

கண்ணுக்கு மையிட்டும் காதில முக்கில
கலலிழைத்த நகையிட்டும், சிகக றுகக
ஒண்ணாத குழலுககு மலாகள இட்டும்
உரைநாணும் உடலுக்குத் திரையை இட்டும்
பெண்ணென்று வந்தவனை இட்ட வெல்லாம
பிரிப்பாரேல காண்போர்களை சிரிப்ப ரன்றோ ?
மண்ணுக்கு வைத்தசுமை ; வாழுவின் நஞ்சு
மங்கையரை வெங்கனவாய் மதித்தாரா மேலோரா !

மாவடு வென றுலவிழியை மரமே நாணும் !
மலாளன்றல பெண்முகத்தைச் சோலை நாணும் !
காவடிபோ லுமதோனை முங்கில என்றல
காக்கையுந்தன காலவைக்கக் கூசு மன்றோ !
நாவடுசசொல தேனென்றல வண்டோ ஒப்பும ?
நங்கையரின் அங்கையோ செங்காந தட்டூ ?
சாவடியின் காலவிலங்கு நிகாக முததைச்
சங்கென்றல இக்கொடுமை எங்க டுக்கும ?

தேன்பாதி கொடுஞ்சு பாதி என்றும்
 திருப்பாதி வறுமைநிலை பாதி என்றும்
 வானபாதி படுஞ்ஞை பாதி என்றும்
 வழிபாதி அடைமுட்கள பாதி என்றும்
 ஊனபாதி பெருநோயும் பாதி என்றும்
 உரைப்பதுபோல் பெண்ணொருத்தி ஆட வனபால
 நானபாதி நீபாதி எனபா ஆயின
 நலவாழ்விற் சரிபாதி இலலை ஆகும

இருளெல்லாம பகலாக எண்ணி, நாளும
 இரவெல்லாம சலியாமல ஓடி, ஆடித்,
 தெருளிலலா, நெஞ்சுடையேன அலைந்தேன இனபம
 தேரேன ,இத துறைநாடி இன்ன லுற்றேன் !
 அருளிலலா வாட்படைக்கும் வேறப டைக்கும்
 அழிவிலலா திருந்திடடேன எனினும் அந்தோ
 பொருளிலலாப பெண்மையைநான பொருளா யெண்ணிட
 பொழுதெல்லாம பழுதாக்கி விட்டே னன்றோ ?

தாயககேனும் தொண்டுசெயார் ! அனபு கொண்ட
 தந்தைக்குத் தொண்டுசெயார் ! தன்நாட் டார்க்குப்
 போயததாய தொண்டுசெயார் ! தமிழவ ளாக்கும்
 புதுநூற்குத் தொண்டுசெயார் ! கல்லார் நல்லா
 ராயத்திகழத் தொண்டுசெயார் ! அடிமை மாற
 அறத்துக்குத் தொண்டுசெயார் ! பெண்கள என்னும்
 நோயககன்றோ நாளெல்லாம தொண்டு செயதார
 நுனிவறி அடிமரத்தை வெட்டு வாரபோல் !

பாண்டியன் பரிசு

பெண்ணினததைத் தூறறலுறமுன் ! பெண்ணி னததைப்
பெரிதென்னும வையததை அருவ ருத்தான் !
கண்ணிழந்தான் போலிருந்தான் ! எதையும அங்குக
காணாமல இருந்ததலை காதல தேனை
உண்ணுவதும் தீர்திட்டான். மெய்வெ றுததான் !
உயிரவெறுததான் ! பெண்ணெருபபில வீழதல இன்றிப்
பண்படுதத முடியாதோ உலகை என்ருன் !
பலசொன்னான முடிவான கருததும் சொலவான !

இயல் 88

பெண்ணுலகை ஏசுக்கிற வேலனினபின
அன்னடி வந்து நினறு அழைத்தாள !

முதுவையம் ! தீசசெயலால முடிந்த வையம் !
முடிவிலொரு பயனிலலா வையம் ! என்றான் !
அதுபோதில் பின்புறத்தில் அன்னம் வந்தே
அடியோடு தீரந்ததுவோ ஆஆ என்றாள் !
இதுவைய மாஎன்றான் ! “ உளளேன் ” என்றாள் !
இரண்டுமுகில் ! இரண்டுநிலா ! உணைநான பெற்றேன்
புதுவையம் ! புதுவையம் இதுதான் என்றான் !
பூவை நீ இலாவையம் விழலே என்றான் !

திகழவேலன பாண்டியனா பரிசு தனனைச
செங்கையிரண் நுமசோததுத தூக்கி, “ உன்றன்
புகழ்க்குரிய பேழையினைக் கொளக ” என்றான்
பூங்கையால வாங்கினாள் முகத்தில் ஒற்றி
மகிழ்ச்சியொடு கீழ்அமைத்தாள, திறந்தாள், கண்ணால்,
மங்காத பட்டயமும் அனைத்தும் கண்டாள் !
முகமதாழ்த்திக், காலவிரலால தரையைக் கீறி
முடிந்ததுஞ்ஞ; கடிமணந்தான மிச்சம் என்றாள்.

இயல் 89

வேலன நடந்ததை உரைத்தான்.

ஆம்என்றான், அளனாற! இனிமேல உமமை
அததானஎன றழைத்திடுவேன என்றாள் அன்னம்!
தாமணியே செயஎன்றான்! எனனை வந்து
தொடுங்கள் அததான என்றுரைத்தாள்! தீரந்த பின்னா
மாமயிலே இனிமெதுவாய நடப்பாய என்று
மணிப்பேழை தானதாககி நடக்க லானான்!
தீமையுறு பிணமெனன்? இறந்த தாகச
செப்பியவா யாளன்றாள்! வேலன சொன்னான்.

தெங்குபெருங் குலைசுமந்த தைப்போல பேழை
செங்கையிலே சுமந்துகுடி சைபு குந்தேன
மங்கைகளில் அன்னமெங்கே என்று கேட்டேன்.
மரத்தடியில் புதைத்தாராகள என்றா தாயார்.
செங்குருதி தோயந்திருந்தவ கண்டேன். அங்கே
செவ்விழியால நீபெருக இருந்தாள் நீவி!
இங்குவந்தேன், சரி, அதுபோ கடடும், பெண்ணே
இன்பமன்றோ நடைமுத்தம் என்றான் வேலன

இயல் 90

அன்னம், நீலன வீட்டில் இருந்ததையும் இப்போது
குடிசைக்கு வந்தபோது ஆததா வியப்பற்றதுச்
சொன்னதையும் சொல்லுகிறாள்.

உமஅனனை யுடன் துயினேறேன். விடியமுன்னே
உலவிவர நீலினை அழைத்துச் சென்றாள் !
அம்மருங்கில் தீயவர்கள் எனைத் திரைதாரா !
அப்போது நீலன எனைத் தனஅ கத்தில
செம்மையுற இருளன்றான், வெளியிற சென்றால்
தீமைஎன உரைத்திட்டான். அங்கு நுநேன் !
இம்மதியின் ஒளியினிலே குடிசை வந்தேன்.
எழிலநீலி, ஆததாவும் வியப்புற ஞர்கள் !

நானிறந்து போனேனாம் ! புனை யணடை
நல்லுடலைப் புதைத்தாராம் ! ஆததா வினபால
தேனிதழாள் நீலிஇது சொன்னாள் ! அந்தச்
சேயிழைக்கோ நீலனுரைத் தாழாம் ! என்றன்
ஊன்உகுத்த செங்குருதி குடிசை தன்னில
ஒரேவெள்ள மாயிறாராம் ! இதுவு மன்றிப்
போனதுயிர எனுமபடியே அருமை ஆததா
புலனமயங்கிக் கிடந்ததுவும் வியப்பே என்றாள்.

இயல் 91

வேலன, நீலனுடைய சூழ்ச்சியைக் கூறினான்.

என்னிடத்தில் பேழையினைப் பறிக் க நீலன்
எழிலுடைய நீலியிடம் உளவ றிந்தான்
இன்னலசெய எவ்விடத்தும் ஆட்கள் வைத்தான்
இதற்கிடையில் நீ இறந்தாய் என்ற பொய்யை
எனசெவியில் நீலியினால் எட்ட வைத்தான்
இவையெல்லாம் இருக்கட்டும பெண்து தழ்தான்
கன்னலினசா நென்கின்றா மெய்யா என்றான்
காணிரான், உளங்கனிந்தான் ! நடக்க வுற்றான் !

நானிலலை எனத்தெரிந்தால் நீரு மிலலை.
நடுதெருவில் பேழைதான் கிடக்கும் ! நீலன்
தானிந்த நாட்டினையும், என்ையும் பெற்றுத்
தனியாட்சி நடத்தலாம் என நினைத்தான் !
தேனிலலை எனிலநல்ல வண்டு மிலலை
செத்தொழிவேன நீ இறந்தால் ! இதனை நீலன்
என்றிய விலலை ? இருக் கட்டும ! தென்றல்
இருவாக்கும் நடுசெல்ல விடாதீர் என்றான்

இயல் 92

அனைவரும் ஒன்று சேர்தனர்.

வேழவனின் படைமறவா காப்ப ளிக்க
விரைவாக எதிராவந்தாரா! கணக்கா யாதாம
வாழ்களன வாழ்த்துரைத்த வண்ணம் வந்தாரா!
மற்றுமுள தோழர்களும வந்து சேரந்தாரா
பேழையினைக் கண்டாராகள வேல னோடு!
பெடை அன்னம் நடைகண்டு மகிழவு கொண்டாரா!
தாழுமுழுத துறவியவன வந்தான! ஆததா
தள்ளாடி ந ன் துவந்தாளா! நீலி வந்தாளா!

பெற்றியெலாம் நீர் அருளிச் செய்தீர் என்று
வேலன்தான துறவியினை வணங்கி நின்றான்!
உற்றபெரு வாழ்வனைத்தும் நீவீர் தந்தீர்
ஒருபோதும் மறவேனென றுரைத்தாளா அன்னம்!
பெற்றவனதன பிள்ளைக்கு நலத்தைச் செய்தான
பெருவியப்புக கிடமிலை என்று கூறி
ஒற்றுநரை முடிநீக்கி வீரப் பனதன
உருக்காட்டின யார்க்கும் உவகை யூட்டி!

இயல் 93

முடிசூட்டு வீழா அறிவீபடி.

தேருவெல்லாம மறநாளே முரசு றைந்து
திருநாடு வேலற்குத ஈரும ஷழாவைப
பெருநாடெல லாமஉரைத்தார வான்ம றைத்துப
பின்னிறைவதத வன்னபபந் தலகள நாடடி
இருள்நாடா திருக்குமவகை விளக்க ம இட்டார
எழுதிவைத்த ஓவியங்கள் உயிர்பெற ஞறபோல
வருகாவிற் சிலம்பசைய மாதா இல்லம
மணியாக்கித் தணியாது மகிழ்ந்தி ருந்தார!

அரசிருக்கைப பெருங்கூடம சிறக்க, ஆங்கே
அணிமடவார மறவேந்தர் சூழநதி ருக்க
முரசெழுப்பக், கருவியெலாம இசையெழுப்ப,
முதுநாட்டுப பெருமக்கள புதுமை காண,
வரிசையொடு காததிருக்க வேழ நாட்டு
மன்னவனும வந்து நின்றே “ அனனம் ” “ வேலை ”
திருமணமும் இதுஎனரூன்! கதிர்நாட் டாட்சித்
திருமுடியும் இதுஎன்று புனைந்தான நன்றே.

இயல் 94

அன்னம வேலன டுண வாழதது !

தமிழககவிஞா வாழததுரைததாரா தமிழி சைக்குத
தனிபபுலவா வாழததிசைததாரா, நகைமு கததின்
அமுதமொழி மஙகைமாரா மலாபொ ழிந்தே
அரசியாரா அரசாநனி வாழக எனறா !
தமைவாழததி னோககெல்லாம அன்னம வேலன
தகுநன மி கூறினா ! தமிழும பூவும
கமழகினற பெருங்கூடம விடட கனறா
கதிராநாட்டு மககெல்லாம வாழக எனறே !

மணிததவிசில வீறறிருநத பசிய கிளனே
மலாசசோலை தானபுகுநதே குடமெ டுததே
அணிததான குளிாபுனலை ஏநதி, முலலை
அடிவாராபபாள போறகாடடிக கீழககண னுலே
தணிக்காத காதலொடும அனபுள ளாணைத
தான்பாராதத படியிருநதாள ! வேலன தேடி
பணிசசியரால உளவறிநதே விரைவில் அன்னம
பறக்குமுனம பறநகினபம பகிரந்தான் வாழி !

ததாஸ நரபன பரஸ, ராமசசநதரபுரம